

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 78 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 9 de febrer de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 43

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (Regs. 11952 i 11976) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *consellera de Governació (p. 4057).*

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4059).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4061).*

Torn en contra conjunt: *Sra. Vendrell i Gener (CiU) (p. 4062).*

Article 1

Apartat 1

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 25, 30 i 31. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 28 (p. 4064).*

SUMARI (2)

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Ros (P)*, juntament amb les esmenes núms. 5, 5 bis, 7 a 12, 14, 16, 17, 19, 21, 22, 26, 29, 32, 34 a 36, 38, 49 i 51 a 53. Tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena núm. 37 (p. 4065).

Torn en contra conjunt: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4067).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 5, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 8 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions* (p. 4067).

Votació de les esmenes núms. 4 i 5: *rebutjades per 8 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions* (p. 4067).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprobat per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions* (p. 4067).

Article 2

Apartat 1

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 5 bis, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Paràgraf segon

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 4067).

Torn en contra: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4068).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 7, 8, 9, 10, 11 i 12, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

El president anuncia el decaïment de les esmenes núms. 5 bis i 7 a 12 (p. 4068).

Votació de l'esmena núm. 6: *rebutjada per 8 vots a favor, 72 en contra i 3 abstencions* (p. 4068).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprobat per unanimitat* (p. 4068).

Article 3

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 4068).

Esmena del G. P. Popular (núm. 14, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 4069).

Torn en contra conjunt: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4069).

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 10 vots a favor, 72 en contra i 3 abstencions* (p. 4069).

El president anuncia el decaïment de l'esmena núm. 14 (p. 4069).

Votació de l'esmena núm. 15: *rebutjada per 11 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions* (p. 4070).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: *aprobat per 74 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions* (p. 4070).

Article 4

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 16, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

El president anuncia el decaïment de l'esmena núm. 16 (p. 4070).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprobat per unanimitat* (p. 4070).

Article 5

Apartat 1

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 20 (p. 4070).

Torn en contra: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4070).

SUMARI (3)

Esmena del G. P. Popular (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 18).

Votació de l'esmena núm. 18: rebutjada per 8 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions (p. 4070).

Votació de l'esmena núm. 20: rebutjada per 10 vots a favor, 74 en contra i 4 abstencions (p. 4070).

Text del Dictamen

Votació de l'article 5: aprovat per unanimitat (p. 4070).

Disposicions addicionals

Primera

Esmena del G. P. Popular (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Segona i tercera

El president fa avinent la presentació d'una esmena tècnica a la disposició addicional tercera (p. 4070).

Text del Dictamen

Votació de les disposicions addicionals (amb l'esmena tècnica incorporada): aprovades per unanimitat (p. 4070).

Disposicions transitòries

Primera

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria primera: aprovada per unanimitat (p. 4070).

Segona

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 4070).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 24, de modificació)

Torn a favor: Sr. Morera (ERC) (p. 4071).

Torn en contra conjunt: Sra. Vendrell i Gener (CiU) (p. 4071).

Votació de l'esmena núm. 22: rebutjada per 4 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions (p. 4071).

Votació de l'esmena núm. 23: rebutjada per 15 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4071).

Votació de l'esmena núm. 24: rebutjada per 6 vots a favor, 73 en contra i 9 abstencions (p. 4071).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria segona: aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 4071).

Tercera

Apartat 1

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27, de modificació)

Torn a favor: Sr. Morera (ERC) (p. 4072).

Torn en contra conjunt: Sra. Vendrell i Gener (CiU) (p. 4072).

Apartat 2

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3).

Votació de les esmenes núms. 25 i 30: rebutjades per 15 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 4072).

SUMARI (4)

Votació de les esmenes núms. 26 i 29: *rebutjades per 10 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions* (p. 4072).

Votació de l'esmena núm. 27: *rebutjada per 6 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions* (p. 4073).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat primer de la disposició transitòria tercera: *aprobat per 73 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions* (p. 4073).

Votació dels apartats segon, tercer i quart de la disposició transitòria tercera: *aprovats per unanimitat* (p. 4073).

Quarta

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 3). El Sr. Farrés (IC) n'anuncia la retirada (p. 4073).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria quarta: *aprovada per unanimitat* (p. 4073).

Cinquena

Esmena del G. P. Popular (núm. 32, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 33, de modificació)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 4073).

Torn en contra conjunt: Sra. Vendrell i Gener (CiU) (p. 4073).

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 17 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 4073).

Votació de l'esmena núm. 33: *rebutjada per 17 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 4073).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria cinquena: *aprovada per unanimitat* (p. 4073).

Sisena

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4). El president n'anuncia el decaïment (p. 4073).

Votació de l'esmena núm. 34: *rebutjada per 12 vots a favor, 73 en contra i 5 abstencions* (p. 4074).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria sisena: *aprovada per unanimitat* (p. 4074).

Setena

Esmena del G. P. Popular (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4). El Sr. Ros (P) n'anuncia el decaïment (p. 4074).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 37, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 4).

La secretària primera llegeix una esmena transaccional del G. P. de Convergència i Unió a l'esmena núm. 37 (p. 4074).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 37: *aprovada per unanimitat* (p. 4074).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria setena: *aprovada per unanimitat* (p. 4074).

Vuitena

Esmena del G. P. Popular (núm. 38, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria vuitena: *aprovada per unanimitat* (p. 4074).

Novena

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria novena: *aprovada per unanimitat* (p. 4074).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmenes del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 39, 40, 41 i 42, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 4074).

Torn en contra: Sra. Vendrell i Gener (CiU) (p. 4075).

SUMARI (5)

Esmenes del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 43, 44 i 45, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 4075).

Torn en contra: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4076).

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 14 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 4076).

Votació de les esmenes núms. 39 a 44: *rebutjades per 15 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 4076).

Disposicions finals

Primera

Text del Dictamen

Votació de la disposició final primera: *aprovada per unanimitat* (p. 4076).

Segona

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 46, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 47, 48 i 50 (p. 4076).

Torn en contra: *Sra. Vendrell i Gener (CiU)* (p. 4077).

Exposició de motius

Paràgraf quart

Esmenes del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 47 i 48, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 46).

Esmena del G. P. Popular (núm. 49, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del diputat Sr. Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 46).

Paràgraf vuitè

Esmenes del G. P. Popular (núms. 51 i 52, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Títol de la llei

Esmena del G. P. Popular (núm. 53, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Votació de les esmenes núms. 46, 47, 48 i 50: *rebutjades per 12 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions* (p. 4077).

Text del Dictamen

Votació de la disposició final segona: *aprovada per unanimitat* (p. 4077).

Votació de l'exposició de motius: *aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions* (p. 4078).

Votació del títol de la llei i dels annexos: *aprovat per unanimitat* (p. 4078).

Explicació de vot: *Sr. Ros (P)* (p. 4078), *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 4078), *Sr. Morera (ERC)* (p. 4078) i *Sr. Farrés (IC)* (p. 4079).

Text del Dictamen

Votació de la llei: *aprovada per 97 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 4079).

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la supressió del punt tretzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4079).

Declaració de condemna de l'atemptat del dia 7 de febrer

El president, en nom de tots els grups de la cambra, condemna l'atemptat terrorista del dia 7 de febrer (p. 4080).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat (Regs. 9240 i 9263) (Punt segon de l'ordre del dia.)

El president fa avinent que hi ha una esmena tècnica, la qual és aprovada per assentiment (p. 4080).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. El president remarca que s'ha assolit la majoria absoluta* (p. 4080).

Explicació de vot: *Sr. Pujol i Folcra (P)* (p. 4080), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 4081), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4081), *Sr. Clotas (S)* (p. 4082) i *Sr. Ferrer (CiU)* (p. 4083).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa la posposició del punt onzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4084).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics a Catalunya (Reg. 9239) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4084).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcà (P) (p. 4085), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4086), Sr. Martorell (S) (p. 4087) i Sra. Capell (CiU) (p. 4087).*

El Sr. Riera i Gassiot (IC) n'anuncia la retirada (p. 4089).

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya (Reg. 14213) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4089).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 4090), Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4091), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4091), Sr. Clotas (S) (p. 4091) i Sr. Escudé (CiU) (p. 4092).*

Votació: rebutjada per 10 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions (p. 4094).

Designació de dos membres del Consell Consultiu (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

La secretària primera llegeix l'article 3 de la Llei 1/1981 i el text de les propostes (p. 4094).

Votació: són elegits el Sr. Robert Vergés i Cadanet i el Sr. Francesc de Carreras i Serra per 93 vots (p. 4094).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que que generen dependència (Reg. 12712) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S) (p. 4094).*

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4096).*

Rèplica: *Sra. Utgés (S) (p. 4097).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4097).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic (Reg. 12953) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M) (p. 4098).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 4100).*

Rèplica: *Sr. Reguant (M) (p. 4102).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 12979) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S) (p. 4102).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4104).*

Rèplica: *Sr. Oliart (S) (p. 4107).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4109).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya (Reg. 13222) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4111).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 4112).*

Rèplica: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4114).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4115).*

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 43.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès (Regs. 11952 i 11976).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat (Regs. 9240 i 9263).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics de Catalunya (Reg. 9239).

4. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya (Reg. 14213).

5. Designació pel Parlament de dos membres del Consell Consultiu.

6. Interpелlacions a tramitar pel procediment d'urgència, si escau.

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985 de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència (Reg. 12712).

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic (Reg. 12953).

9. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 12979).

10. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya (Reg. 13222).

11. Interpелlació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 13289).

12. Interpелlació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III, sobre els drets de la infància (Reg. 13325).

13. Interpелlació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques (Reg. 13326).

14. Interpелlació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 13926).

– Preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han formulat per a respondre oralment en el Ple i també els noms de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa aquesta presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores del dia 10 de febrer, demà.

**Projecte de llei de creació
del municipi de Badia per segregació
de part dels termes municipals de
Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de creació del municipi de Badia per segregació de part dels termes municipals de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat el seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun membre del Consell Executiu per a presentar la iniciativa d'aquesta Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable consellera, senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, em plau especialment..., i dic especialment i no és una fórmula, perquè és cert que el procés d'aquesta llei, doncs, ha comportat moltes discussions i molt de treball i potser molt nerviosisme i, sobretot, una espera molt llarga dels ciutadans de Badia. Per això deia que em plau especialment comparèixer davant de vostès i en nom del Govern de la Generalitat per presentar-los el que, si aquesta cambra hi dóna suport, serà la llei que permetrà la creació del nou municipi de Badia.

A molts diputats o a alguns diputats d'aquesta cambra, quan vam anunciar que la creació del nou municipi de Badia es faria mitjançant una llei, els va sorprendre, atès que el procediment habitual per crear un municipi s'havia fet per decret del Govern. Però estic segura ara, ja, que la majoria dels diputats, o potser tots, han entès i han comprès, i han coincidit amb el Govern, que en aquest municipi es donen una sèrie de circumstàncies especials que justifiquen a bastament aquesta opció del Govern d'emprar la via del projecte de llei, de la llei, en comptes de la del decret.

I, quan dic circumstàncies especials que justifiquen aquesta iniciativa del Govern, em refereixo –de moment inicialment, després ja ho farem en un altre aspecte– a l'acompliment dels requisits legals per optar a aquesta via de constitució del nou municipi. En aquest sentit validen

aquest procediment emprat la Comissió Jurídica Assessora i el Consell Consultiu, que ja s'han pronunciat amb un dictamen, en què estableixen que tant el procediment emprat —aquest d'utilitzar projecte de llei— com el mateix text, és a dir, el contingut del text remès al Parlament, respecten plenament la regulació bàsica estatal pel que fa a la creació de nous municipis, així com a l'alteració dels termes municipals. M'estic referint a l'article 13 de la Llei de bases de règim local i a la mateixa normativa catalana, article 18.2, de la Llei municipal i de règim local de Catalunya i al reglament que la desenvolupa sobre demarcació territorial i població dels ens locals.

Per tant, no solament el Govern, sinó també els més alts òrgans assessor i consultiu de Catalunya i, com he dit abans i crec, la majoria dels diputats entenen que, a més de l'acompliment dels requisits procedimentals, concorren també les tres condicions legals imposades per l'ordenament vigent a què abans feia referència citant els textos legals.

Un, el fet que el municipi de Badia es constituirà sobre la base d'un nucli de població diferencial territorialment en el sentit interpretatiu donat pel Tribunal Constitucional en la Sentència 214/1989. Efectivament, ens trobem davant un nucli urbanístic compacte, ben definit i diferencial, diferenciat territorialment dels que l'envolten.

En segon terme, el municipi resultant —Badia— ha de comptar amb recursos suficients per al compliment de les competències municipals; o, dit d'una altra manera, per poder prestar els serveis mínims obligatoris establerts en l'article 26 de la Llei de bases de règim local i al 64 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. El Govern de la Generalitat disposa d'estudis de viabilitat que demostren que el nou municipi de Badia compta amb els recursos que garanteixen la suficiència financera pel que fa a la prestació dels serveis obligatoris. A més, el nou municipi, si finalment s'aprova en aquesta cambra, participarà com qualsevol altre municipi en els ingressos tributaris de l'Estat. I, d'altra banda, succeirà els dos municipis, Cerdanyola i Barberà del Vallès, dels quals es segrega, en la gestió dels recursos derivats de la seva pròpia fiscalitat.

Atès que queda garantida la suficiència financera per a la prestació de serveis obligatoris, cal afegir que, a més, les disposicions transitòries tercera i sisena del Projecte de llei garanteixen que el nivell i qualitat dels serveis que s'estaven prestant a la Mancomunitat no s'interrompin en cap moment com a conseqüència del procés de segregació, atès que s'obliga els ens locals afectats, és a dir, Barberà i Cerdanyola, els ens locals afectats per la segregació a garantir la continuïtat de la seva prestació fins al moment que el nou municipi, el nou municipi creat, els assumeixi.

En tercer lloc, també es garanteix l'acompliment del tercer dels requisits establerts per la legislació vigent; és a dir, que la creació del nou municipi no suposi una disminució en la qualitat dels serveis que s'estan prestant. Efectivament saben, senyors diputats, que més enllà dels serveis obligatoris que abans he esmentat els ciutadans de Badia gaudeixen d'uns serveis complementaris no obligatoris. Fins ara

aquests serveis eren prestats per la Mancomunitat, i, tot i que la seva gestió ha generat un dèficit important com ja coneixen, aquest dèficit ens demostra i ens referma que era inadequat el marc organitzatiu actual de Badia per al compliment dels fins per als quals va ser creat.

Es donen, doncs, dues realitats que cal conjuminar: d'una banda, la continuïtat en la prestació dels serveis no obligatoris, que constitueix una legítima aspiració dels ciutadans que fins ara gaudien, i, d'altra banda —i precisament perquè s'havia generat, per la inadequació del marc organitzatiu, un dèficit important—, d'altra banda, cal assumir el fet que el nucli de Badia, ara com ara, no pot generar recursos suficients que garanteixin la continuïtat en la prestació d'aquests serveis complementaris, és a dir, no obligatoris.

Efectivament, els recursos fiscals o el règim fiscal dels municipis, com ja deuen saber els senyors diputats, es basa en una combinació d'activitats residencials, comercials i industrials que actualment saben vostès que no es donen a Badia. Cal no oblidar que aquest nucli neix amb una vocació quasi exclusivament residencial; per tant, per no tenir activitats residencials, comercials i industrials. Aquest nucli residencial està integrat per habitatges de protecció oficial amb un tractament fiscal molt restrictiu i, per tant, amb una feble o nul·la implantació comercial i industrial. Ara bé, senyores i senyors diputats, és justament amb la creació del nou municipi que aquest nou Badia podrà disposar dels instruments jurídics per a transformar la seva realitat present i crear —això esperem— les condicions necessàries per tal que la implantació de noves activitats comercials i industrials modifiquin la base econòmica i permetin generar els recursos que hauran de garantir la seva autosuficiència financera en l'àmbit del serveis no obligatoris.

Per tant, es tracta, amb aquest Projecte de llei, de donar una solució que, d'una banda, possibiliti a Badia la seva reordenació urbanística i la seva diversificació econòmica i, d'altra banda, que no suposi un greuge comparatiu per a la resta de municipis de Catalunya, que han d'afrontar amb els seus propis mitjans la prestació dels serveis. Aquesta ha estat justament una de les més grans crítiques a aquest Projecte, i per això he tingut especial interès a citar-la.

D'aquesta manera, el Govern ha optat per la via d'un finançament excepcional i limitat en el temps —transitori, per tant— dels serveis no obligatoris. Aquest període està limitat a un període de deu anys, període que, d'acord amb els estudis de viabilitat als quals feia referència, considerem que és suficient per tal d'aconseguir la finalitat abans expressada, és a dir, que es puguin generar uns recursos fiscals per tal de mantenir la viabilitat econòmica del municipi.

Per tant, el fet que la Generalitat financii durant deu anys els serveis no obligatoris del municipi que es pretén crear —si mereix l'aprovació d'aquesta cambra— no s'ha d'entendre com un afavoriment injustificat a un municipi i, per tant, discriminatori per a la resta, sinó com una mesura necessària i excepcional, com excepcional és també —ho saben els senyors diputats— l'origen i la situació en què es trobava Badia.

Doncs, tot el que he dit fins ara demostra que es donen els requisits legals necessaris per a la creació del nou municipi de Badia; així ho va entendre el Govern de la Generalitat, i així ho han ratificat la Comissió Jurídica Assessora i el Consell Consultiu. Però això que els acabo d'exposar, per si sol, no justificaria suficientment la iniciativa legislativa del Govern; és a dir, a més del compliment dels requisits legals, cal fer una valoració d'oportunitat i de conveniència d'aquesta iniciativa. Permetin-me, senyores i senyors diputats, que en la presentació d'aquest Projecte els anunciï breument quines són les consideracions, a més de les que els he dit, que han portat el Govern a considerar la conveniència del nou municipi de Badia.

En primer lloc, calia corregir una disfuncionalitat territorial sense gaires precedents en l'Estat espanyol. Un nucli homogeni clarament diferenciat s'havia construït a cavall entre dos termes municipals: entre Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès. Per tal de gestionar la totalitat dels serveis de titularitat municipal, s'havia creat, per decisió del Consell de Ministres, una mancomunitat integrada pels dos municipis –Barberà i Cerdanyola–, i, en conseqüència, els habitants de Badia, de Ciutat Badia, fins ara, no han disposat mai d'un ajuntament propi. Mai han pogut elegir directament els seus representants ni disposar dels mecanismes de control democràtic per regular la prestació dels serveis, en el seu cas, de les seves necessitats.

En segon lloc, i malgrat que les condicions que els he expressat no ho propiciaven, va sorgir a Badia un fort sentiment d'identitat que s'ha expressat preferentment mitjançant la creació d'un important teixit associatiu, cultural i esportiu i que es va concretar l'any 82 en una consulta popular, on un nombre important dels seus ciutadans va optar per sol·licitar la constitució del nou municipi. És, doncs, una petició i reivindicació d'ençà l'any 1982.

En aquests dos elements rau l'excepcionalitat del cas que ens ocupa. Es podrà afirmar –i de fet alguns diputats s'han manifestat en aquest sentit– que hi ha altres nuclis de població on s'han desenvolupat sentiments d'identitat semblants. És cert, però aquestes comunitats ja formaven part d'un únic municipi i, per tant, podien disposar de veu pròpia al seu ajuntament; això és impossible, o ha estat impossible, per als ciutadans de Badia. I, d'altra banda, cal tenir en compte que no es tracta d'un sentiment compartit per un reduït nucli de població, és a dir, per un nombre escàs de ciutadans. Estem parlant d'una comunitat, d'un nou municipi –si vostès, senyors diputats, aproven aquest Projecte de llei– que, des del mateix moment de la creació, es situarà entre els cinquanta municipis més poblats de Catalunya.

És, doncs, en base a aquestes consideracions que demano a aquesta cambra que doni el suport al Projecte de creació del municipi de Badia i ho faci des del convenciment de la conveniència d'aquesta iniciativa del Govern i des de l'esperança que segur que aquest sentiment serà compartit per la majoria dels ciutadans de Badia.

Voldria finalment, senyor president –i acabo–, fer esment que en el debat d'aquest Projecte de llei en comissió,

fins i tot durant la seva redacció, hi ha hagut un important esforç d'estudi d'acceptació d'esmenes per part dels diferents grups parlamentaris, si bé és cert que hi ha hagut una negociació més en profunditat, jo diria, donat que l'acord inicial que va permetre començar a treballar sobre el projecte de Badia va ser un acord inicialment entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, i, en aquest sentit, s'han treballat especialment aquestes esmenes. Haig de dir també que les esmenes presentades per altres grups en molts casos eren coincidents i no divergien substancialment. El que sí que és cert és que crec que amb el Projecte d'avui, i malgrat que alguns grups parlamentaris no han pogut veure les seves esmenes reflectides fidelment, crec que serà possible que s'hi puguin identificar la major part de grups d'aquesta cambra.

Res em satisfaria més, com a membre del Govern de la Generalitat, i precisament per a aquest Projecte, que durant aquest debat d'avui s'arribés, si es pot, a un ampli, a un més ampli consens; això, segur que els ciutadans de Badia ho agrairan, i també perquè donarem i «entreguem» a Badia una responsabilitat –en el cas que rebés l'aprovació de tots els grups de la cambra–, entreguem una responsabilitat als ciutadans de Badia que els farà que s'impliquin molt més en la gestió del nou municipi, que, si l'aprova aquesta cambra, avui es produirà. Crec que els ciutadans de Badia han de responsabilitzar-se, han d'implicar-s'hi més, perquè a partir de l'aprovació del nou municipi de Badia segur que seran els responsables, sobretot, que el nou municipi creat vagi bé i es puguin complir totes les prescripcions de la llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Si hi hagués algun diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen, ho podria fer en aquest moment. (Pausa.)

No essent així, ha de fer l'advertiment, la presidència, que, d'acord amb l'article 111.1 del Reglament de la cambra, l'aprovació d'aquesta Llei, per contenir modificacions parcials d'altres lleis de desenvolupament bàsic de l'Estatut, requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final. L'hora de la votació de totalitat s'anunciarà segons es descabdel·li aquest debat.

Comença el debat del Projecte de llei. Hi han reservades dues esmenes a la totalitat. Les dues són de retorn del Projecte al Govern.

La primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula, per defensar-la, el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com fa un moment ens recordava l'honorable consellera de Governació, la creació de Badia o del polígon Badia - Sant Feliu, com es denominava al principi, va caure dels cels ministerials, al començament dels anys seixanta, dins d'un inefable Plan nacional de la vivienda, posat en marxa per pal·liar dèficits acumulats d'habitatge i per eradicar el barraquisme. De fet, com recordava el *Libro blanco de Ciudad Badía*, redactat pels partits polítics l'any 1978...

ens deia: «Hasta que se empezaron a levantar los edificios, parece ser que los ayuntamientos de Barberà y Cerdanyola, y ni tan siquiera el Gobierno Civil de Barcelona, sabían demasiado qué se estaba cociendo en esta zona del Vallés.» Fins i tot la fórmula de mancomunitat va ser decretada, com fa un moment se'ns ha recordat, per l'aleshores ministre Vicente Mortes Alfonso, qui va informar als alcaldes que se'ls cediria una mancomunitat, com així va succeir el febrer de 1974.

Tot aquest procés, i els molts problemes que des del seu començament hi han anat havent, ha fet que els ajuntaments de Barberà i Cerdanyola l'hagin sentit com una veritable agressió urbanística, que ha mantingut el sentiment d'haverlos imposat un creixement numèricament molt considerable en relació a la població dels dos municipis de l'època, amb la circumstància afegida que la mancomunitat, i tal com s'ha demostrat en el temps, era inviable econòmicament.

Això ha estat l'origen dels dèficits estructurals continuats i que han necessitat aportacions extraordinàries, de diferents orígens, que, periòdicament, ajudessin a eixugar aquests dèficits. El darrer, de moment –almenys a criteri d'Iniciativa per Catalunya–, és el contingut en el Projecte de Llei que ara es debat, en proposar que la Generalitat es faci càrrec dels romanents de tresoreria, que, segons l'estudi fet per la Sindicatura de Comptes, fins a 31 de desembre de 1992 es situa als volts de 800 milions de pessetes.

Per tant: creixements forçats, fórmula administrativa imposada, incapaç de fer front als problemes reals que generava –que genera– Badia.

En un altre ordre de coses: una densitat de població que, si bé no és la que en principi es proposava –cal recordar que en la fórmula inicial era tres metres, si no ho recordo malament, tres metres cúbics / metre quadrat–, se situa exactament en 18.400 persones en 0,6 quilòmetres quadrats, i, per tant, serà el municipi més densament poblat de tot Catalunya.

Així les coses, i vista, al llarg d'aquests anys, la incapacitat de trobar una sortida en aquests temes, s'arriba avui a la present proposta d'independència municipal. Cal dir, almenys a criteri nostre, que, la independència municipal de Badia, no la veu clara gairebé ningú. Molts dels seus promotors, en privat, confessen els seus dubtes. La unanimitat de la majoria de les forces polítiques es contradiu amb paraules de molts dels seus militants i càrrecs públics, que veuen la magnitud del desgavell. Institucions que ara la recolzen en altres èpoques hi havien estat refractàries. Hi ha una aparent unanimitat oficial i, en canvi, ben poc debat públic sobre la qüestió; un debat on fos possible escoltar opinions diverses i contrastades. És més, qualsevol opinió contrària a la independència ha estat presentada com a interessada, com a poc democràtica o com a irrespectuosa. La independència ha esdevingut un plantejament de principis, i qualsevol opinió en contra s'ha fet aparèixer com a indigna.

Però, què és Badia? Badia és una ciutat, una immensa ciutat dormitori, on les fonts de riquesa són molt limitades, com fa un moment se'ns recordava, i sense possibilitats de

créixer significativament; on la manca d'una veritable administració municipal no és la causa dels problemes, sinó una de les seves conseqüències. Crear aquesta administració no és en absolut garantia de solucionar els orígens dels problemes, sinó que aquests problemes poden esdevenir crònics, gràcies, precisament, a aquesta independència.

Hi han problemàtiques de tot tipus. De caire històric: es dona el cas que Badia serà l'únic municipi creat de nou agrupant població de procedència diversa en un indret que fa escassament vint anys no hi vivia ningú. De caire urbanístic: manca de sòl per a equipaments –cementiri, entre altres–, per a nous habitatges –i, si es fan, encara s'augmentarà la densitat aquesta, tan acusada, que hi ha en aquests moments–, i manca de sòl per a desenvolupar activitats econòmiques; cal afegir-hi també la problemàtica de conservació del parc d'habitatges del polígon. De caire socio-econòmic: homogeneïtat social en no donar-se la diversificació comuna a qualsevol municipi o ciutat; vicis adquirits al llarg de dos decennis de tutela; polarització de la piràmide d'edats, amb un envelliment degut a la manca d'oferta de nous habitatges, que força les parelles joves a establir-se fora del polígon; manca de diversitat d'usos de sòl i l'accentuada dependència exterior, a efectes funcionals, que fan que, tal com diu l'únic estudi rigorós que hi ha sobre Ciutat Badia..., s'afirma que Badia no és ciutat. I, finalment, aspectes tècnics: tant les infraestructures com els habitatges són de la mateixa època, per això no es produirà un deteriorament progressiu, sinó que aquest serà sobtat, i caldrà reposar-lo al mateix temps i en el mateix espai. Però per sobre de tot hi ha una greu problemàtica, la de caire econòmic; l'escassa base fiscal del nou municipi i el fet que la Generalitat assumeixi només, *només* per un període de deu anys les despeses dels serveis no obligatoris prestats fins ara per la Mancomunitat presenten, com a mínim, els següents problemes: un problema d'autonomia financera per al nou municipi per falta de predictabilitat d'ingressos i de despeses i de discrecionalitat en el seu ús; un problema de greuge comparatiu respecte d'altres municipis amb superfícies i condicions socials similars i que no reben un finançament especial com aquest, i, tercer, un problema de viabilitat, perquè, a la vista de les expectatives existents, la possibilitat que el nou municipi, passat el període de deu anys, pugui sostenir-se és, com a mínim, dubtosa.

Senyores i senyors diputats, totes les afirmacions que he fet fins aquí no corresponen a un estirabot d'Iniciativa per Catalunya, sinó que són extrems dels informes de la mateixa Administració de la Generalitat o d'opinió científica, que en la seva major part també consten en l'expedient i que, òbviamment, Iniciativa per Catalunya fa seus.

Nosaltres creiem que la solució de Badia passa per altres camins, per afavorir-ne la integració en el seu entorn. Aquest fet que ja s'estava produint, especialment en relació amb Can Gorgs i més recentment cap a la zona nova de Can Llobet, ara es trencarà i caldrà buscar les solucions, els problemes de tota índole dintre del reduït espai del mateix municipi.

Aquestes i no d'altres han estat les raons per les quals Iniciativa per Catalunya i, per tant, també el seu Grup Parlamentari han manifestat la seva oposició al Projecte i han presentat aquesta esmena a la totalitat. No obstant, coneixent la intenció del vot de la majoria dels grups parlamentaris i atenent el prec que fa uns moments l'honorable consellera de Governació plantejava des d'aquesta tribuna, nosaltres, Iniciativa per Catalunya, creiem que un vot en contra seria afegir una dificultat més a un procés que, pel que s'ha dit, és realment difícil. I és per això que en aquest moment Iniciativa per Catalunya anuncia la retirada d'aquesta esmena a la totalitat i anuncia que en la votació a l'article primer i, en tot cas, en l'esmena global la seva posició serà d'abstenció.

D'aquí a uns moments, amb la defensa de les esmenes parcials, Iniciativa per Catalunya continuarà lluitant perquè Badia i els seus habitants tinguin no aquesta pseudo-independència, sinó una independència digna i suficient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Queda retirada l'esmena però, malgrat això, hi cap torn en contra. *(Pausa.)* Suposo que els acumularà el portaveu del grup de la majoria, després de la segona esmena a la totalitat, que és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, es presenta avui en aquest Parlament una qüestió llargament tractada però una llei, al nostre entendre, insuficientment debatuda. I dic això perquè ja fa molts anys d'aquella primera reunió, si més no oficiosa, per tractar el tema de la independència de Ciutat Badia. El dia fou el 20 de juliol de 1979, i els únics diputats que es varen presentar a la reunió foren els representants d'aleshores UCD, del PSUC i d'Esquerra Republicana de Catalunya. I dic que la llei, que és l'últim element d'aquest llarg procés, no ha estat prou debatuda no perquè tothom no hagi dit la seva, a dins i a fora de la Comissió, sinó perquè el Projecte havia d'haver tingut més divulgació i haver fruit de la unanimitat, per altra banda desitjable.

L'any del traspàs del dictador s'inaugurava el polígon d'habitatges de Ciutat Badia; malgrat trobar-se a les acaballes, el règim, conscient del gran paper que havia de jugar davant de la història, projectava i construïa una ciutat nova de soca-rel. Tanmateix, els vicis propis del règim rebaixaven les pretensions del projecte, es construïen la meitat de «vivendes» projectades; no es completaven els serveis i les infraestructures imprescindibles, i no es va parar atenció a una cosa tan banal, si volen vostès, com és qui havia de gestionar el polígon.

Un cop creada la Mancomunitat Intermunicipal es va comprovar que els dèficits que s'acumulaven, la disfunció que comportava la pertinença a dos municipis i la necessitat de fer front a les deficiències estructurals obligaven a cercar una solució global que fes front a aquesta problemàtica.

Després d'un canvi radical, el Govern de la Generalitat, en data de 3 de juliol de 1992, acordava instruir d'ofici l'expedient de segregació de Ciutat Badia. El quart trimestre de 1993 entrava, mig per sorpresa, un projecte de llei mancat d'alguna documentació i per tràmit d'urgència. Transcorregueren dos mesos en què no se'n tingué més notícia, i tot semblava indicar, segurament pel fet que tots els partits de l'oposició van presentar esmena a la totalitat demanant el retorn al Govern, que s'entraria en un període de negociació. No fou així, sinó que, tot al contrari, de cop i volta, d'un dia per l'altre, s'incorporava per sorpresa el debat del Projecte en una reunió de la Comissió primera.

He fet aquesta breu sinopsi de la història enigmàtica, intermitent i —si ho volen vostès— convulsiva d'aquest expedient de segregació que es tramita per projecte de llei per mostrar la manca de rigor i transparència que seria d'exigir d'una llei tan important com és la de creació d'un nou municipi.

A voltes la premsa és mala consellera i fa caure en contradiccions; per exemple, des que sóc diputat en aquest Parlament he sentit en diverses ocasions, tant de diputats de la majoria com de l'oposició majoritària, referir-se a la necessitat de cercar el consens en lleis que fan referència a l'ordenació territorial, tenint en compte el seu caràcter essencial per a la configuració del propi país.

Doncs, bé, la llei que avui ens porta fa referència a ordenació territorial, si bé amb característiques de singularitat, concretament a un municipi, i el consens desitjat en d'altres ocasions s'ha reduït a la connivència de dues forces: Convergència i Unió i el Grup Socialista, dos partits que segurament per la mateixa dinàmica col·laboracionista a l'Estat han trobat en el cas de Badia un element més d'unió, sobretot quan han observat la figura peninsular del plànol de Badia. *(Remor de veus.)*

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, malgrat les complicitats interessades i la complexitat de la qüestió que tractem, està a favor de la independència de Badia, però en aquesta independència que se'ns presenta no podem més que mostrar algunes objeccions. Amb tot, haig d'anunciar el vot favorable a l'article primer d'aquest Projecte presentat, que és, en definitiva, la creació del municipi de Badia. Hi votarem a favor, malgrat tot, per dos motius fonamentals: perquè entenem que a Badia hi concorre un interès públic i social que el fa diferent a la resta de casos semblants o de polígons semblants que hi poden haver en el país, i també hi estem a favor per l'atzucac en què es troba la Mancomunitat Intermunicipal, que, com mostrava el projecte presentat, en tot cas l'informe presentat per la Direcció General d'Administració Local i que en aquest cas hi estem d'acord, no és l'eina jurídica i administrativa adequada, i, per tant, s'ha de modificar la gestió de Badia.

Però segueixen sent molts i massa importants els interrogants i les contradiccions que s'observen en aquesta segregació i que es fa necessari recordar, ni que sigui breument. Hi han objeccions de política municipal: creem un nou municipi, per tant, invertim la tendència de reduir els municipis

de Catalunya, voluntat aquesta que l'ha expressada a bastament el Govern de la Generalitat però que a l'hora de la seva aplicació no s'acaba de trobar l'aplicació pràctica corresponent; recomanació, per altra banda, que també està establerta en el Pacto local de Estado, que s'ha de debatre a les Corts, a Madrid.

Hi ha objeccions pel precedent que pot significar en casos semblants i no tan semblants. Per exemple, Esquerra Republicana va demanar l'informe al Consell Consultiu no per retardar l'expedient, com va dir algú, sinó purament i simplement per constatar, per assegurar-se de la legalitat del Projecte. Hi havia dues objeccions pel que fa als requisits que, els he de ser franc, malgrat haver llegit el mateix informe, encara hi planegen molts dubtes —dels requisits per crear nous municipis—, un és la distància i l'altre és la viabilitat econòmica. Cap dels dos tenen, en el cas de Badia, doncs, una validesa i una rotunditat necessària, sinó que plantegen molts dubtes, i tot es basa en l'interès públic i social d'aquesta segregació.

En qualsevol cas, el mateix informe del Consell Consultiu o afirmacions que s'han fet al respecte de Badia podran servir —i això s'ha de tenir en compte— per a altres segregacions que es presenten a Catalunya i que podran seguir el model d'allò que s'ha dit a Badia, d'allò que s'ha dit, no el cas mateix de Badia, sinó d'allò que s'ha dit en el cas de Badia.

També es presenten objeccions per la no-convocatòria d'un referèndum previ. Esquerra Republicana s'ha manifestat a bastament, tant en comissió com en els llocs on ha fet falta, que, al nostre entendre, la segregació de Badia necessitava, requeria, era indispensable que anés abans precedida d'una consulta popular a Badia. La consulta popular a què fa esment l'exposició de motius la veritat és que és absolutament irreal. L'únic que es va fer a Badia, el 82, com en d'altres consultes que es van fer *a posteriori*, va ser, purament i simplement, una recollida de signatures sense cap seguretat jurídica, sense cap tipus de rigor. La creació d'un municipi, indistintament que es faci per llei, necessita el vist-i-plau rotund i contundent dels seus habitants, i, en aquest cas, no s'ha fet i no s'ha volgut fer.

Objeccions per l'exigüitat del territori: estem davant d'un futur municipi, ja pròpiament d'un municipi, que probablement serà el municipi d'Europa amb més densitat de població. Conviuran, sembla que oficialment, 18.700 persones, si bé també s'ha de dir que fóra interessant actualitzar el cens, que sembla..., o alguns indiquen que podria rondar els 22.000 habitants a hores d'ara, es diu, doncs, només en 64 hectàrees. Aquesta és una densitat de població altíssima i que, a més a més, aquesta exigüitat del territori fa que es compliqui el creixement natural de Badia, que es compliqui l'aportació a Badia de nous serveis, etcètera, etcètera, i és un servei que condicionarà enormement el futur de Badia.

Una altra objecció —i amb això acabo—: la creació d'un municipi subsidiat. Jo no diria que amb això creem un precedent, però, en tot cas, sí que és un tema que se n'ha de parlar molt. El finançament de Badia anirà a càrrec, bàsica-

ment, dels pressupostos generals de la Generalitat, anirà a càrrec bàsicament de Catalunya, i és, per tant, una consideració que s'ha de tenir en compte i que tots hem de valorar adequadament, sobretot si tenim en compte que no s'ha recordat fins ara la diferència entre serveis mínims obligatoris i serveis complementaris. Nosaltres entenem que l'aportació que ha fet fins ara i que pensa fer la Generalitat al voltant dels dos-cents milions anuals no serà suficient, ni de bon tros, per fer front als serveis complementaris que actualment s'estan prestant a Badia. Per tant, s'haurà de reconsiderar aquest tema i els mateixos serveis mínims obligatoris que s'han de prestar a Badia; si Badia finalment o, en tot cas, molt aviat passa la ratlla dels vint mil habitants, haurà d'incorporar nous serveis, i veiem molt difícil, molt difícil, amb el tracte fiscal de què gaudeix Badia, que es puguin finançar. Per tant, s'ha de recordar aquesta subsidiarietat i aquest menysteniment, si es vol, de l'autonomia local d'aquest nou municipi.

En tot cas, ja resumint i per acabar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per responsabilitat política i per reconeixement als ciutadans de Badia, que, malgrat les mancances del polígon i l'omissió de les administracions, han aconseguit una comunitat activa i participativa, votarà favorablement la majoria d'articles d'aquest Projecte.

L'artifici que va representar crear el projecte de Ciutat Badia, les conseqüències socials i econòmiques d'un projecte inacabat, els quinze anys de negociacions, controvèrsies i confusió, l'elevat cost econòmic que representa per a la Generalitat la independència de Badia justificaven i justifiquen la celebració d'una consulta popular rigorosa i democràtica i la recerca de la unanimitat política abans que els interessos partidistes.

Sigui com sigui, permetin-me desitjar els millors auguris per als ciutadans i per a la mateixa població de Badia, que serà el quaranta-quatrè municipi de Catalunya en nombre d'habitants, i anunciar, per tot el que he dit, la retirada de l'esmena a la totalitat demanant el retorn al Govern d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Queda retirada aquesta esmena a la totalitat, però hi cap torn en contra; té la paraula la diputada senyora Araceli Vendrell.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, exposaré la nostra posició respecte a les dues esmenes a la totalitat que han estat presentades pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya.

La creació del municipi de Badia es fonamenta en la concurrència, en aquest nucli de població, d'una sèrie de circumstàncies singulars i concretes, molt diferents de la resta dels municipis del nostre país, que intentaré anar esbrinant al llarg d'aquesta intervenció.

La dècada dels cinquanta va marcar una nova etapa en el procés de creixement de les ciutats. El desenvolupament econòmic va fer que la població es concentrés en les zones industrialitzades. La immigració cap a les grans ciutats va ser generalitzada; a Catalunya, Barcelona n'és un exemple molt clar. La construcció de polígons residencials respon a la demanda d'habitatge que va generar aquesta nova situació; així, sorgeixen polígons importants com la Mina, Sant Adrià del Besòs, Pedrosa i Bellvitge —a l'Hospitalet de Llobregat—, Ciutat Badia, etcètera.

Malgrat això, Ciutat Badia presenta uns trets característics que el diferencien dels altres polígons d'habitatge ara esmentats: edificació entre dos termes municipals —Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès—; no està vinculada a cap gran municipi, i, finalment, és gestionada per una mancomunitat de municipis. Aquestes característiques, i en general tota l'organització administrativa de Ciutat Badia, s'estan basant i fonamentant en el supòsit que Badia és un municipi, sense ser-ho.

Fins ara he estat parlant de Badia com un polígon d'habitatges. Però quina és la realitat de Ciutat Badia? Ciutat Badia és una comunitat de 18.700 persones, un conjunt de famílies, agrupacions veïnals, entitats i associacions esportives, culturals i d'altre caire, fortament arrelades, que totes elles comparteixen un sentiment en comú, que és el de sentir-se membres de la comunitat de Badia. El dinamisme social ha estat una de les constants de Ciutat Badia. Al principi, la manca d'equipaments va provocar un alt nivell de mobilització veïnal; les associacions de veïns van néixer amb un caràcter marcadament reivindicatiu per cobrir uns mínims bàsics. Ara, les entitats amb un major nombre de socis són aquelles dedicades a activitats de tipus més lúdic, cultural i recreatiu. En total, són trenta-quatre, i la Peña Flamenca Badiense, el Centre d'Esplai Foc Nou, l'Associació de Famílies Unides contra la Dependència en són alguns exemples, per no poder-los esmentar tots ara.

La voluntat dels badiencs de gaudir d'un municipi propi ha estat constant i reiterada des de l'any 82, quan ja van manifestar aquesta determinació d'aconseguir ser quelcom més que un suburbi de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès. Ja aleshores, i des de l'inici, Badia necessitava ser un municipi per poder dotar-se d'una institució fonamental: el seu propi ajuntament, ja que funcionava i funciona com un municipi però sense disposar del recobriment legal, polític i institucional d'aquest tipus d'ens territorial. D'altra banda, no hem d'oblidar que els plens de les corporacions de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès van adoptar, els dies 23 i 18 de desembre de 1986, respectivament, acords unànims per iniciar l'expedient de segregació, arran d'una sol·licitud de la Mancomunitat de Ciutat Badia adreçada a ambdós municipis. Aquests acords van ser posteriorment ratificats, en tots els seus extrems, en les sessions plenàries de 21 i 27 de maig de 1992 dels respectius ajuntaments.

La creació de la Mancomunitat de Ciutat Badia es va motivar per la impossibilitat dels dos ajuntaments —Barberà i Cerdanyola— de poder fer-se càrrec del nou polígon, i es va

optar per aquesta solució des d'un bon principi. Amb aquesta solució, que a hores d'ara s'ha pogut demostrar que no va ser la millor, es va limitar la responsabilitat administrativa i de gestió que suposava el polígon i que sobrepassava els mitjans dels dos ajuntaments. Així, doncs, queda clar que amb l'actual sistema d'organització administrativa no es poden complir les finalitats públiques que requereix aquesta comunitat.

Tot aquest conjunt de circumstàncies entenc que explica sobre manera quins han estat els motius que ens ajuden a comprendre la necessitat de solucionar el problema que avui viuen els ciutadans de Ciutat Badia, però, per damunt de totes i cadascuna d'aquestes consideracions, existeix una circumstància general molt més important, i que és el respecte a l'interès públic i social que ha presidit tot aquest procés. La Constitució es refereix, en diferents articles, als interessos públics i generals, circumstància que per si mateixa ja ens aproxima a la indeterminació d'aquest concepte. Per tant, el que aquí cal valorar, el que hem de valorar és si realment estem protegint els interessos dels habitants de Badia, concurrentment amb els de Barberà i Cerdanyola del Vallès i, en última instància, també, amb els de la resta del país. No en tenim cap dubte; el Grup de Convergència i Unió no en té cap dubte: aquest Projecte de llei respon a aquests interessos, els reconeix i, alhora, els garanteix.

D'altra banda, vull manifestar també la convicció que té el nostre Grup que el nou municipi de Badia és viable financerament, en el més ampli sentit de l'expressió. Aquesta última premissa, l'anirem analitzant al llarg del posterior debat del text, ja que el finançament transitori i especial que preveu el Projecte de llei és l'element fonamental, o un dels elements fonamentals, de les condicions del procés d'independència de Badia. Transitorietat i especificitat que tenen una raó de ser molt clara: ja hem esmentat anteriorment que Badia té molt poc en comú amb la resta dels 943 municipis del nostre país; és per això que requereix un finançament específic. Si no fos així, permetin-me que els digui que estaríem discriminant Ciutat Badia. No podem tractar igual els desiguals: aquesta i només aquesta seria l'autèntica discriminació.

Ciutat Badia gaudeix de suficiència financera per al compliment de les competències municipals. La Llei de bases de règim local exigeix, literalment, comptar amb els recursos suficients; no que aquests siguin superiors, que els pressupostos generin beneficis o que s'augmentin les prestacions. Doncs bé, durant els exercicis corresponents als darrers anys 88, 89, 90 i 91, el quadre de suficiència de recursos ordinaris liquidats per l'atenció als serveis mínims obligatoris ens demostra que no només aquests es cobreixen suficientment, sinó que, a més, cadascun dels exercicis ha tingut una diferència en superàvit.

Capacitat econòmica vol dir viabilitat, i aquesta, la viabilitat, entenc que és un poder ser. Aquestes xifres, les xifres esmentades anteriorment, que aporta la mateixa Mancomunitat de Badia, demostren que Badia pot ser un municipi. Qualsevol altra interpretació de la suficiència financera és,

si més no, perillosa. Lamentablement, avui molts municipis pateixen un alt grau d'endeutament, especialment aquells que són més grans, i una interpretació arbitrària del concepte de la suficiència financera ens podria portar a qüestionar, doncs, la legalitat i existència de municipis consolidats. Per tant, el nostre Grup no creu justa ni real qualsevol al·lusió a la no-viabilitat econòmica del municipi de Badia, i més tenint en compte les positives i clares perspectives de desenvolupament que pot arribar a adquirir aquesta ciutat, aquest poble. A més, hem de tenir molt present que el nou municipi naixerà sense endeutament.

La capacitat econòmica s'ha d'orientar a la prestació de serveis i a la millora de les condicions socials i econòmiques dels ciutadans de Badia i de l'entorn del nou municipi. La finalitat i exigència de la creació d'un nou municipi és, en definitiva, que millori la qualitat de vida dels ciutadans i, en conseqüència, els serveis que aquests rebran.

Hem demostrat que Badia té capacitat per complir els serveis mínims obligatoris que enumera l'article 64 de la Llei municipal de Catalunya, fet que, per si, ens confirma la millora que la nova situació comportarà per als badiencs. Aquesta millora, la podem comprovar amb índexs objectius, com podran ser la rapidesa en la prestació o comptar amb les estructures pròpies.

Des d'una altra perspectiva molt diferent, m'agradaria també fer referència al ja tantes vegades alludit principi de subsidiarietat –però no per això menys important. Amb aquest Projecte es fa realitat la circumstància d'apropar l'Administració al ciutadà; desapareixen totes aquelles desigualtats i problemes derivats de la pertinença de Ciutat Badia a dos municipis diferents. Aquesta seria, sens dubte, una concreció pràctica de l'aplicació d'aquest principi i una expressió del que millorarà la qualitat de vida dels badiencs un cop estigui constituït el nou municipi.

Així doncs, i per finalitzar, les especials característiques socials, econòmiques i territorials de Ciutat Badia, la determinació dels seus habitants, el requeriment dels respectius ajuntaments, l'interès públic i social que ha estat apreciat pel Govern de la Generalitat en aquest cas concret i la certesa de la viabilitat del nou municipi són les raons per les quals el nostre Grup dóna suport a aquest Projecte de Llei, que les contempla i les fa possibles.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Passem ara al debat de la part dispositiva. Aquesta presidència voldria recordar que s'han repartit un grup d'esmenes de caràcter lingüístic als grups parlamentaris i que aquests hi han estat d'acord, i, per tant, s'incorporaran a les votacions corresponents del text de la Llei.

La primera esmena és l'esmena número 3, a l'article primer, que formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa. Per a defensar aquesta esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president, i, en tot cas, com que el Grup d'Iniciativa per Catalunya té moltes esme-

nes, intentarà agrupar-les per grups temàtics per intentar, primer, fer més comprensible la discussió i, per una altra banda, donar-hi més agilitat. En aquest sentit, agruparia la número 3, la número 25 –la número 28, li demanaria que la donés com a retirada perquè va ser recollida finalment–, la número 30 i la número 31.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. FARRÉS: Aquest grup d'esmenes, senyores i senyors diputats, fa referència al finançament. En contra del que es deia fa uns moments, Iniciativa per Catalunya està convençuda que els números no surten, i aquest no és un problema de bona o mala intenció, sinó d'objectivitat. Aquí es parla que durant deu anys –deu anys– la Generalitat pagarà al municipi de Badia els serveis voluntaris que fins ara presta la Mancomunitat. Dues limitacions: què passarà l'any onze, l'any dotze, l'any tretze? Si tenim una base fiscal molt limitada, si el conjunt d'habitatges són de protecció oficial i amb uns valors cadastrals molt baixos, què significarà, això? Una revisió dels valors cadastrals i un increment de la pressió fiscal que compensi, l'any onze, dotze, tretze i successius, l'esforç financer transitori que haurà plantejat la Generalitat?

Segona qüestió: la Generalitat està disposada a finançar els serveis no obligatoris que avui presta la Mancomunitat. Si, degut a les característiques de Ciutat Badia, el seu ajuntament decideix de tirar endavant altres serveis que no són d'estricta obligatorietat, d'acord amb la Llei de règim local, tant a nivell de l'Estat com de Catalunya, què vol dir? Vol dir, d'una manera clara, que això haurà de sortir dels recursos de les persones que visquin a Badia. Quins són els finançaments que té un municipi? Tres fonts, tres fonts fonamentals, d'acord amb la Llei de 28 de desembre, de finançament local: la participació en els tributs de l'Estat, uns impostos al voltant de la propietat –l'IBI–, uns impostos al voltant de l'activitat econòmica –l'IAE.

Què és el que passa amb aquesta declaració d'independència en aquestes condicions? Badia, menys de vint mil habitants –si més no avui–, voldrà dir automàticament que de Madrid es rebran menys diners perquè, en aplicació del coeficient de població que equival al 70% dels recursos que vénen procedents del Fondo nacional de cooperació amb els municipis, passarà del coeficient 1,30 a l'1,15, i, a més a més, el segon paràmetre per al càlcul d'aquests diners que vénen de Madrid està en funció de la pressió fiscal, i, per tant, a causa de les característiques dels immobles i els valors cadastrals, també serà un factor que farà baixar.

Segona qüestió: l'impost d'activitats. L'impost d'activitats, en un lloc on l'única activitat econòmica és la comercial, reduïda als baixos dels blocs d'habitatges, realment no serà pas gaire productiu.

I, finalment, l'activitat procedent de l'impost de béns immobles, que cal dir que, si bé a partir de l'1 de gener d'aquest any, s'han exhaurit els períodes de bonificació i, per tant –i això també vull dir-ho, en justícia–, automàticament, i sense que això tingui res a veure amb el procés d'in-

dependència, voldrà dir que els rebuts de l'impost de béns immobles dels ciutadans de Badia d'aquest any tindran un increment, si no m'equivoco suposo que serà del doble, perquè desapareix la bonificació del 50%. Hi insisteixo, això no té res a veure amb el procés d'independència —les coses cal dir-les com són—; difícilment, però, podran fer-se uns increments de pressió fiscal respecte als seus ciutadans, i, per tant, no ens surten els números.

Davant d'això i davant de les possibilitats de greuge comparatiu en relació amb altres..., perquè, què vol dir, finançar el que és serveis no obligatoris, i, per tant, fins on arriba la voluntarietat? El butlletí d'informació municipal, l'ha de finançar la Generalitat de Catalunya? Encara que finalment es va acceptar l'esmena que anés en una sola partida innominada. La festa major, que no és obligatòria d'acord amb la llei, vol dir que l'haurà de finançar la Generalitat de Catalunya? I així podríem anar posant molts exemples. Evidentment, hi ha unes coses que van *de soi*, vull dir que tenen una altra significació, però, aquestes més discutibles, què és el que passa, i com opinen la resta de municipis?

Per tant, i des d'una perspectiva constructiva i de defensar que Badia tingui un finançament suficient i digne, nosaltres proposem un altre criteri, i és que la Generalitat de Catalunya no subvencioni els serveis no obligatoris, sinó que la Generalitat de Catalunya cobreixi el diferencial entre els impostos mitjans per habitant que té el municipi de Badia fins al 75% de la mitjana dels ingressos per habitant de les altres poblacions de la comarca, i així, de passada, donaríem absoluta seguretat jurídica que es compleix un dels requisits que ens diu la llei, perquè, en això —i amb tota la cordialitat—, jo crec que ens han fet alguna trampa semàntica.

Aquí hi ha una obligació clara de la llei, que diu que en el cas d'independència d'un nou municipi, els ingressos mitjans per habitant, com a mínim —com a mínim—, han de cobrir el 75% dels ingressos mitjans de poblacions d'igual grandària de la mateixa comarca. Per tant, l'acceptació d'aquest canvi de criteri que planteja Iniciativa per Catalunya, quins problemes solucionaria? Solucionaria el problema que aquest finançament no quedaria limitat a deu anys, i, per tant, l'interrogant de què passarà l'any onze, l'any dotze, l'any tretze i a continuació..., tindríem aquesta garantia i aquesta tranquil·litat.

Segona, evitariem una llarga discussió sobre què és voluntari i, per tant, què és el que s'ha de cobrir. I en xifres absolutes, i agafant els números dels expedients que, aplicant el criteri que avui se'ns proposa en aquest Projecte de llei, suma, la subvenció, uns 200 milions de pessetes —i cal dir que en el pressupost d'enguany està congelat—, aplicant aquest criteri que proposa Iniciativa per Catalunya, voldria dir que, en comptes d'aquests 200 milions, passariem a 408 milions de pessetes i, per tant, vol dir que millorariem la situació econòmica amb què es plantejaria l'arrencament, l'arrencada d'aquest nou procés d'independència. Per tant, i en congruència amb aquest criteri, solucionariem el proble-

ma d'eliminar la paraula «transitori» referida al municipi, substituiríem la disposició transitòria que regula el cobriment només per deu anys i solucionariem altres problemes de possibles greuges comparatius.

Moltes gràcies per la seva atenció, i nosaltres demanaríem que es votessin favorablement aquestes esmenes, ja que un dels cavalls de batalla, de veritat, que hi ha més enllà de les paraules, serà que els números surtin, que els pressupostos quadrin, no el primer, el segon ni el tercer any, sinó quan s'hagi començat a caminar, es porti un tros i s'arribi al final d'aquest període transitori especial.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula la illustre diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. VENDRELL I GENE: Sí. Donat que en aquest article número 1 hi ha una altra esmena del Grup Popular, acumularia el torn en contra. Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, passarem a la defensa d'aquesta esmena número 4, del Grup Popular.

El Sr. ROS: Senyor president, si m'ho permet, farem una defensa conjunta de totes les esmenes del nostre Grup Parlamentari, que serien la 4, la 5, la 5 bis, la 7, la 8, la 9, la 10, l'11, la 12, la 14, la 16, la 17, la 19, la 21, la 26, la 29...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: A poc a poc, a poc a poc... Són totes, no?

El Sr. ROS: Totes, totes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Doncs, no cal pas que es refereixi..., que ens esforcem tots a anotar-les. Endavant, senyor diputat.

El Sr. ROS: En un principi, faré la defensa conjunta de les vint-i-set esmenes restants del Grup Parlamentari; les nostres esmenes 5, 5 bis, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 16, 17, 19, 21, 35, 36, 38, 49, 51, 52 i 53, que recullen el sentiment dels badiencs que es consideren veïns de Ciutat Badia, com es va palesar a la consulta feta l'any 1982, i també vallesans.

El que serà el nou municipi de Badia es troba enclavat a la comarca del Vallès Occidental; la denominació «Vallès» fa referència a tot un seguit de valls dividides en les comarques del Vallès Occidental i del Vallès Oriental. El sentiment de pertànyer al Vallès està fonamentat i fortament arrelat en els veïns de Badia, que reclamen el mateix dret que tenen Barberà del Vallès, Cerdanyola del Vallès, Sant Quirze del Vallès o Castellar del Vallès, etcètera, que és de gaudir d'un nom que els honora.

Pel que fa a la nostra esmena número 34, al paràgraf primer de la disposició transitòria sisena, ve a completar l'exigència que es conté en l'article 13 de la Llei 7/85, del 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, que en el seu apartat c exigeix que la creació d'un nou municipi no suposi una disminució en la qualitat dels serveis que s'hi estan prestant. Tal com es deriva del Dictamen del Consell Consultiu, aquesta qualitat inclou la continuïtat de la prestació del servei, que és garantida pels ens locals afectats per la segregació. L'article 200 de l'esmentada Llei 8/87 recull que es produeix la successió de la titularitat dels béns dels ens

locals si s'atribueix la titularitat de la competència a un altre ens local, com és en aquest cas un nou ens local creat *ex novo*, i, per tant, caldria incloure en aquest paràgraf primer no tan sols la divisió efectiva dels drets, els béns i les obligacions que garanteixen la qualitat i, per tant, la continuïtat de la prestació de tots els serveis, sinó també el canvi en la titularitat. En aquest Projecte de llei de creació del municipi de Badia, com en qualsevol creació d'un nou municipi, la qüestió prioritària és la seva autonomia municipal, igual que la seva suficiència econòmica i financera, que condiciona la primera.

Les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular números 4, 26, 29 i 32 són esmenes que es dirigeixen a donar resposta a aquella prioritat del nostre Grup Parlamentari i dels habitants del que serà el nou municipi de Badia. Els veïns de Badia tenen les esperances posades que aquest Projecte de llei resolgui la seva situació actual i garanteixi els serveis als quals tenen dret. Precisament per això el Grup Parlamentari Popular ha presentat tot un seguit d'esmenes —algunes de les quals han estat acceptades via transacció amb el Grup de la majoria— amb les quals ha pretès millorar aquest Projecte de llei en benefici dels badiencs, tal com pretenem fer amb les nostres esmenes avui a debat, dirigides a un millor finançament i, en conseqüència, a una millor autonomia municipal i, per tant, del seus serveis.

L'esmena número 4 és una esmena d'addició a l'article primer, per tal que el finançament transitori especial previst garanteixi un pressupost suficient per assolir els serveis que ha de prestar el nou municipi, perquè, altrament, aquest finançament transitori especial no respondrà a les necessitats del nou municipi.

L'esmena número 31 és una esmena de modificació de la disposició transitòria tercera, per tal que el període de finançament dels serveis no obligatoris existents actualment i prestats fins ara per la Mancomunitat, el període de deu anys es transforma que l'Administració de la Generalitat es faci càrrec que el finançament dels serveis no obligatoris existents actualment i prestats fins ara per la Mancomunitat no es limiti al període de deu anys, sinó que es mantingui fins que el nou municipi pugui assolir un autofinançament suficient.

La situació atípica de Badia fa que ni el nostre Grup Parlamentari ni diferents entitats de la mateixa Badia —entitats molt significatives, com les associacions de veïns— vegin que, en el període de deu anys, la seva situació financera quedi resolta. A causa de les característiques de Badia, població de més de 18.000 habitants, amb un petit terme municipal —0,8 quilòmetres quadrats—, sense possibilitats, pràcticament, de noves construccions, sense possibilitats de creació de zones industrials, de creació de zones comercials, inexistents possibilitats d'incrementar la pressió fiscal, és pràcticament impossible que pugui assolir, aquest nou municipi, els serveis que exigeixen els badiencs amb un finançament per part del Govern de la Generalitat només de deu anys.

L'esmena número 32 —també de modificació de la disposició transitòria cinquena del text del Dictamen— pretén que

l'assistència tècnica per al desenvolupament urbanístic del municipi suposi, a més a més de l'estricta assistència tècnica, el corresponent i imprescindible finançament. Les nostres esmenes, relatives al finançament de Badia, estan en la línia de l'article 13.2 de la Llei 7/85, segons el qual els nous municipis han de comptar amb els recursos suficients per al compliment de les competències municipals. És ben cert que aquest article no precisa qui ha de ser —o d'on ha de sortir— l'origen dels recursos i, per tant, no impedeix el finançament que es proposa en el Projecte de llei. Això sí: sigui quin sigui l'origen dels recursos, s'ha de complir el principi constitucional de suficiència financera de les corporacions locals. I en aquest sentit la sentència del Tribunal Constitucional 4/81, del 2 de febrer, interpreta que els mitjans han de ser suficients encara que no necessàriament propis en la seva totalitat. El que ens preocupa i el que hem d'intentar resoldre amb les nostres esmenes, per l'experiència que tenim especialment els diputats d'aquesta cambra amb responsabilitats a les corporacions locals, és l'efectivitat, la suficiència, la diligència i la continuïtat de les aportacions a què es compromet la Generalitat, de manera que no es defraudi els badiencs i que aquests puguin comptar amb aquells serveis que els equiparin, com a mínim, amb la resta de municipis del seu entorn.

Pel que fa a l'esmena número 29, de supressió de l'apartat 3 de la disposició transitòria tercera, es motiva perquè es produeix juntament la situació contrària de la produïda en la nostra esmena número 37, que pretén l'addició d'un nou apartat a la disposició transitòria sisena, que anteriorment hem defensat, ja que la supressió del paràgraf tercer de la disposició transitòria tercera del text del Projecte de llei elimina —mentre el finançament dels serveis no obligatoris estigui a càrrec de l'Administració de la Generalitat— que anualment la Sindicatura de Comptes fiscalitzi els comptes del nou municipi, del nou ajuntament, la qual cosa suposa un plus de control absolutament innecessari del nou municipi, ja que l'article 1 de la Llei 6/84, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, defineix que aquesta Sindicatura és l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic a Catalunya. I per una altra banda, l'article 5 b de l'esmentada Llei disposa que componen el sector públic, a Catalunya, en el seu apartat b, les corporacions locals i els seus organismes autònoms. En aquest sentit, la nostra esmena de supressió va dirigida a eliminar una càrrega especial de plus de control per al nou municipi de Badia, que no es dona a la resta de municipis de Catalunya.

Pel que fa a la nostra esmena número 37, tal com disposa el Reglament de demarcació territorial i població dels ens locals en el seu article 31, apartat b *in fine*..., que qualsevol nou municipi procedent de segregació «es regeix i s'administra per una comissió gestora designada pel conseller de Governació, d'acord amb els resultats obtinguts en les últimes eleccions municipals», i així el text del Projecte avui a debat recull que Badia es regirà per la corresponent comissió gestora.

L'esmena número 37 del nostre Grup es dirigeix a concretar una qüestió cabdal, com és el govern del nou municipi, la duració de l'actuació de la comissió gestora, que, tal com disposa el Reial decret 693/81, del 13 de març, que regula la constitució i el funcionament de les comissions gestores de les entitats locals, ja en la seva exposició de motius, i més concretament a l'article 2, l'esmentada comissió i els vocals gestors designats exerciran les seves funcions fins a la celebració de les següents eleccions locals. El sentit, doncs, de la nostra esmena és recollir en la llei de la creació del nou municipi de Badia, del Vallès, la substitució de la comissió per la nova corporació que surti de les urnes, encara que he de dir que aquest mateix matí aquesta esmena l'hem transaccionada, i, per tant, la número 37, doncs, la retirem, senyor president.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre diputat senyor Víctor Ros. Té la paraula, per a un torn en contra, la il·lustre diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. Faria el torn en contra a les esmenes relatives a l'article primer.

Pel que fa a l'esmena número 3, d'Iniciativa per Catalunya, de supressió de la paraula «finançament transitori», de supressió de la paraula «transitori», nosaltres hi votarem en contra, perquè entenem que en funció de la documentació presentada per la Mancomunitat tenim el convenciment que transcorreguts deu anys Badia es podrà fer càrrec del finançament dels serveis que es prestin.

En l'actualitat, el Pla de reforma interior, que està en la seva fase final de tramitació, preveu una requalificació de l'estructura urbana, que consistirà en la construcció d'un centre comercial de mitjana superfície, amb aparcaments soterrats per als habitatges més propers, a més d'una benzina; la creació d'un nou centre administratiu amb una opció comercial de deu mil metres quadrats; oficines —avui inexistents en tot el recinte— i la possibilitat d'incrementar el nombre d'habitatges. És a dir que el desenvolupament d'aquest Pla significarà un efectiu canvi de l'actual hisenda de Badia, amb un important augment dels seus ingressos, que es calcula que podran arribar al màxim desenvolupament transcorregut un període aproximat d'uns deu anys. És per això que votarem en contra de la supressió del terme «transitori».

D'altra banda, quant a la relació, a la referència que ha fet l'il·lustre diputat senyor Farrés a la minoració d'ingressos que podria rebre la ciutat de Badia, deguda al repartiment del fons provinent de la participació en els ingressos de l'Estat, a mi m'agradaria considerar que aquesta qüestió en concret s'ha d'emmarcar dins d'un context general, que és el de la problemàtica de tots els municipis en la seva participació en els ingressos estatals, i em remetria a la Resolució aprovada per aquest Parlament en data 6 de maig de 1993, on es constata la necessitat d'una revisió i modificació a fons d'aquesta qüestió.

La situació concreta de Badia pot canviar radicalment, igual que la de la resta dels municipis del país, segons quina sigui la solució definitiva d'aquest problema. Per tot això, votarem en contra de l'esmena a l'article número 1.

Quant a les esmenes del Grup Popular, faria el torn en contra de les esmenes relatives a la modificació, bé, a la denominació de Badia del Vallès, que serien les esmenes números 5, 5 bis, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 16, 17, 19, 21, 32, 35, 36, 38, 49, 51, 52 i 53.

El polígon de Ciutat Badia ha rebut al llarg dels diferents anys diferents nomenclatures. Així, l'any 62, quan la gerència d'urbanització va redactar el projecte d'expropiació, el nom del polígon era «Santa Maria de Barberà»; després es va anomenar «Polígon Badia», «Can Sant Feliu»; posteriorment es va dir «Polígon Badia», i finalment «Ciutat Badia», que és el nom actual. No s'ha contemplat la possibilitat de «Badia del Vallès». Per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes, tot i tenint present que considerem que és molt important la possibilitat que el futur ajuntament té de canviar la denominació del municipi —si és que així ho acorda— mitjançant el procediment establert a l'article 30 de la Llei municipal de Catalunya. Per tant, si l'ajuntament en ple decideix que la denominació més correcta i la denominació que desitgen els habitants de Badia és la de «Badia del Vallès», no hi ha cap impediment perquè es pugui canviar el nom.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Procedirem ara a la votació de les esmenes corresponents a l'article primer. La primera d'elles és l'esmena número 3, d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor, es posin drets, sisplau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Correspon ara votar les esmenes números 4 i 5 a aquest article, del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets, sisplau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 8 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

Correspon la votació del text del Dictamen de l'article primer.

Vots a favor, es posin drets, sisplau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article primer de la Llei ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Molt breument, senyor president. Fa referència als límits del terme municipal; per nosaltres no és una qüestió cabdal, però sí una certa incongruència.

Al llarg de tot l'expedient, una de les coses que s'esgrimeixen per justificar la segregació és l'existència de grans infraestructures que fan un tall en el territori, concretament en aquest cas l'autopista Barcelona-Terrassa. A l'hora de la veritat, ens trobem que la proposta de delimitació del terme és no solament l'estricta espai de Badia, sinó la part dels horts que hi ha a l'altra banda. Nosaltres no en farem qüestió, si no és acceptat hi votarem a favor, però a nosaltres ens sembla una incongruència que s'argumenti l'existència d'infraestructures per justificar la segregació, una; dos, ens dóna la impressió que l'únic que afecta és per passar així de 0,6 quilòmetres quadrats a 0,8 quilòmetres quadrats de terme municipal, per intentar baixar les densitats mitjanes, amb un espai que és únicament i exclusivament la llera del riu Sec i que, per una altra banda, fins i tot en el mateix expedient hi ha una manifestació de l'Ajuntament de Cerdanyola del Vallès que diu: «Home, no ho havíem ofert perquè el nou municipi no hagués de fer-se càrrec del tros de carretera que empalma amb Cerdanyola i del pontet o del pas sobre el riu i, per tant, per no tenir o no carregar amb aquesta despesa.» Per nosaltres simplement és un problema de congruència, no hi ha qüestió, però a nosaltres ens sembla que trenca el raonament i la filosofia de tot el plantejament. Fer-se càrrec d'un tros de carretera i d'aquesta passera quan no hi ha uns aprofitaments objectius importants ens sembla una equivocació.

De totes maneres, per nosaltres és quasi una esmena tècnica, que en cas de no ser recollida —hi insisteixo— no farà canviar el sentit de vot de l'article en qüestió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Araceli Vendrell.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena número 6, d'Iniciativa per Catalunya, de delimitació del territori de Ciutat Badia, quant a la descripció dels límits que figura a l'article 2 del Projecte de llei, en primer lloc m'agradaria dir i ressaltar, com ja hem comentat altres vegades en les sessions de ponència i de comissió, que el territori s'ajusta plenament a allò que han pactat els ajuntaments.

Però, a banda d'això, m'agradaria afegir tres arguments que justifiquen, des d'un punt de vista de coherència territorial, que el límit sud de Ciutat Badia transcorri per l'eix del riu Sec i no pel marge de l'autopista. En primer lloc, l'adequació de la divisòria municipal a una realitat física ja preexistent: generalment, els límits administratius tendeixen a coincidir amb accidents de caràcter físic, com poden ser eixos fluvials; només és a falta d'aquests elements físics, suficients, quan es recorre als elements artificials, com podrien ser les voreres. La legislació sobre delimitació de municipis privilegia les divisòries naturals per damunt de les artificials. En el cas de Badia hi ha sectors en què tant el riu Sec com l'autopista es poden considerar elements rellevants, però en tot cas el segon sempre seria subsidiari del primer, per exemple, en aquells indrets on el trajecte de l'autopista discorre justament per damunt i en paral·lel al que és el riu.

En segon lloc, la conveniència de la proximitat de l'ajuntament a la zona afectada, quant a raons de policia urbanística. Entenem que el control de l'ocupació de la llera sempre serà més factible des de l'administració que hagi de suportar el problema com a propi que no des d'una administració allunyada de l'espai. En la mesura i tenint en compte que l'ocupació de la llera a través dels horts la fan fonamentalment els mateixos veïns de Badia, nosaltres entenem que seria un absurd que aquesta activitat s'hagués de controlar des d'un ajuntament perifèric com és el de Cerdanyola.

I, finalment, una certa irrellevància de la qüestió sobre la competència municipal en el manteniment, el cost del manteniment de camins i vials com un argument o una justificació per no atribuir la llera del riu a Badia. La càrrega que pot significar per al nou municipi de Badia el manteniment del camí d'accés a Cerdanyola no és un argument de caràcter absolut, ja que és susceptible de regulació a través de conveni, de determinació de competències entre el mateix ajuntament de Badia i l'administració de la Generalitat.

En conseqüència, i per coherència amb els arguments exposats, votariem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Procedirem ara a la votació de les esmenes de l'article segon. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Popular número 5 bis, esmenes números 7, 8, 9, 10, 11 i 12. (*Remor de veus. Pausa.*) Sí, tenint en compte, certament, que són les mateixes de «Badia del Vallès», decauen.

Per tant, votariem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya número 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 72 en contra i 3 abstencions.

Correspon ara la votació del text del Dictamen de l'article segon.

Vots a favor, es posin drets, sisplau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article segon ha estat aprovat per unanimitat.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 13, a l'article tercer, esmena de supressió, que presenta Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Amb aquesta esmena es proposa que se suprimeixi tot l'article tercer, que diu: «El nou municipi finançarà els serveis que segons la legislació vigent li correspon prestar.»

Mantes ocasions, en discussió de lleis de tot tipus, hem sentit i se'ns ha argumentat que, com que ja hi ha una cosa que quan la disposa una llei és una obvietat, no fa falta que es reproduïxi en una llei posterior. Ho hem sentit tots els il·lustres senyores i senyors diputats —hi insisteixo— en lleis de tot tipus, i per les expressions que veig a l'hemicicle em

confirmen aquesta impressió. En aquest cas, però, aquest tema no és una qüestió de segon ordre, perquè jo crec que té un caràcter residual, i, per tant, si al llarg, sobretot, d'aquests deu anys hi ha discussions sobre qui ha de pagar una cosa o una altra, amb aquest article la discussió està acabada ràpidament: el municipi de Badia. I, per tant, si és una objecció, traiem-ho i en tot cas deixem una porta oberta a la negociació, cas a cas –per això després discutirem un instrument–, per intentar millorar i ajudar en els problemes puntuals que es puguin plantejar. Ara, de tota manera, si és desestimada aquesta esmena, Iniciativa per Catalunya en prendrà bona nota, perquè de cara a possibles discussions posteriors, doncs, haurem solucionat una qüestió, vull dir, doncs, que ha motivat moltes planes dels diaris de sessions.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. *(Adreçant-se a la Sra. Vendrell i Gener.)* El torn en contra, el vol agrupar de totes les esmenes de l'article, eh? *(Pausa.)* Doncs, Esquerra Republicana de Catalunya, esmena número 15; el senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, ja com vaig comentar en la Comissió que va elaborar el Dictamen, nosaltres creiem que, segurament, que pel que fa al compliment dels serveis obligatoris, bàsicament, si tenim en compte que quan es regularitzi els cens de Badia hi ha la possibilitat que augmenti vint mil habitants, hi haurà greus problemes per complir aquests serveis. Llavors, el que fem nosaltres és, tot i que ja està previst en la legislació, però bàsicament atenent les dificultats financeres del nou municipi, demanem la dispensa ja a favor del consell comarcal, en aquest cas del Vallès, per fer-se càrrec d'aquells serveis que el nou municipi de Badia de ben segur, o en tot cas amb moltes possibilitats, no podrà complir. És per això que presentem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. La senyora Vendrell té la paraula per fer el torn en contra.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. En primer lloc, en relació amb l'esmena número 13, d'Iniciativa per Catalunya, de supressió de tot el text de l'article, pel nostre Grup aquest article és un article fonamental de la llei, i, per tant, és impossible acceptar aquesta esmena de supressió. El concepte de finançament és un concepte global. El finançament dels serveis es pot realitzar amb ingressos propis de l'ajuntament o amb ingressos procedents d'altres fonts.

El municipi de Badia haurà de prestar aquells serveis que obligatòriament li marca la Llei municipal de Catalunya en el seu article 64, on es defineixen els serveis mínims obligatoris. En els antecedents d'aquest projecte que consta a l'arxiu del Parlament, les pàgines 182 i següents constitueixen l'informe de data 1 de juliol de 1992, de la secretària interventora de la Mancomunitat Intermunicipal de Barberà del Vallès i Cerdanyola del Vallès, que certifica que la Mancomunitat presta els serveis obligatoris, de conformitat amb

les competències i en l'àmbit que li atorguen els estatuts que regulen la seva organització i funcionament, d'acord amb el que preveu la Llei de bases de règim local i la Llei municipal de Catalunya.

A més, tenint en compte el resultat dels drets liquidats, consolidat per habitant, el nou municipi de Badia disposaria de territori i recursos suficients per prestar els serveis obligatoris que actualment presta la Mancomunitat; és a dir, els previstos en l'article 64. Tots aquests serveis mínims obligatoris són prestats a Badia per la Mancomunitat, llevat del cementiri, que és prestat directament pels ajuntaments respectius.

De l'anàlisi de les dades proporcionades per la mateixa Mancomunitat es dedueixen les següents conclusions: primera, existeix suficiència financera per a l'atenció dels serveis mínims obligatoris –jo he esmentat abans que en els exercicis 88, 89, 90 i 91 va existir una diferència amb superàvit–, i, en segon lloc, també existeix suficiència financera per a la prestació de serveis que són competència de l'ens local, però que no són de prestació obligatòria, per l'article 64 de la Llei municipal de Catalunya, és a dir, aquells serveis no obligatoris que en els exercicis 89, 90 i 91 també van poder estar sufragats per la Mancomunitat de Badia; hi estan contemplats i inclosos la seguretat ciutadana, el manteniment dels centres escolars i les festes locals. És per tot això que votarem en contra d'aquesta esmena de supressió.

En relació amb l'esmena número 15, d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la dispensa de prestació de serveis, miri, senyor Morera, aquesta esmena, la rebutjarem per una sèrie de motius molt clars, que ja els hem anat repetint al llarg dels treballs en comissió.

Des de la mateixa llei no es pot dispensar *a priori* l'ajuntament del compliment d'un servei. És el mateix ajuntament qui ha de fixar les condicions de prestació d'aquest servei, i més tenint en compte que l'article 64 de la Llei municipal determina que aquests serveis és al municipi a qui correspon prestar-los. En el cas que l'establiment o la prestació dels serveis resulti impossible, o de molt difícil compliment, és quan l'ajuntament ha de valorar i decidir si és procedent que sol·liciti al Govern de la Generalitat la dispensa de l'obligació de prestar-lo. En cap cas aquesta dispensa es pot establir abans, per un principi essencial de respecte a l'autonomia municipal. No podem, des d'aquesta llei, condicionar de cap manera les formes de gestió del futur ajuntament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem a les votacions corresponents a aquest article.

En primer lloc, esmena número 13, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 72 en contra i 3 abstencions.

L'esmena del Grup Popular, 14, ha dcaigut.

Es vota ara l'esmena número 15, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 11 vots a favor, 73 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 3, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem a l'article quart. L'esmena número 17, del Grup Popular, ja ha estat defensada, i la 16 ha decaigut. De manera que es pot votar l'article quart, segons el Dictamen, que en aquests moments no té cap esmena.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem al debat de l'article cinquè, esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Senyor Farrés, té la paraula per defensar-les.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Acumularia les esmenes 18 i 20.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Aquestes fan referència al personal, i el que es proposa és que s'afegeixi, quan es parla que «l'Ajuntament de Badia incorporarà el personal funcionari laboral, funcionari eventual i laboral temporal que presta serveis a la Mancomunitat Intermunicipal...», afegir-hi «i dels seus ens dependents», perquè quedi clar que el personal del Patronat d'Esports entra en aquest procés de subrogació. I, per tant, entenem que val la pena, tota vegada que la seva naturalesa jurídica no és directament la de l'estructura municipal, de posar o de fer referència als ens dependents de la Mancomunitat.

I, en segon lloc, és la possibilitat de plantejar si, com a conseqüència d'aquest procés, hi poguéssim haver algun procés de reestructuració pel que fa a les plantilles actuals, poder establir un dret de prioritat de reincorporació a l'Ajuntament per a qui hipotèticament en poguéssim resultar afectat, de cara a intentar aconseguir una estabilitat major pel que fa referència a tots els llocs de treball. Nosaltres creiem que és absolutament imprescindible que això es fixi; de totes maneres, òbviament, nosaltres hem de votar d'acord o a favor de l'article que diu que l'Ajuntament s'ha de fer càrrec del personal. Entenem simplement que és insuficient la formulació, però que evidentment l'article s'haurà de votar; és a dir, que no s'entengui contradicció en la defensa de l'esmena i en la votació de l'article.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra; senyora Vendrell, té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. En el redactat de l'article 5 queda prou clar que el personal dels ens dependents ja està inclòs en el text. El mateix

Projecte és prou explícit en si mateix, i en l'apartat segon de l'article 5 es garanteix que es respectaran els drets de qual-sevol ordre i naturalesa legalment adquirits.

D'altra banda, l'esmena 20 considerem que podria constituir un greuge comparatiu amb la resta de funcionaris, i en conjunt ens remetem, em remeto a la legislació específica sobre el tema.

En conseqüència, les votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell. Passem a les votacions d'aquestes dues esmenes. Es poden votar conjuntament les dues, 18 i 20? (El Sr. Ros demana per parlar.) Sí, el senyor Ros.

El Sr. ROS: Per separat, per favor.

El Sr. PRESIDENT: Per separat.

Doncs, en primer lloc, es vota la número 18.

Vots a favor de la número 18?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 74 en contra i 6 abstencions.

Ara, se sotmet a votació l'esmena número 20, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 74 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article cinquè, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a les disposicions addicionals. No queda cap esmena viva; hi ha una esmena tècnica, que consisteix a afegir a la disposició addicional tercera la següent expressió: «El municipi de Badia queda adscrit a la comarca del Vallès Occidental i s'inclou...», etcètera.

De manera que votaríem les tres disposicions addicionals conjuntament, en una sola votació. D'acord? (Pausa.) Doncs, conjuntament les disposicions addicionals, junta-ment, naturalment, amb aquesta esmena tècnica.

Vots a favor?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per unanimitat.

Passem a les disposicions transitòries.

La primera no té esmenes; per consegüent, es pot sotmetre ja a votació.

Vots a favor?

La disposició transitòria primera ha quedat aprovada per unanimitat.

A la segona hi ha l'esmena del Grup Popular, que queda viva, però ja ha estat defensada; es votarà en el seu moment.

Iniciativa per Catalunya, esmena número 23; el senyor Farrés té la paraula per defensar-la.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Estem assistint en el moment de naixement d'un nou municipi, a la

seva majoria d'edat, i aquí se'ns proposa –jo diria– una aportació al dret administratiu absolutament genial, si m'ho permeten. Se'ns diu que, durant deu anys –el període que durarà aquest finançament transitori i especial de la Generalitat–..., de crear una comissió paritària. I la veritat és que el diputat que els parla va trobar d'una lògica aclaparadora de dir: «Home, si hi ha un finançament especial, si s'han de discutir tots aquests temes, de quins són els serveis no obligatoris, etcètera, és lògic que creem, que es creï un marc estable per poder, d'una manera fluida, vull dir, solucionar els problemes.» La meua sorpresa va ser quan vaig llegir el contingut que diu: «Es crea una comissió paritària per resoldre els temes de Badia, on hi ha tres representants de la Generalitat i tres representants de les entitats locals afectades. Un per a Badia, un per a Barberà i un per a Cerdanyola.»

La nostra esmena és molt clara. Hi ha una comissió paritària que hi han tres representants de Badia i tres representants de la Generalitat en igualtat numèrica de condicions i per abordar els temes que els afecten. I és possible, lògicament, que al llarg del temps puguin derivar-se'n qüestions procedents de la situació anterior que afectin bé l'Ajuntament de Barberà, bé l'Ajuntament de Cerdanyola. És lògic. Cal preveure-ho. I la nostra esmena el que proposa és que, en aquests casos, s'incorpori el representant de l'Ajuntament de Barberà o el representant de l'Ajuntament de Barcelona, que s'incrementi d'un la representació de la Generalitat i que tractin únicament i exclusivament aquest tema, vull dir, que afecta d'una manera específica aquell municipi. Però la normalitat, si ens creiem de veritat i no volem un ajuntament tutelat, sinó un ajuntament amb majoria d'edat amb plena responsabilitat de les decisions que pren i que negocia..., hi ha d'haver una comissió paritària, perquè precisament el concepte «paritari» vol dir que siguin tants i tants els representants d'una i altra banda.

Jo em nego a creure que això, vaja, que no sigui un error, podríem dir, tècnic. Si es crea una comissió mixta Badia-Generalitat, han de ser els representants de Badia els que negociïn amb la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Esmena 24, d'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, Esquerra Republicana també té objeccions en la configuració d'aquesta comissió paritària. Més que en l'aspecte –que també ho creiem oportú i interessant– manifestat pel diputat Farrés, nosaltres posem èmfasi en la inclusió o la incorporació, per nosaltres necessària, del Consell Comarcal del Vallès Occidental en aquesta comissió. Hem debatut diverses vegades en aquest hemicicle el paper que han de jugar els consells comarcals i a voltes ens hem posat a la mateixa fila, ens hem posat a la mateixa conclusió que els consells comarcals avui, a Catalunya, no tenen el joc, no tenen el pes polític que haurien de tenir. A nosaltres ens sembla absolutament inadmissible que, en una llei que crea un nou municipi el consell comarcal respectiu no hi tingui pràcticament

cap paper a jugar. És per això que demanem que en aquesta comissió paritària també s'incorpori el consell comarcal respectiu, és a dir, el del Vallès Occidental.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyors Morera. Torn en contra, la senyora Vendrell té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. Aquesta comissió de seguiment que preveu la disposició transitòria segona, tal com el seu nom indica, té una funció d'impuls de les obligacions del compliment que dimanen de la llei, compliment acurat dels terminis i d'altres qüestions d'ordre similar, com l'execució de serveis no obligatoris, suport de la Generalitat en temes d'urbanística, etcètera.

Em sembla més correcte aquest redactat ampli, sense atribucions de funcions específiques, ja que, a mesura que es vagi fent efectiu el procés de divisió de béns i, en general, tot el procediment, es veurà més concretament quines són les funcions més adients amb base als problemes que puguin anar sorgint. Funcions que, en tot cas, sempre podran ser desplegades reglamentàriament amb posterioritat.

La composició ens sembla adequada, ja que ampliar el nombre de membres d'aquesta comissió pot provocar que, a vegades, una comissió amb un nombre excessiu de membres sigui a la pràctica poc operativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem a les votacions.

Esmena número 22, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 73 en contra i 11 abstencions.

Esmena número 23, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

A continuació se somet a votació l'esmena 24, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 73 en contra i 9 abstencions.

Es vota a continuació la disposició transitòria segona, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Passem al debat de la disposició transitòria tercera. L'esmena 25, del Grup d'Iniciativa, està ja defensada. La del Grup Popular, 26, també. La del Grup d'Esquerra Republicana, la 27: el senyor Morera té la paraula per defensar-la.

El Sr. MORERA: Sí, gràcies, senyor president. Bé, nosaltres entenem que una de les objeccions que hem plantejat a aquesta qüestió que avui debatem, la de Ciutat Badia, és de donar més protagonisme precisament al nou municipi, a l'ajuntament que es crea, i menys, si es vol, o el menys possible a la Generalitat, que serà un organisme tutelar d'aquest nou municipi, i que, per tant, és necessari i imprescindible aconseguir la major autonomia local per a aquest municipi.

Per tant, proposem que la forma i les condicions d'aquest finançament transitori les determini el Govern de la Generalitat, però a proposta de la comissió de seguiment que es crea. I llavors també postillem i, en tot cas, també, afegim, pel que fa al nivell dels serveis que s'han de prestar a Badia –en tot cas, els serveis no obligatoris–, que per nosaltres és un dels cavalls de batalla d'aquesta problemàtica, demanem, igual com ho ha fet un altre grup, si es vol de manera diferent, però en tot cas amb la mateixa finalitat, que aquests serveis que es prestin, que se segueixin prestant, siguin iguals i en tot cas tinguin l'índex definidor semblant als que es presten a la resta de la comarca. Nosaltres molt ens temem –ja ho he dit en la meua primera intervenció– que el fet que vagin a càrrec dels pressupostos de la Generalitat no significa ni assegura del tot que el nivell d'aquests serveis no obligatoris sigui de la qualitat que hauria de ser, i que, a més a més, cal recordar que és una de les finalitats de la creació d'aquesta llei, és a dir, que es puguin complir amb un servei..., que es puguin donar uns serveis a Badia dignes i respectables com es poden donar a qualsevol altre municipi de Catalunya. És per això que demanem que aquests serveis o, en tot cas, la prestació d'aquests serveis no sigui inferior a la mitjana de la seva comarca.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra, la senyora Vendrell té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GÈNER: Gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena número 26, del Grup Popular, en relació al finançament, la proposta és allargar el finançament a càrrec de la Generalitat fins que el nou municipi pugui assolir un autofinançament suficient. Com ja hem dit anteriorment en diverses ocasions, el Projecte preveu un finançament transitori per a deu anys dels serveis no obligatoris. Es fixa el període de deu anys perquè entenem que és el temps en què es calcula que el nou municipi podrà disposar de recursos suficients per fer-se càrrec dels serveis obligatoris no mínims, arran de les condicions urbanístiques i d'altres tipus que ja hem esmentat anteriorment.

En relació a les esmenes 25, d'Iniciativa per Catalunya, i 27, d'Esquerra Republicana, no podem acceptar aquestes esmenes perquè entenem que el finançament transitori especial que està previst cobreix àmpliament el 75% que estableix el Decret esmentat en diferents ocasions. És precisament per garantir la no-disminució en la qualitat dels

serveis que políticament es considera necessària la existència d'aquest finançament excepcional.

D'altra banda, s'ha de tenir present que l'aprovació d'aquest Projecte de llei excepcional no té perquè estar subjecte als mateixos procediments generals d'alteració dels termes municipals especificats en normes reglamentàries. El que fonamentalment hem de respectar i es respecta és allò que preveu en aquesta matèria la Llei de bases estatal.

Finalment hem de considerar que la qualitat del servei, en última instància, qui l'ha de valorar és el ciutadà que rep el servei, i, a més, aquesta estarà en funció de l'eficàcia dels gestors dels serveis.

També m'agradaria puntualitzar que l'esmena número 27, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tal com està redactada conté una càrrega important d'intervencionisme, més que com queda redactat en el text del Dictamen.

Per tot això votarem en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem a les votacions.

El Sr. MORERA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. MORERA: Demanaria votació separada... (*Per raons tècniques, alguns mots de la intervenció de l'orador no han quedat enregistrats*) ...i de la resta dels punts d'aquesta disposició transitòria, si pot ser. Dos blocs.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Anem ara per les votacions de les esmenes.

En primer lloc, esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que en resten dues, la 25 i la 30. Es poden votar conjuntament?

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. S'han defensat conjuntament perquè es creia que es podien agrupar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Esmenes del Grup Popular, números 26 i 29. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 27, del Grup d'Esquerra Republicana. (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) Sí, digui'm?

El Sr. FARRÉS: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Hi han dos conceptes, sembla, no? És a dir la part de..., votar separatament...

El Sr. PRESIDENT: No, però això quan arribem a la votació del text del Dictamen. Estem a l'esmena, en aquests moments.

El Sr. FARRÉS: En la defensa, el senyor Morera ha parlat de la proposta, és a dir, el finançament a proposta de la comissió de seguiment, i una altra és que el nivell de serveis no sigui inferior a la mitjana comarcal. Era separar aquests dos conceptes, en tot cas. (*Pausa.*) Ah, perdó, no. És que, a veure..., és que tinc un dubte precisament, senyor president, perquè, en el text, el que està en cursiva, que inicialment és el que s'entén que és esmena, només fa referència al primer dels conceptes, no això que els nivells estiguin a la mitjana comarcal, que és el que en tot cas m'ha induït a confusió. Si això no està en l'esmena, llavors no hi ha objecte.

El Sr. PRESIDENT: Això ens ho aclarirà el senyor Morera.

El Sr. MORERA: L'esmena que presenta Esquerra Republicana, que està desglossada en dos paràgrafs, fa referència només al primer paràgraf del Dictamen de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor Morera.

I, per tant, una sola votació, l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

A continuació es vota el punt primer de la disposició transitòria tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt primer queda aprovat per 73 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Ara se sotmet a votació la resta de la disposició transitòria tercera.

Vots a favor?

La resta d'aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la disposició transitòria quarta, una sola esmena, ja defensada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la número 31, però correspon la seva votació. (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) El senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Perdó, senyor president, com que s'ha pogut aprovar l'esmena anterior i anava en connexió, en aquests moments...

El Sr. PRESIDENT: Considera que està decaiguda.

El Sr. FARRÉS: ...decaiguda, perquè té relació..., o, en tot cas, la retiraria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

I, per consegüent, passem a votar el text del Dictamen, disposició transitòria quarta, que en aquests moments no té cap esmena viva.

Vots a favor?

La disposició transitòria quarta ha quedat aprovada per unanimitat.

Disposició transitòria cinquena. Hi ha una esmena no defensada del Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena 33. El Sr. Farrés té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies; perdoni'm deu segons, senyor president... En la defensa de l'esmena anterior, abans, he tingut —suposo— un lapsus freudià, i he dit «Barcelona» en comptes de «Barberà del Vallès». En tot cas, aclarir que aquest lapsus freudià no és tal, sinó que té com a base la tesi doctoral, precisament, de l'Assumpta Jané al voltant de Ciutat Badia, en què, en un apartat, parla que, sociològicament, Badia és municipi de Barcelona, etcètera, etcètera.

Aclarida aquesta qüestió, dir que, en aquest cas, en aquesta disposició transitòria es diu que l'Administració de la Generalitat prestarà al municipi de Badia l'assistència i el suport que calgui per al desenvolupament urbanístic del municipi; de cara a aconseguir més recursos per a Badia, el que es diu, o el que es proposa, és que, a més a més de donar consells, els financii, i, per tant, vull dir, doncs, que finançarà el desenvolupament urbanístic del municipi de Badia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra, la senyora Vendrell té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. També molt breument, per fer notar a l'il·lustre diputat senyor Farrés que, en tot cas, ha fet la defensa de l'esmena número 32, del Grup Popular, però com que entenc que les dues esmenes tenen el mateix sentit, doncs, les respondré conjuntament.

No podem acceptar aquestes esmenes a aquesta disposició transitòria cinquena, ja que entenem que el redactat del text del Dictamen és una redacció molt més àmplia, conceptualment, que la que proposen les esmenes, i, per tant, entenem que pot ser molt més beneficiosa per a Badia.

Gràcies, senyor president. Votarem en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem a les votacions. En primer lloc, l'esmena del Grup Popular, la 32.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 33, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació la disposició transitòria cinquena, segons Dictamen.

Vots a favor?

Aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem a la disposició transitòria sisena. Han estat defensades ja les dues esmenes del Grup Popular 34 i 35. La 35 es considera decaiguda, de manera que hem de votar només la 34.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 12 vots a favor, 73 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació la disposició transitòria sisena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Aquesta disposició transitòria sisena ha quedat aprovada per unanimitat, també.

Ara passem a la disposició transitòria setena, que té, sembla ser, una esmena transaccional; serà transaccional a la 36, del Grup Popular. S'hi vol pronunciar, senyor Ros? *(Pausa.)* La 36, la dona per defensada el Grup Popular. *(Remor de veus.)* Està decaiguda...

El Sr. ROS: Senyor president, la 36, decaiguda, i la 37 he anunciat que la retirava, vist que havíem arribat a un acord a través d'una transaccional amb el Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El grup de la majoria accepta aquesta esmena..., millor dit, l'accepta el Grup Popular, perquè la deu haver presentat el Grup de la majoria.

Aquesta disposició addicional, transaccional, serà llegida a continuació.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional amb l'esmena 37, del Grup Popular: «Disposició transitòria setena. Afegir-hi: "fins a la constitució de la corporació que resulti de les properes eleccions municipals".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

I a continuació es vota la disposició transitòria setena, que no té esmenes.

Vots a favor?

Aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

També es pot votar en aquest moment la disposició transitòria vuitena, que no té esmenes vives.

Vots a favor?

Aquesta disposició transitòria ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a una sèrie d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya que proposen unes noves disposicions transitòries. Per a la seva defensa... *(Veus de fons.)*

Ah, és veritat, queda la disposició transitòria novena, que tampoc té esmenes, de manera que es vota en aquest moment.

Vots a favor?

La disposició transitòria novena ha quedat aprovada per unanimitat.

El senyor Farrés té la paraula per defensar les esmenes de la 39 a 45. Ho farà conjuntament?

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president, en aquests moments..., dos, quatre, sis, vuit, deu, onze..., queden onze es-

menes, que, en tot cas, tal com ja havia anunciat, intentaria agrupar per blocs temàtics, que les agruparia en tres blocs, i suposo que podré donar agilitat.

Fins ara nosaltres hem intentat a veure si podíem aconseguir –amb molt poc èxit– més recursos per al nou municipi. En aquests moments, es planteja un bloc d'esmenes que intenten aconseguir menys obligacions legals per al municipi de Badia. I, en aquest sentit, fan referència a un conjunt de quatre lleis o de quatre obligacions. El primer bloc és en relació a la Llei de serveis socials, que, d'alguna manera..., bé, que s'estableix que en el repartiment de subvencions..., o, més ben dit, em sembla que és exactament per signar convenis, tindran prioritat els municipis que destinin més del 4% del seu pressupost, precisament, a serveis socials. Si estem..., i amb posterioritat hi ha un altre article que diu que els ajuntaments hauran de cedir terrenys per a la construcció de determinats equipaments socials. Per tant, nosaltres demanem que es faci de manera expressa una declaració dient que, degut, precisament, a aquest caràcter excepcional d'aquest municipi, el municipi de Badia no tingui aquestes obligacions, perquè paradoxalment, precisament, a un municipi que se l'ha d'ajudar, doncs, difícilment se li poden exigir aquestes cessions gratuïtes i aquests percentatges a destinar estrictament en el camp del servei social.

El segon tema era l'obligació municipal de tenir cementiri. Encara que la il·lustre diputada senyora Araceli Aiguavives fa un moment ens ha dit *(remor de veus)*..., perdó, Vendrell. A aquestes alçades, senyores i senyors diputats, un..., aquest diputat ja veu, vull dir, que els lapsus, en aquest cas no freudians, continuen essent massa seguits.

L'obligació municipal de cementiri, amb independència de les manifestacions fetes amb anterioritat..., nosaltres entenem que sí que és possible fer o declarar la dispensa –i, en aquest cas, seria a favor del consell comarcal, lògicament– de l'obligació municipal de cementiri. I és cert que el nou ajuntament podrà fer-ho, però també és cert que hi haurà tot un lapsus de temps, més o menys gran, entre la constitució de la gestora –i en aquests moments aquest diputat ignora si la gestora pot sol·licitar dispenses– i el possible moment que aquesta dispensa sigui demanada, i, si no té capacitat, la gestora, per poder-ho fer, des de la constitució del nou municipi i durant tot aquest procés fins al moment que es pugui demanar la dispensa i, a més a més, es concedeixi i s'arbitrin les solucions. Per tant, aquest és un tema que jo ja sé que, en la línia de la pràctica, trobarem o trobaran solucions per solucionar aquesta qüestió, o mecanismes per solucionar aquesta qüestió, però no és menys cert que es produeix un buit legal davant de la impossibilitat lògica de donar aquest servei, que, per altra banda, és obligatori.

Hi ha una tercera esmena que es planteja l'interès o la necessitat que si, refet el cens, aquest municipi superés els vint mil habitants automàticament tindria dues obligacions més: la d'escorxador i la de servei d'incendis, i, per tant, aquí, dues obligacions que nosaltres entenem que, sense que distorsionés absolutament cap qüestió..., poguéssim ja declarar-se que, a causa de la base territorial i al finançament espe-

cial, si se superen els vint mil habitants, no hi haguessin aquestes obligacions.

I, finalment, un tema jo diria més complicat, que és el tema de la neteja i del manteniment de les escoles. Aquest és un capítol molt important en el pressupost d'un municipi, i aquí ens trobem que, si agafem la Llei municipal, no és una competència que sigui obligatòria, però no és menys cert que, a través d'una disposició addicional de la LODE, es fa obligatori per als municipis aquesta prestació dels serveis. Fa un moment es parlava que quan es parla de serveis obligatoris era referit a la Llei municipal de Catalunya, i, per tant, llavors, si aquesta fos la hipòtesi, ens trobaríem que la vigilància, la neteja i el manteniment de les escoles tindrien la consideració de servei no obligatori, i, per tant, finançable a través dels recursos de la Generalitat. I aquest sí que seria un greuge greu per a la resta de municipis de Catalunya, que amb molt bon grat veuríem que, si l'autoritat en matèria d'escoles és la Generalitat, també aquesta assumeixi aquestes obligacions tan «gravoses» per als municipis, i més en aquest moment que tenim les dificultats econòmiques que hi ha. Si no fos així, si s'entrés que això té caràcter obligatori, nosaltres llavors entenem que aquest és un capítol que «grava» molt el pressupost de Ciutat Badia, i que, almenys aquest diputat, en la revisió dels números que va fer, podria fins i tot col·locar-la en una situació de números vermells, almenys en relació amb el que va costar en anys anteriors.

Per tant, nosaltres entenem que això, que és i depèn d'una llei estatal..., haurien de fer-se tots aquells tràmits de tipus..., o iniciatives parlamentàries, a fi i efecte d'intentar que aquesta obligació no recaigués directament sobre el municipi de Badia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. La senyora Vendrell pot fer torn en contra.

La Sra. VENDRELL I GÈNER: Gràcies, senyor president. En primer lloc, respecte a l'esmena que fa referència als serveis socials, s'ha de tenir en compte que, ja que la Generalitat de Catalunya es fa càrrec del cost total dels serveis no obligatoris, no té cap sentit donar-li una preferència, perquè està clar que ja la té.

En relació amb el tema del cementiri, m'agradaria aclarir que no existeix cap buit legal. Simplement em remetré a l'apartat 3.2 de la base tercera del repartiment patrimonial, on es garanteix la continuïtat en la prestació del servei de cementiri, entre d'altres serveis. Per tant, en cap moment es produirà un lapse de temps en què no estigui coberta la gestió d'aquest servei.

Quant a la dispensa de competències d'escorxador i de serveis d'incendis, rebutjarem aquesta esmena, ja que anteriorment ja hem manifestat que, per respecte a l'autoritat municipal, no creiem que les dispenses de servei es puguin fer des de la Llei, i ha de ser el nou municipi qui ha de decidir les formes de gestió de prestació d'aquest servei.

I, finalment, pel que fa a l'esmena referent a les despeses de manteniment en relació amb la conservació i neteja de les escoles públiques, ja hem dit anteriorment, en la meua

intervenció primera, que actualment la Mancomunitat ja es fa càrrec de les despeses de manteniment de les escoles amb els seus recursos ordinaris. Per tant, considerem innecessari acceptar aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell. El senyor Farrés vol continuar amb un altre grup, amb un altre bloc d'esmenes?

El Sr. FARRÉS: Com vulgui, senyor president, no hi tinc cap inconvenient, perquè un es tem molt el sentit de les votacions, i, per tant, amb aquest acte de fe, continuarem.

Una altra línia de defensa seria més recursos; no és possible..., menys obligacions; no és possible intentar preveure problemes de futur o veure com millorar el futur. Tres esmenes; en una es diu que el nou municipi, en el termini d'un any, pugui redactar un pla integral d'equipaments per al nou municipi, que, amb caràcter plurianual, seria finançat per la Generalitat de Catalunya, i aquí incloure totes aquelles qüestions que nosaltres pensem que són bàsiques per posar un cert ordre, des del punt de vista físic, a Ciutat Badia: els temes dels plans bàsics d'emergències, barreres sòniques en el tema de les autopistes, l'eliminació de barreres arquitectòniques, deixalleria, etcètera, etcètera, és a dir, la possibilitat de redactar un pla integral i que –hi insisteixo–, com un pla d'inversions excepcional i amb caràcter plurianual, pogués finançar-ho la Generalitat de Catalunya.

La segona esmena diu: «els béns patrimonials i de domini públic...»; jo demanaria, senyor president, encara que em penso que té una certa o poca rellevància, de poder retirar l'expressió «domini públic», eh?, i que els béns patrimonials afectats a serveis públics de titularitat de la Generalitat o d'algun dels seus organismes, que fossin o que poguessin ser transferits al nou municipi quan aquest ho sollicités, a fi i efecte que el nou municipi pogués tenir un patrimoni propi, de lliure disposició, i, per tant, també, en aquest sentit estar millor dotat.

I, finalment, un tema greu, un tema que jo demanaria que, al marge de les mecàniques de les votacions, i en el seu moment, encara que ho defensi conjuntament, demanaria que es votés de manera separada, és el que fa referència a com estan de veritat els habitatges que componen el cent per cent del municipi de Badia. Amb les condicions de construcció amb què es va fer Badia, amb blocs prefabricats, la rapidesa amb què es van haver d'executar les obres, el període de temps que van estar els habitatges fets i tancats i el continu reguitzell de reparacions importantíssimes que s'han hagut de fer en aquell polígon, és lògic pensar que en algun moment –en algun moment– puguin aparèixer vicis ocults que puguin afectar d'una manera greu, algun tipus de patologia que pogués afectar d'una manera greu no un bloc, sinó el conjunt de blocs del municipi. D'acord que en aquests moments, i a través de l'empresa Adigsa –i és una transitòria que ja s'ha votat–, s'estan fent unes obres d'arranjament, però és evident també que, fets aquests arranjaments, feta l'«entrega», i en virtut de les relacions contractuals, anirà a recaure qualsevol altra ulterior conse-

qüència en els habitants. I, per tant, que aquí hi hagués un compromís, a través del Parlament de Catalunya, que digués que l'organisme successor del que fou promotor de Ciutat Badia, i, per tant, en aquest cas és la Generalitat, a través dels seus organismes, correrà a càrrec dels vicis ocults dels edificis, de les diferents fases de construcció, quan el nou municipi ho posi en el seu coneixement i s'hagi constatat mitjançant el corresponent peritatge. I, per tant, aquí sí que em sembla que, més enllà dels equilibris numèrics que es puguin fer, hem d'intentar, a causa del que està començant a emergir en les diferents actuacions de l'extinta Obra Sindical del Hogar i de l'Instituto Nacional de la Vivienda, tota aquesta sèrie de problemàtiques, donar una garantia de futur al voltant que si en aquests pisos mai passa alguna cosa seriosa, hi haurà aquí la possibilitat que la Generalitat pugui estar al darrere i pugui ajudar a abordar aquest tipus de problemàtiques.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Aquesta esmena, per a la qual vostè demana votació separada, és la 45? *(Pausa.)* Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra, la senyora Vendrell té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. En primer lloc, en relació amb l'esmena número 43, sobre la integració en el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei i la redacció d'un pla integral d'equipaments per al nou municipi, entenem que ha de ser el municipi qui ha de decidir lliurement el pla o plans que voluntàriament vulgui formular. No hem, des de la llei, d'establir quins seran aquests plans ni, de cap manera, fer qualsevol suggeriment.

En relació amb l'esmena número 44, entenem que correspon al Govern de la Generalitat decidir l'oportunitat de les transferències en funció de l'afectació als serveis locals dels béns en qüestió.

I, finalment, pel que fa referència a l'esmena número 45, dels vicis ocults, m'agradaria, en primer lloc, manifestar que la creació del nou municipi no suposarà l'aparició de cap vici que ja no existeixi en aquests moments o que pugui sorgir. D'altra banda, crec que és molt important considerar que la situació de la construcció dels diferents blocs és correcta; puntualment s'han anat realitzant aquelles adequacions i millores que han sigut oportunes i adients, i, d'altra banda, si Badia és un municipi independent, disposarà de més mitjans i recursos de tot tipus per poder afrontar els problemes que puguin anar sorgint, problemes l'aparició dels quals en cap cas dependrà de la seva consideració jurídica com a nucli regit per una mancomunitat o bé com un municipi independent.

Per tot això, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell. La presidència anuncia que la votació de totalitat tindrà lloc no abans de les tretze hores del dia d'avui.

Passem a les votacions.

En primer lloc, votarem la 45, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, es voten la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa, que proposen noves disposicions transitòries.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les disposicions finals.

La primera no té cap esmena, i se sotmet, acte seguit, a votació.

Vots a favor?

La disposició addicional primera ha quedat aprovada per unanimitat.

La disposició addicional segona té una esmena, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena 46; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, si m'ho permet, senyor president, defensaria aquesta esmena i les tres que fan referència a l'exposició de motius, i aquesta seria la darrera intervenció per part d'aquest Grup Parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Què és el que es planteja...

El Sr. PRESIDENT: La qual cosa vol dir que no farà explicació de vot?

El Sr. FARRÉS: No, senyor president. Crec que seria un abús per part meua; penso que la posició d'Iniciativa per Catalunya ha quedat claríssima.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, gràcies.

El Sr. FARRÉS: Aquesta esmena té relació, precisament, senyor president, senyores i senyors diputats, amb com es planteja l'exposició de motius. L'exposició de motius es basa —i l'honorable consellera abans n'ha fet esment— que en un període ja fa bastant de temps s'havia fet una consulta popular —una consulta popular—, i, a partir d'aquí, doncs, s'evidenciava —juntament amb altres arguments, evidentment— la voluntat que avui, d'alguna manera, es concreta o es cristallitza amb aquesta llei. Una consulta popular no vol dir —i estem parlant des del punt de vista legal— anar a preguntar què és el que un opina; la consulta popular és un mecanisme que està previst en la Llei municipal de Catalunya, en els seus articles 144 al 146, i, per tant, és un procediment definit i reglat, en el seu procediment, que implica la intervenció d'una autorització del Consell de Ministres, que implica una intervenció del Consell Executiu de la Generalitat, que implica la convocatòria oficial i organitzada d'aquest referèndum, que implica unes garanties de cara als resultats, i, per tant, quan s'empra l'expressió «consulta popular», s'està dient una cosa molt concreta que aquest Parlament ha definit. I això no s'ha fet. I, per tant, no podem dir que s'hagi fet una consulta popular. Els ciutadans, el conjunt de ciutadans de Badia, com a persones individuals, no

han tingut ocasió d'expressar la seva voluntat al voltant de tot aquest procés, sigui quina sigui, però no han tingut aquesta oportunitat. El que s'ha fet és que es va fer una recollida de signatures, a través dels delegats d'escala, que aquest diputat, en els seus retalls de diaris de l'època, ha localitzat que..., almenys l'única notícia que surt o que he estat capaç de localitzar en el *Diari de Sabadell* ha estat que s'havien recollit unes dues mil o dues mil i escaig signatures, en una primera «entrega», i que posteriorment ja no hi ha notícia periodística, o almenys que aquest diputat hagi pogut localitzar, que doni compte d'una segona. Però, no obstant això, res no canvia en relació amb el concepte «consulta popular».

Per tant, què és el que es proposa?: les modificacions pertinents en l'exposició de motius i introduir una disposició final en què es digui que el Govern de la Generalitat convocarà una consulta popular –aquesta vegada sí– per tal que els habitants de Badia referendin aquesta llei, a causa de les característiques excepcionals del nou municipi en relació amb la resta de municipis de Catalunya, especialment per allò que fa referència al finançament de serveis que es presten, etcètera. Per tant, es demana i es planteja que els ciutadans de Badia puguin expressar la seva voluntat de dir que sí a aquesta proposta que està a punt d'aprovar definitivament el Parlament de Catalunya.

En tràmit de ponència i de comissió es deia: «És dubtosa la legalitat d'aquesta esmena.» Aquest diputat estava dubtant si mantenir-la o no aquí, però si hem acudit al Consultiu, i és el qui ens ha dit que la resta de la llei és legal, a pesar de l'opinió personal que un pugui tenir..., al final del Dictamen del Consell Consultiu es diu: «És ajustat a la legalitat i no s'hi observen indicis d'anticonstitucionalitat o contra l'Estatut, tant el text de la Ponència com en el de les esmenes reservades en el Ple.»; la mateixa consistència té l'afirmació per a un text com per als altres. I en tot cas aquest diputat, per respecte al Dictamen del Consell Consultiu, al llarg de les nombrosíssimes intervencions, mai ha posat en qüestió la naturalesa o la seguretat d'aquest Dictamen.

Per tant, nosaltres entenem..., i amb això lligaria..., fins i tot havia estat objecte de comentaris del company d'Esquerra Republicana, que em sembla que filosòficament, si m'ho permet, vull dir, coincidíem en la necessitat que els habitants de Ciutat Badia poguessin expressar la seva voluntat sobre quin podia ser el moment processal, que lògicament havia de ser el previ, però que en tot cas les possibilitats tècniques que teníem era fer-ho d'aquesta manera que dona el fet d'haver entrat ja la llei en el Parlament.

Per tant, nosaltres mantenim que es consulti i que els habitants de Badia referendin amb el seu vot individual, secret i amb totes les garanties del que és una consulta popular, tal com està definida en la Llei municipal de Catalunya..., perquè sapiguem tots que això és una voluntat majoritària i que, per tant, majoritàriament, es tirarà endavant aquest municipi.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra, la senyora Vendrell té la paraula.

La Sra. VENDRELL I GENER: Gràcies, senyor president. El nostre Grup entén que la possibilitat d'haver convocat una consulta popular era una alternativa que es podria haver contemplat però que en aquest cas no és necessària, i més tenint en compte que les decisions de les consultes populars no tenen un caràcter vinculant. La petició, acreditada al seu dia pels veïns, però sobretot els acords unànims dels ajuntaments de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès, l'inici de l'expedient de segregació, ratificat l'any 92, són *per se* legítimitat suficient i sobrada com per no fer necessària aquesta consulta popular o referèndum que se'n està proposant. Entenem que estem en una democràcia representativa, no plebiscitària, i en aquest cas la representativitat dels ajuntaments creiem que és inqüestionable.

El fet que hagi transcorregut un any des de la ratificació dels acords no és essencial. La representació és vàlida per a quatre anys. És com si els diputats d'aquesta cambra ens qüestionéssim la nostra representativitat en començar de nou cada període de sessions.

I, finalment, m'agradaria fer una referència a la petició dels veïns i que no només es disposa de notícies i de reculls de premsa antics, sinó que existeixen dues actes de la Mancomunitat de Ciutat Badia de l'any 82, en les quals, en un dels punts, s'aprova unànimement el fet d'iniciar els treballs per a la realització d'una consulta popular a Ciutat Badia, i posteriorment, el 9 del IX del 82, en una segona acta de la mateixa Mancomunitat, en el seu punt cinquè, es donen els següents resultats: «En relació amb la consulta popular realitzada en la conveniència o no que Badia es constitueixi en un municipi independent, s'aprova per unanimitat el resultat de l'enquesta, de la qual es desprèn un total de 4.793 persones que mostren el seu acord amb la independència, 156 que no i 123 que s'abstenen.»

És per tots aquests motius que votarem en contra de les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vendrell.

Passem a la votació de l'esmena del Grup d'Iniciativa a la disposició final segona, i també podríem agrupar totes les esmenes –que són les úniques que estan vives en aquest moment– del Grup d'Iniciativa a l'exposició de motius de la Llei; conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 75 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació la disposició final segona i l'exposició de motius. (*Remor de veus.*) No? (*Pausa.*) Separadament.

Doncs, la disposició final segona.

Vots a favor?

Aquesta disposició addicional ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem ara a la votació de l'exposició de motius i, si sembla pertinent, també del títol... No? Separadament? *(Pausa.)*

Doncs, només l'exposició de motius.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'exposició de motius ha quedat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació el títol de la llei i els annexos.

Vots a favor?

El títol de la llei i els annexos han quedat aprovats per unanimitat.

Procedeix ara explicació de vot. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ros. Cinc minuts.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari vol deixar ben clar que des del primer moment nosaltres som partidaris de la creació del municipi de Badia del Vallès, de Ciutat Badia. Estem totalment d'acord amb la creació d'aquest nou municipi; així ho hem manifestat en ponència, en diferents comissions, i també ho vàrem manifestar en un treball que es va portar a terme fa dos anys amb l'anterior conseller de Governació, honorable conseller Gomis, que hi havia en aquells moments, que va reunir tots els grups polítics, representants de tots els grups polítics a la Conselleria, i va estar treballant en aquesta qüestió, acompanyat també dels diferents alcaldes que formaven part de la Mancomunitat, i allà es va iniciar el treball de cara a l'elaboració d'una solució per a la població de Ciutat Badia.

Crec que el resultat final ha sigut un resultat positiu; crec que hi ha hagut un esforç de consens, esforç per part del nostre Grup Parlamentari. El nostre Grup, en un inici –com tots els grups de la cambra–, va presentar una esmena a la totalitat a aquest Projecte de llei perquè el Projecte, quan va arribar a les nostres mans, no ens agradava, no seguia la línia de les converses mantingudes amb l'anterior conseller de Governació, i, per tant, ho vam fer amb un caràcter de precaució. En aquest sentit haig de dir-li que després, abans del Ple, en comissió, vàrem retirar, doncs, aquesta esmena a la totalitat –no solament el Grup Popular, sinó també altres grups–, perquè també en el Grup de la majoria hi va haver un esforç per arribar a una sèrie d'acords.

Jo vull agrair a la diputada Araceli Vendrell l'esforç que ha tingut –almenys per a aquest portaveu del Grup Popular, en aquest Projecte de llei– per intentar arribar a una sèrie d'acords jo crec que importants, i, per tant, el Grup Parlamentari Popular ha participat a enriquir aquest Projecte de llei; menys del que nosaltres desitjàriem, però segurament que molt més del que pensàvem en un principi.

Ciutat Badia és una població, a partir d'ara, que crec que tindrà les seves dificultats –ho dic amb tota sinceritat–; que crec que un dels pilars, el pilar fonamental de qualsevol municipi és la seva autonomia, l'autonomia municipal, i que

aquesta autonomia municipal haurà d'anar lligada amb una suficiència financera. Nosaltres continuem pensant que Ciutat Badia no té prou suficiència financera, que el tema de dir «en deu anys s'acaba» és una qüestió que deixa en precari aquesta autonomia financera –sempre hauran d'estar esperant a veure què passa l'any onze, com deia un il·lustre diputat–, però que, de totes maneres, estant aquí avui representants badiencs, gent de Ciutat de Badia, igual com els il·lustres alcaldes de Barberà del Vallès i de Cerdanyola del Vallès, en nom del Grup Parlamentari Popular, desitjo a Ciutat Badia, desitgem tots nosaltres a Ciutat Badia, als seus ciutadans, doncs, amb tota sinceritat, un bon futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Algun altre grup vol fer explicació de vot? El senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Partit dels Socialistes de Catalunya, primer, i el Grup Parlamentari Socialista, més endavant, han tingut una participació molt activa, i jo diria que determinant, en el procés que ens porta avui, pràcticament, ja, quasi –falta un petit moment–, a l'acord que permetrà l'aprovació de la llei que crea el nou municipi de Badia. I és en congruència amb tot aquest procés –que és un procés llarg– que el nostre Grup Parlamentari ha donat i acabarà donant el seu vot favorable a aquesta llei. Per molts motius: perquè en el procés de tramitació parlamentària s'han acceptat la totalitat de les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari; perquè la solució que s'ha adoptat és una solució raonable per a un territori complex, amb problemes, conflictiu, però amb aspiracions legítimes, que neix d'una situació complexa i que esperem que amb aquesta llei trobi solució a aquests problemes; perquè sabem i esperem que aquesta sigui una mesura que no sigui la tònica en la política del Govern, sinó que té un caràcter excepcional, i perquè en el tema del finançament, tot i l'aportació insòlita i també excepcional, entenem que s'ha trobat una fórmula suficientment raonable. Però sobretot perquè culmina avui un procés en què han concorregut voluntats polítiques d'institucions, de partits i, sobretot, dels ciutadans de Badia. I crec que és atenent el procés que a Badia mateix s'ha seguit que el nostre partit i el nostre Grup Parlamentari ha cregut que havíem de donar aquest vot favorable a aquesta llei.

Dit això, el nostre Grup entén que en el debat d'avui i en tot el procés de tramitació d'aquesta llei, han aparegut qüestions de caràcter més general com a teló de fons, i han aparegut també algunes contradiccions que són expressió d'aquest panorama confús de teló de fons. Per exemple, tot i una bona colla dels arguments que ha exposat el diputat senyor Antoni Farrés, és cert –em sembla a mi– que apareix una certa contradicció entre tot el conjunt d'esmenes que ell ha defensat, favorables a la dotació del municipi de Badia amb més recursos, i l'altre conjunt d'esmenes que pretenien afavorir un procés d'excepcionalitat, negant-li o reduint-li o fent l'excepció d'un determinat tipus de competències. En-

tenc l'argument de fons, però probablement, en una llei que crea un municipi, l'excepció competencial expressa un tipus de problema que té un caràcter més general. I per això nosaltres creiem que ha aparegut en tot aquest debat aquest teló de fons, en el qual sorgeixen problemes comuns a tot el món municipal de Catalunya: problemes que fan referència a un mapa municipal poc consistent, poc travat, massa confús; problemes de concurrència competencial entre administracions; problemes, també, de finançament.

I a nosaltres ens agradaria que el compromís que es desprèn d'aquesta llei es fes extensiu a la totalitat del món municipal i que el Govern adoptés seriosos compromisos en diferents aspectes. Primer de tot, expressant una voluntat clara de subratllar allò que diu la Llei municipal de Catalunya, i que és insistir en la idea que no és bona genèricament la creació i proliferació de nous municipis en el mapa municipal de Catalunya; la creació de nous municipis independents no és genèricament bona ni desitjable, i hauria d'aparèixer algun signe, alguna indicació política, de la política del Govern que trenqués una política que entenem fins ara vacil·lant pel que fa a la creació de nous municipis, i que es concretés una voluntat més explícita de no crear nous municipis.

En segon lloc, en la mesura que el sistema de finançament que s'ha triat per al nou municipi de Badia, excepcionalment per un període de deu anys, conté molts elements de la filosofia que hem defensat sempre pel que fa a la creació del Fons de cooperació local, l'excepcionalitat que neix per a Badia hauria de ser la norma que potser s'hauria d'introduir per a tots els municipis de Catalunya: finançament autonòmic incondicionat per a tots els municipis del nostre país.

I, finalment, deixin-me dir que el desig del nostre Grup és que el municipi de Badia sigui, des d'avui mateix, un municipi de ple dret, amb la seva autonomia municipal plenament respectada, que ningú no pretengui fer-ne un municipi de segona, que entre tots siguem capaços de conduir el procés que porta a fer el canvi d'un barri a un poble o a una ciutat, al nou municipi de Badia, que aconseguim la transformació d'un dels anomenats «barris d'història recent» —nomenclatura Conselleria de Benestar Social— en un municipi de veritat i que, justament per les característiques de polígon d'habitatges de promoció pública, ningú —ningú, ningú— no tingui la temptació de fer del nou municipi de Badia un laboratori de sociologia urbana o de sociologia política.

Felicitats als ciutadans de Badia, i el nostre vot favorable queda explicat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. (*El Sr. Morera demana per parlar.*) Sí, el senyor Morera, per explicació de vot, té la paraula.

El Sr. MORERA: Molt breument, senyor president, perquè ja m'he estès a bastament amb les esmenes i l'esmena que he fet o que hem fet a la totalitat. Bé, Esquerra Republicana ha donat el «sí» a la immensa majoria d'articles presentats, i també ja avanço que donarà el «sí» a la votació a la totalitat però que —i això ens passa a Esquerra Republicana,

últimament, en diferents temes— serà un «sí» crític, molt crític. I, el «sí» que fa Esquerra Republicana, el fa, i el farem —ja ho he dit abans, i amb això acabo—, per responsabilitat política, responsabilitat que —ho hem de dir clarament— no s'ha tingut des del Govern, ni potser des d'altres partits, i sobretot en consideració dels habitants de Badia, que durant tots aquests anys, més o menys uns quinze, han hagut de sofrir la falta d'entesa i les penalitats d'un barri que havia estat creat per decret i que estava mancat de la majoria de serveis.

És per tot això que Esquerra Republicana —com ja he dit— ha donat el «sí», i donarà el «sí», a aquesta independència, que, si hagués estat per nosaltres, hauria estat diferent, i sobretot —i també ja ho he dit— hauria estat previ o hauria anat previ a una consulta popular com Déu mana, que era exigible a un tipus de llei com aquesta, i sobretot havíem d'haver cercat el consens, per sobre de tot, perquè és una llei molt important, perquè és una llei, en definitiva, que crea un nou municipi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) Ja m'ho temia, jo, que el senyor Farrés voldria fer explicació de vot; té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Molt breu, senyor president. Penso que, abans, la nostra posició ha sigut clara al llarg d'això; una cosa és el debat, la discussió política, i això no ha de ser obstacle per —i ho dic perquè també ho han fet els altres grups—, amb independència del resultat de les votacions, amb independència de les opinions que cada u ha defensat, en aquest moment i abans, i amb independència —hi insisteixo— del vot que farà cadascú, sumar, en nom d'Iniciativa per Catalunya, la nostra felicitació a tots els homes i dones que compondran el nou municipi de Ciutat Badia, perquè jo crec que, això, també és de justícia dir-ho, i no té res a veure una cosa amb l'altra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

Passem ara a la votació de totalitat pel que fa, naturalment, a la disposició transitòria tercera i la disposició addicional tercera, que són les que afecten lleis del desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La votació de totalitat ha donat per resultat 97 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

A continuació, haig de demanar l'assentiment de la cambra a una modificació de l'ordre del dia, consistent en la supressió del punt tercer, que és una interpellació, que queda posposada per a una propera sessió plenària. (*Remor de veus.*) Punt tretzè, tretzè. (*Pausa.*)

**Declaració de condemna
de l'atemptat del dia 7 de febrer**

Senyores diputades i senyors diputats, malauradament, un cop més aquest Parlament ha d'alçar la veu condemnant de forma enèrgica i radical el terrorisme que abans-d'ahir va trencar la pacífica convivència a Catalunya. En expressar el condol als familiars del coronel García Campo, vilment assassinat, la representació del poble de Catalunya vol ratificar-se en la ferma decisió de mantenir-se sempre com a esforçada defensora de la pau ciutadana, fent front en la forma que escaigui les criminals agressions de qualsevol signe que la vulguin pertorbar.

**Proposta de resolució per la qual s'acorda
de presentar a la Mesa del Congrés dels
Diputats la Proposició de llei orgànica
per a la publicació de lleis i normes de
compliment obligat en totes les
llengües oficials en l'Estat**

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per a la publicació de lleis i normes de compliment obligat en totes les llengües oficials en l'Estat.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha emès un dictamen. Hi ha algun diputat encomanat per presentar-lo davant del Ple? *(Pausa.)* No essent així, d'acord amb l'article 140.2 del Reglament, aquest Dictamen ha de ser aprovat per majoria absoluta.

Es passa a la votació del Dictamen. *(Pausa. Remor de veus.)*

Sí, haig de donar compte, abans de sotmetre'l a votació, que hi ha una esmena tècnica, consistent en la supressió de la paraula «orgànica» en tot el text de la Proposició de llei. Tothom d'acord? *(Pausa.)* Tots els grups han signat aquesta esmena tècnica...

De manera que passem a la votació del Dictamen.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Proposta de resolució ha estat aprovada per unanimitat i amb el quòrum de 88 diputats, de manera que ha assolit la majoria absoluta requerida.

Ara, els grups poden participar per a explicació de vot. No havent-hi... *(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)* Senyor Pujol, Simon, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Ple del Parlament, en sessió tinguda el 29 de juny del 1993, va acordar, per unanimitat, prendre en consideració la Proposta de resolució per tal de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats aquesta Proposició de llei.

Ens congratulem que els treballs de la Ponència hagin estat presidits pel consens i l'acord de totes les forces polítiques representades en aquesta cambra, per tal d'arribar conjuntament al que, com es va veure en el tràmit de presa en consideració, és l'objectiu de tots, és a dir, fer un desenvolupament de la Constitució, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de la mateixa Llei de normalització lingüística que permeti l'efectiva utilització del català en totes les esferes de la vida pública catalana.

L'article 9 de la Llei de normalització lingüística disposa que, en l'àmbit territorial de Catalunya, els ciutadans poden utilitzar en la relació amb l'Administració de Justícia la llengua oficial que escolliran, sense que se'ls pugui exigir cap mena de traducció, i diu també, a continuació, que els escrits dels documents presentats en català davant dels tribunals i els jutjats radicats a Catalunya, així com les actuacions judicials fetes en català, són plenament vàlids i eficaços.

Per tal de superar la llacuna que representava el fet de no poder invocar els textos legals i normes d'obligat compliment en tot el territori de l'Estat, davant els tribunals, en català, pel fet de no existir una traducció oficial d'aquestes..., és el que es pretén i el que esperem aconseguir resoldre amb aquesta Proposta de resolució, que compta –com he dit– amb el recolzament i les aportacions de tots els grups parlamentaris, de manera que es pugui complir l'obligació de garantir l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya per part dels ciutadans; també pel que fa a les actuacions davant de l'Administració de justícia a Catalunya, correlativa al dret reconegut a la Llei de normalització lingüística.

Vull fer esment de la necessitat que la publicació de les lleis en llengües de l'Estat oficials diferents del castellà no suposi un increment global de la despesa del *Boletín Oficial del Estado*, ja que, tot i efectuar-se amb separates, distribuïdes en els territoris de les comunitats autònomes respectives, acompanyant el número del butlletí oficial, i ser, per tant, un sistema que no representa en la pràctica una despesa desorbitada, cal –com recollia l'esmena presentada pel nostre Grup Parlamentari– que la dotació econòmica per a cobrir les despeses que ocasioni la publicació de les esmentades separates es proveeixi mitjançant retalls alternatius en el que són les actuals partides pressupostàries, per tal que no suposi un increment més de la ja mastodòntica despesa del sector públic estatal, nyafa que ens impedirà, si no es procedeix a un dràstic control i disminució, la sortida de l'actual i greu crisi econòmica. I és especialment necessari, en l'organisme autònom Butlletí Oficial de l'Estat, preveure aquest control de la despesa per tal que aquesta no ens porti a situacions conegudes per tots els senyors i senyores diputats, que com a exemple podríem dir que es comprava el paper més car, ja no de l'Estat sinó del planeta, per publicar el *Boletín Oficial del Estado*. Evitem, pensem, fem el que hagi de ser perquè aquestes separates en les llengües espanyoles que no són el castellà no siguin també les més cares del planeta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Sí, el senyor Fuentes té la paraula en representació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, potser seria sobrer explicar per què nosaltres hem votat favorablement aquesta Proposta de resolució per presentar a les Corts Generals aquesta Proposició de Llei, a fi i efecte que les lleis i totes les altres normes generals d'obligat compliment arreu de l'Estat es tradueixin a totes les llengües i, naturalment, d'una manera particular, al català. Potser fóra sobrer perquè aquesta iniciativa va ser del nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya. Per tant, no explicaré tant el perquè hem votat favorablement, sinó què entenem nosaltres que això representa i que això pot representar; què pot representar aquesta Llei si, com esperem, s'aprova a les Corts Generals.

Hem de començar dient que, com és prou conegut, la Constitució espanyola, amb un redactat, des del nostre punt de vista, no pas afortunat i gens igualitari amb les llengües, estableix, però, l'oficialitat futura del català i d'altres llengües en el moment que ho estableixin els seus respectius estatuts. L'Estatut de Catalunya, d'una manera ja molt més adequada, des del nostre punt de vista, comença assenyalant a l'article tercer, apartat primer, que el català és la llengua pròpia de Catalunya i, seguidament, diu que l'idioma català és l'oficial de Catalunya, com també ho és el castellà. Per tant, si alguna diferència estableix l'Estatut, precisament, jo crec que és remarcar clarament que la primera llengua oficial de Catalunya hauria de ser el català, i, després, marca les obligacions de la Generalitat i dels poders públics per fer efectiva aquesta obligació tant en l'ús normal com en l'ús oficial de la nostra llengua.

El cert és que l'Estatut es va promulgar fa molts anys, i, tal com deia encertadament, des del meu punt de vista –com sempre–, el senyor Carod, és paradoxal que encara hàgim de plantejar, que encara hàgim de reclamar aquestes qüestions. Però, és clar, ja hi estem acostumats una mica, a haver de defensar qüestions absolutament òbvies, i aquesta és una de les qüestions òbvies: si el català és llengua oficial a Catalunya, òbviament, han d'existir els instruments perquè això sigui possible. I, pel que fa referència a les lleis i normes d'obligat compliment, aquest instrument no hi és. I, en no haver-hi cap instrument, això comporta forçosament l'absurd que davant dels tribunals i davant d'altres administracions, quan s'han d'invocar lleis i altres normes, s'hagi de fer en castellà perquè ningú està facultat per fer una traducció lliure, entre altres coses perquè a l'hora de traduir es podria, fins i tot, interpretar la llei. Per tant, per a la seguretat jurídica és imprescindible que les invocacions legals es facin en la llengua en què està escrita la llei. En conseqüència, és absolutament imprescindible que això tiri endavant, que tinguem aquest instrument, que serà un instrument més en el procés de compliment de l'Estatut –perquè hem de dir que l'Estatut no es compleix encara en aquest àmbit–, de compliment de la Llei de normalització lingüística, que tampoc es compleix en aquest àmbit, i que caldran, evi-

dentment, altres instruments i altres actuacions per avançar en aquesta direcció.

He de dir també, recollint –si m'ho permet– unes paraules del senyor Ferrer i Roca, que certament l'article 87.2 de la Constitució és el que ens possibilita utilitzar aquesta via; està prevista, en aquest apartat d'aquest article de la Constitució, la iniciativa legislativa de les comunitats autònomes. Ell va dir –i crec que amb molta raó– que aquest article ha estat fins ara la llei de l'embut –em sembla que són exactament les seves paraules. Per què? Perquè mai ha prosperat una iniciativa d'aquestes característiques, i això sí que és també una paradoxa. Nosaltres esperem que, si tots som coherents... Jo afirmo ja categòricament des d'aquí que el nostre Grup, els nostres diputats al Congrés de l'Estat espanyol votaran favorablement aquesta Proposta, com no podia ser menys, però jo estic convençut que, si tots els diputats de tots els grups –perquè dona la casualitat que tots els grups d'aquesta cambra tenen els grups corresponents i correlatius en el Congrés dels Diputats– la voten favorablement, la unanimitat que s'aconseguirà aquí es pot aconseguir i s'ha d'aconseguir allà; perquè, si no, nosaltres podem celebrar molt aquesta unanimitat nostra, podem celebrar molt aquesta voluntat nostra, però malauradament, una vegada més, l'article 87.2 de la Constitució continuaria essent la llei de l'embut. Esperem que això, aquesta vegada, es trenqui, es modifiqui i puguem donar aquest pas per avançar en la normalització lingüística i en el compliment de l'Estatut de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, disset anys després de les primeres eleccions democràtiques, disset anys després de la constitució de les primeres corts democràtiques de l'Estat, disset anys després de la promulgació de les primeres lleis democràtiques d'àmbit estatal, arriba, d'una iniciativa del Grup d'Iniciativa, transformada després en iniciativa col·lectiva, aquesta proposta legislativa per a la publicació de lleis i altra normativa d'aplicació general en totes les llengües oficials de l'Estat, i no només en una, la de sempre, com sempre. Per cert que no ens ha quedat clar, després d'una intervenció anterior, si l'edició del BOE en castellà surt ja *per se* de manera gratuïta, o no comporta cap tipus de despesa la utilització de determinada llengua als pressupostos generals de l'Estat.

Hem de confesar, en nom del nostre Grup, l'entusiasme més aviat modest i la il·lusió del tot precària que tenim dipositats en el text que debatem. És una actitud lògica si es té en compte la fatiga històrica que motiva la defensa de la diversitat enfront de l'uniformisme, sobretot atesos els resultats obtinguts fins ara. Ja és sabut que res no cansa tant ni decep tant –ja ho deia fa uns instants el senyor Fuentes– com la defensa de l'obvietat contra la intransigència o la miopia cultural.

Hi ha, a l'Estat espanyol, encara que no ho sembli, quatre llengües oficials en tot o en part del territori, tres de les quals no tenen, però, ni de bon tros, la mateixa consideració i estatus que *la llengua* per excel·lència, l'única que de dret i de fet l'Estat espanyol ha assumit sempre com a pròpia. Hem votat una proposta lògica, de sentit comú, que, en un context on l'Estat assumís la diversitat interna com una riquesa cultural pròpia, hauria estat el mateix Estat, i valgui la redundància, qui n'hagués pres la iniciativa fa ja molts anys.

La proposta, però, no arriba de la mà de l'Estat, sinó del Parlament del grup lingüístic més nombrós després del representat per la llengua majoritària; arriba des de l'exercici del dret a la diferència, amb un tret característic que la singularitza: sense esmenes, desaparegudes en ponència, i amb l'acord consensuat de tots els grups. No és, doncs, ja i tan sols la llei d'un sol grup, sinó la llei de tots, que representarà, després de l'aprovació que hem fet aquí, la voluntat unànime del poble de Catalunya; és a dir, que les lleis que són *per a tots* siguin publicades en *totes* les llengües perquè *tots* ens hi puguem reconèixer sense discriminacions ni hegemònies.

Mancarà encara, això no obstant, l'aprovació definitiva d'aquesta llei per les Corts espanyoles i la seva aplicació posterior. Per coherència parlamentària, per no malmetre la ja prou malmesa credibilitat política, *tots* els grups parlamentaris, que *aquí* han aprovat la llei, hauran d'aprovar-la també allà, aquells que quasi hi freguen la majoria, els que amb el seu vot fidel els la fan possible, els que aspiren a accedir al Govern i *tutti quanti*. Tots hauran d'aprovar aquest text o, en tot cas, aquest esperit i aquesta voluntat, i no una altra; no pas com en la rebaixa parlamentària del català al Senat, que amb la formulació estrambòtica actual no té res a veure amb l'acord unànime pres per aquesta cambra al seu moment.

Que quedi clar que parlem de publicació en català, basc i gallec, també, de tota la normativa d'aplicació general ja editada ara només en espanyol, tot remarcant que no cal que l'organisme central de publicacions de l'Estat caigui novament en l'esotèrica mesura d'analfabetisme filològic consistent a publicar textos amb mitja dotzena de variants formals respecte al català central però amb noms de llengües independents, desconegudes en l'àmbit de la filologia universal, si no és que alhora es mostra també generós a publicar textos en andalus, extremeny o murcià, posem per cas.

Benvinguda, doncs, l'aprovació de la llei aquí i, si mai fos, allà; si, a més a més, algun cop aquesta llei s'arribés a aplicar, tindríem una sensació molt propera a la felicitat. Sigui'ns permès, malgrat tot, el nostre més arrelat escepticisme, d'inspiració clarament fusteriana, sobre les possibilitats reals de canvi de certes mentalitats en aquestes alçades de la història. Tant de bo que tot plegat no sigui novament un brindis al sol, o, com diria la senyora Mayol, fer, un altre cop, retxes a s'aigo.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en realitat és inevitable i es fa difícil no repetir arguments que s'han donat des d'aquesta tribuna en el moment ja no d'explicar el vot a aquesta proposta de Proposició de llei, sinó gairebé de felicitar-nos per l'aprovació per unanimitat d'aquesta iniciativa que pretén elevar-se al Congrés de Diputats per tal que s'aprovi com a proposició de llei. I que aconseguim una cosa molt concreta, i és que la legislació i les normes de rang inferior a la legislació que afecten tot el territori, doncs, siguin publicades en totes les llengües oficials, i, en el cas particular de Catalunya, en català. Per tant, és una iniciativa molt concreta la que busquem, i que repeteixo que es fa difícil no repetir arguments que tots els meus companys portaveus han donat ja.

Es tracta –entenem nosaltres– d'una qüestió molt simple; podria semblar molt envejosa, però en realitat és molt simple: és fer normal allò que hauria d'haver estat ja normal fins ara i que forma part d'una concepció de la realitat de l'Estat autònom. És cert –i això ni m'alarma, ni m'inquieta, ni m'exalta excessivament– que, l'Estat autònom, l'estem fent també cada dia. I, per tant, aquest pas, que ja hauria d'haver estat fet i que hauria de ser de pura normalitat, jo em felicito que avui sigui l'inici d'una realitat a contemplar en el Congrés de Diputats; per tant, allò que es diu «mai no és tard si la *dicha* és bona», em fa l'efecte, en aquest cas, benvingut. Per tant, crec que és, exclusivament, l'aprofundiment dels instruments constitucionals que permeten reconèixer-nos en un estat pluricultural i en un estat autònom.

També des del punt, diguem-ne, jurídic –i aquí ja s'ha esmentat per alguns dels meus companys que han intervingut–, crec que és un element absolutament imprescindible per tal de no provocar una relativa –tampoc voldria sublimar-la ni maximitzar-la–, una relativa però objectiva indefensió jurídica davant dels tribunals de justícia –em fa l'efecte que el senyor Fuentes ho ha dit, també algun altre portaveu. Si qualsevol ciutadà de Catalunya pot adreçar-se als tribunals, lliurement, en la llengua que ell decideixi –en català o en castellà–, en el moment en què tota la legislació que pot agafar com a punt de referència de l'Estat és únicament a través de la versió en castellà, lògicament, hi ha –ho repeteixo– una objectiva i relativa indefensió jurídica que cal corregir. Com es corregeix? A través del que aquesta iniciativa pretén, a través que existeixi la traducció oficial per la qual, de la manera que qualsevol ciutadà de Catalunya vulgui acudir als tribunals, pugui tenir la llei de referència en la seva pròpia llengua o en la llengua en què ell s'hi dirigeixi.

Per tant, jo crec que aquesta és una reivindicació de justícia, que correspon al desenvolupament constitucional, que correspon al desenvolupament estatutari i que, en definitiva, el que estem fent avui aquí és una iniciativa en el sentit de normalitzar allò que la Constitució i l'Estatut ens diuen que és normal.

D'altra banda, hi ha un referent. Jo recordaré a totes les il·lustres senyores i senyors diputats que, en el moment de l'aprovació i publicació de la Constitució, la Constitució, com a gran carta magna, sí que es publica en totes les llengües. És a partir d'aleshores que ja no hi ha cap altre precedent, i crec que, aquest precedent que avui perseguim, és totalment just demanar-lo.

El debat d'aquesta iniciativa que prové el Grup –perdonin la redundància– d'Iniciativa per Catalunya ha estat un debat molt constructiu. El Grup Socialista hi havia presentat un conjunt d'esmenes; totes elles han estat recollides en el debat de comissió, per la Ponència en el debat de comissió. Crec que hem contribuït d'una manera notable al millorament d'aquesta iniciativa, i em resta tan sols fer el recordatori –i fer-lo, diguem-ne, des de la posició de felicitació també positiva– que haguem aprovat per unanimitat aquesta iniciativa.

En el 83 vàrem aprovar una llei fonamental per a tots nosaltres, per al poble de Catalunya, que és la Llei de normalització lingüística, a través d'un gran treball de consens, aprovada per unanimitat. Crec, estic convençut –i a més estic convençut que compartim tots els diputats d'aquesta cambra el mateix criteri– que tot allò que fa referència a la llengua, entenent la llengua com un tret fonamental de la identitat d'un poble, ha de ser sobre la base del consens, del diàleg, buscant la unanimitat. I crec que aquest és un repte que tenim, que adquirim i que no hi podem renunciar, ni en el 83, ni avui, ni demà.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat..., l'honorable senyor Ferrer i Roca.

El Sr. FERRER: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en l'exposició de motius d'aquest Projecte de llei que acabem d'aprovar, en la seva presa en consideració, es cita com a argument de força l'article 3.3 de la Constitució. I està molt ben fet, perquè és un article molt eloqüent, molt important, bàsic per reflectir la realitat de l'Estat espanyol en el camp lingüístic.

Però jo no em sé estar de fer una repassada, ni que sigui molt breu, a altres arguments que també fonamenten, i molt, aquesta iniciativa. Són arguments que començarien per un gran argument d'autoritat, per a recordar breument les paraules d'un poeta, les paraules de l'Espriu, que deia i ens continua dient: «Sepharad, fes que siguin segurs els ponts del diàleg i mira de comprendre i estimar les raons i les parles diverses dels teus fills.» Aquest és un raonament d'autoritat, però n'hi ha d'altres. En la Constitució igualment podríem citar, en aquesta exposició de motius, el fet que es refereix a l'existència de nacionalitats i regions, a l'existència de llengües i cultures diverses i a l'existència del dret a l'autonomia per a tothom.

Tot aquest conjunt d'arguments que podríem citar en la mateixa exposició de motius, és bo potser recordar-los ara, perquè, de tot aquest conjunt, se'n deriva una determinada dinàmica, una determinada dinàmica que ens porta al dia

d'avui. És una dinàmica constitucional, una dinàmica que ja ha tingut una cristallització, òbviament, en una primera etapa dels anys vuitanta, en un mapa d'autogovern i que ara, en la dècada dels noranta, lògicament, s'enfronta amb qüestions com és aquesta, important, significativa, que és que les institucions generals de l'Estat s'adaptin a les realitats que han de servir, que serveixen.

La Proposta, doncs –des del nostre Grup també ho volem recordar–, és absolutament coherent amb la dinàmica constitucional, és absolutament coherent amb el treball emprat ja fa anys i és, òbviament, una peça més, no direm la grandària però sí una peça més, que contribueix, que ha de contribuir en la construcció d'aquest edifici polític en el qual estem tots compromesos.

De tota manera, tampoc seria lògic que en aquest tràmit no féssim esment, ni que sigui també molt breument, dels dos segles i mig en què l'Estat espanyol no va ser així. Vull recordar, senyories, que fa exactament dos mesos, aproximadament dos mesos, el Senat ha publicat un llibre que recull els reglaments d'aquesta cambra des de 1834 fins a 1993. El Senat, en aquest segle i mig, ha tingut deu reglaments i un onzè que es va aprovar l'11 de gener. Doncs bé, qualsevol que fullegi aquell llibre –aquell llibrot, pel seu volum– observará de seguida que durant un segle i mig l'Estat espanyol, els seus organismes rectors van estar absolutament al marge, indiferents a la realitat plurilingüe, que existia com avui.

Per tant, doncs, avui no estem fent una iniciativa qualsevol, sinó que val la pena adonar-se que aquesta iniciativa és possible perquè es produeix dintre d'un marc general de llibertats democràtiques i, molt concretament, dintre d'una dinàmica determinada.

El nostre Grup ha votat favorablement aquesta iniciativa, i aprofito, naturalment, aprofitem per a felicitar, per aquesta Proposta i per l'inici de la Proposta, el Grup d'Iniciativa per Catalunya. I aprofito en aquest moment que me'n recordo per a dir al senyor Roc Fuentes que, efectivament, en una anterior intervenció vaig fer referència que aquest procediment que tenim per fer arribar iniciatives al Congrés dels Diputats de Madrid fins ara ha estat la llei de l'embut. Jo també hi vaig afegir, senyor Fuentes, que havia estat fins ara com una gran paperera, però vostè, que és un fi analista polític, ja comprendrà que aquesta vegada no serà així. En el Congrés dels Diputats hem d'exigir-nos que aquesta qüestió es vegi ràpidament i, d'altra banda –no com ha passat en moltes altres ocasions, com està passant amb altres afers–, doncs, esperar que els grups parlamentaris en aquella cambra hi donaran suport.

Per acabar, jo tampoc em sé estar –perquè avui és un dia per aplicar-la molt especialment– de recordar a les senyores diputades i als senyors diputats una frase telegràfica que en Bosch i Gimpera va dir l'any 1937 en una conferència pronunciada a València, quan definia i es referia al futur de l'Estat espanyol. Deia exactament: «El futur de l'Estat espanyol depèn de la fórmula: la tradició corregida per la raó.» Amb aquesta iniciativa –i amb tantes altres, òbviament– es-

tem fent justament això: recollir una aspiració tradicional i procurar formular-la amb rigor.

Res més, senyories. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferrer.

Alteració de l'ordre del dia

Haig de demanar l'assentiment del Ple per introduir una modificació de l'ordre del dia, que consisteix a passar, el punt número 11, a ser el 14; o sigui, que vagi en darrer lloc i que en cap cas sigui substanciat abans del dia 10 de febrer a les deu hores. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Doncs, fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics de Catalunya, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera. *(Remor de veus. Pausa.)*

Sí, la presidència rectifica en el sentit que aquesta presa en consideració de la Proposició de llei està instada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya exclusivament. De manera que es ratifica la concessió de la paraula al senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA i GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, vull defensar la presa en consideració del Projecte de llei d'ordenació dels ensenyaments artístics de Catalunya. Iniciativa per Catalunya presenta aquest Projecte de llei a partir de les consideracions següents.

Primera, la necessitat de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya i de fer-ho amb rigor i amb una veritable voluntat renovadora i ordenadora. Els recordo, a les senyores diputades i als senyors diputats, allò que ja saben, que és l'article 38 de la LOGSE, quan ens parla que els ensenya-

ments artístics tindran com a finalitat proporcionar als alumnes una formació artística de qualitat, i la Llei afegeix: «i, ahora, garantir la qualificació dels futurs professionals de la música, la dansa, l'art dramàtic, les arts plàstiques i el disseny». Voldria subratllar aquesta segona part de l'article 38: «garantir la qualificació dels futurs professionals de la música, la dansa, l'art dramàtic, les arts plàstiques i el disseny». Aquesta seria, per tant, la primera raó, l'aplicació de la LOGSE.

La segona raó és que a Catalunya hi ha un contrast entre valoració popular de moltes manifestacions artístiques i l'ordenació dels estudis que en fan possible l'aprenentatge. En efecte, la Catalunya de la Llotja, dels conservatoris de música, del Taller de Músics, de l'Aula, d'escoles de disseny, per exemple, com Eina, d'escoles d'arts plàstiques com L'Arc, d'escoles d'arts i oficis amb una tradició ja antiga, vinculada sovint amb la indústria —el cas, per exemple, de Canet o Terrassa—, escoles com la Massana, per on han passat tants professionals acreditats, la importància de l'Institut del Teatre, manifestacions de teatre popular arreu de Catalunya, pintors, músics, ceramistes, gent de teatre, ballarines i ballarins, dissenyadors, que molt sovint exhibim com una part important del patrimoni cultural que té Catalunya..., aquest sector —dinàmic, per tant— és ahora un sector esmicolat, sovint ofegat per raons d'espai o per raons econòmiques sense possibilitat d'atorgar títols homologables en un món en què la titulació comença a tenir molt a veure amb l'accés al mercat de treball. Aquesta Llei pretén cooperar amb els esforços per fer més dinàmic encara el sector, però, ahora, per fer que no hi hagi duplicitats, per evitar-les, per garantir la qualitat de l'oferta educativa específica.

Tercer grup de consideracions: proposem aquesta Llei, des d'Iniciativa per Catalunya perquè creiem en la importància dels ensenyaments artístics. Una coincidència en el temps ens permet d'il·lustrar-ho: el Projecte de llei va ser publicat al *Butlletí* del Parlament el dia 5 d'abril de 1993; en defensa la tramitació un 9 de febrer de 1994, poques hores abans que començés a la Universitat de Barcelona el Primer Congrés de la Música a Barcelona, al qual ahir al vespre hi havia més de cinc-centes persones inscrites.

Un quart grup de raons: amb aquesta Llei volem, ahora, reconèixer l'esforç de suplència que durant aquests darrers anys han fet tant les diputacions com els ajuntaments, tant els ajuntaments com la iniciativa privada. L'esforç municipal per crear conservatoris, escoles de ballet, de ceràmica, de música, d'arts plàstiques ha estat notable. El Decret 179/93, al qual em referiré tot seguit, regulador de les escoles de música i de dansa, reconeix aquest esforç municipal. Diu textualment el seu exordi: «Cal destacar la tasca realitzada en aquest punt des de l'Administració local de Catalunya»; és bo que el Parlament ho recordi.

Quan presento aquesta Llei, que ha estat elaborada amb el suport de molts professionals dels ensenyaments artístics, de l'Institut del Teatre, de l'Escola Massana, de moltes escoles municipals d'arreu de Catalunya, d'escoles d'arts i

oficis, del Taller de Músics, de professors i crítics de disseny, de regidors de molts ajuntaments catalans, tinc present allò que ens deia Montserrat Albet en el pròleg del seu llibre *Mil anys de música catalana*, que aquests darrers dies, per raons més aviat lamentables i d'una catàstrofe d'abast nacional, tantes vegades ha estat citat. Doncs bé, en el pròleg d'aquest llibre, Montserrat Albet ens diu: «Compte, que a Catalunya hi ha molta sensació que ens interessa molt l'art i les manifestacions artístiques, però poca dedicació, escassa dedicació a l'ensenyament sistemàtic del conreu d'aquestes arts.» I diu, textualment: «Això requereix molt temps, situacions d'estabilitat i de normalitat, situacions» —diu ella— «que no hagin de ser notícia, perquè són justament el funcionament estable d'escoles estables que ensenyen aquestes possibilitats de ser un intèrpret musical, de ser un pintor, d'exercir i de treballar en les diferents arts.»

Vull dir-los també, senyores diputades i senyors diputats, que en el Projecte de llei que sotmetem a la seva consideració hi ha punts, articles, títols —i ho dic ben clar— palesament millorables; més encara, hi ha punts que poden semblar excessivament reglamentaris en el text que presentem i d'altres que resulten, fins i tot, anacrònics. Ara bé, l'experiència em diu que han entrat en aquesta cambra projectes de llei que han estat no únicament maquillats pel treball de comissió i de ponència, sinó sotmesos a llyfings profunds, a trasplantaments i a empelts que els han capgirat molt més que el polèmic *mitjó* de Tàpies.

És, per tant, des de la més seriosa humilitat que els presentem aquest projecte de llei, que creiem tan urgent com oportú per posar ordre al desgavell, per ordenar el caos en el món dels ensenyaments artístics. No els estranyi que hi hagi punts que grinyolin, al nostre projecte. Manuel de Pedrolo ho deia, i faig meves les seves paraules: «Com és possible descriure el caos amb termes d'ordre?» —deia Pedrolo. D'ençà que s'ha presentat a tràmit aquest projecte de llei, hi ha hagut iniciatives, des del Govern, per començar a endreçar les coses i a ordenar algun d'aquests sectors, com el decret ja esmentat i que considero notablement important: em refereixo al Decret 179/1993, de 27 de juliol, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el mes d'agost de 1993, el 4 d'agost, que justament porta com a títol «pel qual es regulen les escoles de música i de dansa».

Aquest és un projecte de llei, a més, que vol recordar que Catalunya és una nació europea i que se sent satisfeta de pertànyer a la Unió Europea. Quan a la llei fem al·lusió a l'EMU —Europäische Musikschulen Union— del 1973, a les reunions de la qual ha assistit, per cert, una delegació catalana, o quan parlem de les titulacions que haurien de poder impartir en els graus superiors els ensenyaments dramàtics a Catalunya, estem pensant, evidentment, en l'horitzó d'Europa, i estem pensant en una possible contradicció: que siguin reconeguts a la resta d'Europa ensenyaments que no estan reglats a Catalunya, com s'esdevé, per exemple, en els títols que reconeixen a l'Haia escoles adherides a l'Associació Internacional de les Escoles d'Art, i que, en canvi, no són reconeguts o no tenen validesa a Catalunya; es podria produir,

en aquests moments, una situació tan grotesca com aquesta. A través de la Unió Europea validaríem títols que no són validats a Catalunya, i això, evidentment, en la plena aplicació del tractat de Maastricht, i, en tot cas, després de les eleccions europees del mes de juny, seria possible. És evident que aquí es tracta de treballar a fons per aclarir totes aquestes possibles contradiccions.

He dit abans que aquesta llei és o hauria de ser d'aprovació i d'aplicació gairebé urgent, ni que fos per evitar possibles contrasentits, com en el cas dels estudis que ja va impartint l'Institut del Teatre sense que se n'hagi aprovat el marc general, o la decisió de com enllaçar aquests estudis, en la seva fase superior, amb la universitat, que és qui imparteix els títols de doctorat: qüestió no menor —pensin que en aquests moments estan cursant el segon curs d'una nova carrera d'ensenyaments dramàtics a Catalunya. És urgent per la situació precària en què es troben moltes escoles municipals; és urgent perquè l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya requereix, a cada nivell acadèmic, professionals preparats i acreditats, homologats; en aquest cas, no ens basta dir: «ja hi ha classes de música, de plàstica, etcètera, a tants cursos», si no podem garantir el grau de coneixement, la capacitat pedagògica d'aquests professionals. És urgent perquè, com la desgràcia ens demostra aquests dies, Catalunya vol ser fidel a les aportacions dels seus artistes, vol enfortir el seu tarannà nacional a partir d'una comprensió més rigorosa i més generosa dels ensenyaments artístics.

M'he allargat en aquesta introducció de la llei perquè l'articulat em penso que respon una mica a l'intent d'ordenar tot allò que ens proposa la LOGSE. Com que les senyores diputades i els senyors diputats han tingut gairebé un any per a estudiar-se a fons la llei, em penso que ja és del tot innecessari que els presenti de quina manera estructurem aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Si ningú en fa ús, passem a la participació dels altres grups, per ordre de menor a major. El Mixt no hi és. Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, és ben cert que Catalunya ha patit una política cultural centralista, que concentrava les inversions i les infraestructures artístiques en la capital de l'Estat, i aquesta situació no ha estat corregida amb una planificació adequada per part del Govern de la Generalitat, de manera que han estat les corporacions locals i les entitats privades les que han omplert parcialment aquest buit, i el resultat, des del punt de vista històric, no es pot negar que ha estat positiu, tenint en compte els mitjans al nostre abast.

Catalunya pateix d'una xarxa educativa i de recerca dels ensenyaments artístics que ha d'implementar i assumir la Generalitat de Catalunya, ja que es tracta d'un àmbit de les ofertes de formació, música, belles arts, dansa, art dramàtic, etcètera, que s'ha deixat fora del sistema general d'ensenyament.

ment. Cal, doncs, portar a terme l'ordenació dels ensenyaments artístics a Catalunya, superant uns models del passat que en el fons són l'expressió d'una mancança d'una administració pública catalana i del desinterès del Govern de la Generalitat, que no exercita competències que ens han atorgat la Constitució i l'Estatut. Tenir infraestructures culturals és costós, mantenir-les també, però generar unes bases i un clima artístic de qualitat no és només un problema d'inversions puntuals. Per molts milers de milions que es destinin a infraestructures artístiques, per molts milers de milions que es destinin a la producció d'espectacles internacionals, res pot donar resposta a la manca d'una «cantera» nacional pròpia d'artistes de qualitat, una «cantera» que necessita una xarxa consolidada d'institucions dedicades a aquest àmbit de la formació, que abasti tot el Principat de forma equilibrada, entre el que és la iniciativa social i la iniciativa pública, i amb una homogeneïtzació i homologació de les titulacions i els currículums. I tot això cal contemplar-ho de manera específica mitjançant l'actuació legislativa del Parlament de Catalunya.

La Proposició de Llei d'Iniciativa per Catalunya, més enllà de les qüestions tècniques puntuals que serien objecte de les corresponents esmenes, una vegada –si és aprovada– entri aquesta proposta a Comissió, respon a un problema puntual, que és la manca d'homologació i harmonització acadèmica dels centres d'ensenyament artístic de Catalunya i suposa, a més a més, la voluntat de treballar en la planificació dels estudis artístics, per tal de millorar l'aprofitament dels recursos públics destinats a aquest fi, així com resoldre els problemes de dualitats interadministratives que poden existir.

En aquest sentit, entenem que la Proposició de Llei que avui es pren en consideració ens permetrà obrir un debat sobre com fer de Catalunya un país on, a més a més d'infraestructures artístiques, tinguem una «cantera» pròpia d'artistes de qualitat que puguin competir amb els artistes procedents d'altres indrets del món, per no trobar-nos amb el problema de no tenir personal propi d'una qualitat suficient per cobrir places de música, per exemple, la qual cosa ens obliga a recórrer a personal estranger.

Ara tots estem consternats per la dramàtica irresponsabilitat que ha portat a la destrucció del Gran Teatre del Liceu, i hem d'assumir el repte que aquest gran teatre que entre tots reconstruïrem no sigui una estructura sense fonaments. La cultura artística de Catalunya requereix una piràmide formada d'afeccionats, practicants, *amateurs*, professionals ben formats..., i això només es pot fer amb bones estructures educatives, tal com planteja la Proposició de Llei avui a debat, a la qual donarem el nostre suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula... (*remor de veus*), el senyor Carod-Rovira, exactament, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el sistema educatiu al nostre país –i ja ho

ha anunciat reiteradament en aquesta cambra, en nom del nostre Grup, el diputat senyor Josep Bargalló, que avui no pot ser aquí– es troba mancat d'una regulació legislativa pròpia que permeti un desenvolupament adequat de l'estructura docent a la nostra realitat cultural, social i educativa. El nostre Grup va presentar, a l'inici de l'actual legislatura, una proposició no de llei demanant la redacció, per part del Govern, d'un projecte de llei de cossos docents, proposició que va esdevenir resolució ferma en ser aprovada per la Comissió de Política Cultural, i que esperem veure com es compleix en el termini que s'hi va marcar: abans de la finalització d'aquesta quarta legislatura.

Són molts els camps educatius en què la Generalitat disposa d'una teòrica plena autonomia, teòrica perquè, com podem anar comprovant dia rere dia, la realitat sol ser tota una altra, i que encara esperen un desplegament legislatiu que possibiliti l'existència d'un veritable sistema docent propi. Entre flaires de retallada de l'abast competencial que ens arriben i la desídia governamental a l'hora de legislar en allò que ens és possible, Catalunya continua veient com d'altres indrets que es troben en un nivell autonòmic semblant al nostre, com és ara, en el camp educatiu, Euskadi i, fins i tot, altres de més allunyats, com les Canàries, disposen d'un sistema més ben travat per un desplegament legislatiu que els permet de resoldre les llacunes i les deficiències que podem observar en l'obligat marc estatal. Des dels menjadors escolars, una qüestió important per al desenvolupament social, sanitari i educatiu dels alumnes, reiteradament negligida a casa nostra, a l'empара d'una plena buidor legal, fins a la mateixa estructuració genèrica del sistema educatiu, tenim encara molta feina a fer, tanta que ens pot portar a sospitar, amb els anys que ja han passat i la fins ara evident manca de voluntat per a solucionar-ho, que tampoc no hi ha massa interès a marcar un canemàs legislatiu eficaç i adequat que ens permeti d'apropar la política referent a l'ensenyament no universitari a la realitat del nostre país.

Per això, evidentment, donarem el nostre vot favorable a aquesta Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, que es proposa d'ordenar els ensenyaments artístics. No podríem dir ara si aquest és l'aspecte del nostre sistema educatiu que més urgentment exigeix una regulació, perquè ens seria difícil de determinar-ho i ens demanaria de realitzar una prioritització que no cal que fem ara, però, sens dubte, sí que els ensenyaments de música, dansa, art dramàtic i arts i oficis eren un dels ensenyaments que més esperances tenien dipositades en aquella reforma que –potser algú de vostès ho deu recordar– havia de desplegar-se a conseqüència d'una llei anomenada LOGSE. Es dugui a terme, finalment, o no, aquella reforma, la puguem veure nosaltres mateixos, els nostres fills o els fills dels nostres fills, l'ordenació d'aquestes branques del nostre sistema educatiu, des del seu nivell més elemental fins al superior, és necessària i urgent per molts motius, des de la seva definitiva reglamentació curricular i acadèmica fins a la seva distribució territorial equitativa, o l'obligada assumpció de l'Admi-

nistració de la Generalitat d'uns estudis que avui es troben dispersos en diverses administracions o, en algun cas concret, només es poden trobar en mans privades.

Per tot això, ja ho dèiem, hi votarem a favor, sense entrar a discutir ara el seu articulat, perquè aquest no és el tràmit parlamentari en què cal fer-ho. És aquest un text elaborat des d'una comprensible voluntat de rectificació d'alguna de les moltes, moltíssimes, llacunes que té la LOGSE, una llei —voldríem recordar-ho— que continuem opinant que el millor que se'n pot fer és, per un cantó, reformar-la convenientment, i, per l'altre, dotar-la d'una vegada del finançament mínim, abans que qualsevol intent de la seva aplicació mori per simple inanició.

La proposta que se'ns presenta avui és una proposta que demostra interès pel tema, que aporta elements realment d'interès, alguns d'ells, òbviament, millorables amb l'esforç de tots els grups. És, doncs, aquesta proposta a la qual nosaltres donem el nostre suport. A principis dels anys seixanta, des de la seva Sueca natal, Joan Fuster assegurava que els únics plaers que no decebien eren els plaers imprevistos. Si avui, sense pensar-ho, el Grup de la majoria hi donés el seu suport, seria un dels plaers més imprevistos possibles en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula el diputat senyor Oriol Martorell, pel Grup Socialista.

El Sr. MARTORELL: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, havia preparat un guió per a aquesta intervenció, però després de tot el que he sentit i escoltat quasi no val la pena que ni me'l miri.

En primer lloc, el que s'ha demostrat —i estic segur que es demostrarà també immediatament després de la meua intervenció— és l'interès d'aquest tema. L'interès que tots sentim per aquest tema i que això necessita, doncs, una regulació. Voldria dir també —per tant, doncs, em sembla que les meves paraules ja van per aquest camí— que estic pràcticament d'acord amb tot el que s'ha dit fins ara. Però potser la conclusió que trauré d'aquesta posició serà diferent de la que fins ara han expressat els altres grups. Estic d'acord amb el que ha dit l'amic Ignasi Riera, i, per tant —quan ell ha parlat que aquesta proposta gairebé tenia un any, que havien passat moltes coses; quan ell ha parlat que demà mateix s'inaugura el Primer Congrés de Música a Catalunya i que, per tant, potser això s'encavallava—, jo insistiré sobre això: jo crec en aquests moments que aquesta Llei no és el moment que entrem a discutir-la. Insistiré sobre el fet d'aquest congrés de demà, que està dividit en tres grans àrees, una de les quals és precisament l'ensenyament de música. Ja sé que la Llei parla d'altres ensenyaments, però una sèrie d'especialistes, durant tres dies, debatran aquest tema, en parlaran, hi haurà exposicions, hi haurà discussions, i arribaran a unes conclusions; almenys, esperem a fer alguna cosa fins que es coneguin aquestes discussions i el resultat d'aquest debat. Per tant, jo, el que faria, dient per

endavant que, si el Grup d'Iniciativa manté aquesta proposta, nosaltres hi votarem a favor, però jo demanaria al Grup d'Iniciativa que retirés aquesta proposta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Roser Capell.

La Sra. CAPELL: Il·lustres diputades, senyors diputats, com és lògic, he procurat escoltar atentament tots els oradors dels diferents grups parlamentaris que han intervingut, i crec que recollint bastant fidelment tot el que s'ha dit, un dels punts en què tots coincidim és en la importància de la música com una de les disciplines que més contribueixen a formar aquesta sensibilitat en l'ésser humà, i una de les matèries que formen el gran ventall de l'educació global. El criteri, però, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és d'oposar-nos a la Proposició de Llei d'ensenyaments artístics que avui ens ocupa, i ens hi oposarem no pas per l'esperit que vostès proposen sobre l'educació musical, sinó per la forma d'aplicar-la. Pensem que, si analitzem la Proposició de Llei des de tres punts de vista bàsics i fonamentals com són l'organitzatiu, el pressupostari i l'ideològic, honestament hem d'oposar-nos a aquesta Proposició de Llei.

Des del punt de vista organitzatiu, pensem que avui no és necessària una disposició amb rang de llei, ja que entre la LOGSE i els decrets que la desenvolupen és del tot suficient. Com molts de vostès recordaran, abans de promulgar-se la Llei orgànica d'ordenació general del sistema educatiu —la LOGSE—, ja hi va haver una iniciativa del Departament d'Ensenyament i del Departament de Cultura de la Generalitat d'elaborar un avantprojecte de llei d'ensenyaments musicals, i que va ser retirat en entrar en vigor la LOGSE, que ja recollia els aspectes bàsics de l'ensenyament de la música. Seria incoherent que ara, amb la LOGSE i amb tots els decrets que la desenvolupen i que poden desenvolupar-la, admetéssim a tràmit una proposició de llei de la música.

Des del punt de vista pressupostari, si totes les escoles de música fossin de l'àmbit públic —tal com vostès apunten a la Proposició de Llei—, és evident que no es podrien mantenir adequadament. I, finalment, des del punt de vista ideològic, pensem que la política educativa de Convergència i Unió és la de l'educació de qualitat i no diferenciar entre l'àmbit públic i privat. No obstant, de la Proposició de Llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, voldríem remarcar una sèrie de trets que creiem interessants i que aporten idees molt vàlides de cara a donar el tractament adequat als ensenyaments artístics.

En l'exposició de motius, en el paràgraf cinquè, vostès parlen de la «necessitat de l'existència de centres de música i de dansa que facilitin tant els ensenyaments ordinaris com els específics». En l'actualitat ja existeix una oferta de centres en els quals s'està experimentant la integració dels ensenyaments de música en règim general. Per citar-ne alguns, a Barcelona, a primària, el Centre de la Puríssima Concepció, centre públic; a les Escoles Virtèlia, privat subvencionat, i, a secundària, també a Virtèlia. A Badalona, a secun-

dària, l'Institut d'Ensenyament Secundari Badalona 7, públic; a Terrassa, secundària, l'Institut de Terrassa, i a Manresa, secundària, l'Institut de Lluís de Peguera. També es compta dins d'aquests centres l'Escolania de Montserrat. Sabem, però, que es tracta d'una oferta insuficient –ja ho ha dit el senyor Carod-Rovira– i sabem també que s'haurà de racionalitzar i potenciar l'oferta a partir d'experiències ben ordenades –algunes de les quals, per cert, ja s'estan preparant. De tota manera, és difícil d'assumir d'una manera generalitzada, aquesta integració, sobretot quan es pretén que aquesta sigui assumida, com deia jo al començament, íntegrament pel sector públic.

És interessant també la idea que vostès apunten, de crear un organisme superior que vetlli pel desenvolupament dels ensenyaments superiors de règim especial d'una forma similar al Consell d'Universitats. També estem d'acord amb la política de beques i ajuts «a les famílies que ho puguin necessitar», a què vostès es refereixen. Ens sembla correcte, i els puc avançar que el Departament està treballant en aquest sentit, i que ho ha inclòs com un dels seus projectes, que contempla, a la vegada, ajuts als centres que han de contractar personal docent d'àrees geogràfiques distants per compensar les desigualtats territorials.

Però, malgrat que estem d'acord amb alguns punts que integren la seva Proposició de llei i que els valorem en la seva mesura, és evident que tot el planteig que fan dels ensenyaments artístics va molt lligat amb la filosofia del seu Grup, com ja apuntava en analitzar la Proposició des del punt de vista ideològic. Nosaltres creiem que no s'adequa als nostres objectius; pensem que és bo que es compti amb d'altres opcions no necessàriament dependents de les administracions, per obrir així un ventall més ampli i plural on tothom pugui prendre la seva pròpia opció.

I entrant ja a analitzar amb més detall la Proposició de llei, diríem, en primer lloc, i des de l'òptica organitzativa apuntada, que formalment, al marge del seu contingut material, no estem pròpiament davant d'una proposició de llei, ja que molts dels seus articles són més exposicions, explicacions o justificacions i al nostre parer no tenen un contingut que correspon a un precepte legal.

En segon lloc, cal assenyalar que la LOGSE distingeix entre els ensenyaments de règim general i els de règim especial, i que entre les àrees de coneixement dels ensenyaments de règim general corresponents a l'educació primària ja s'inclou l'educació artística. Entre les àrees de coneixement de secundària obligatòria s'inclou la música, i entre les modalitats de batxillerat es preveu la d'arts. En el cas de la música i la dansa, aquest batxillerat haurà de ser compartit entre el centre musical o de dansa de grau mitjà i el centre de batxillerat.

Ara bé, hem de destacar que la LOGSE, com el senyor Riera ha remarcat, situa els ensenyaments artístics dins el sistema educatiu com a ensenyaments de règim especial i defineix la seva finalitat en el sentit següent: proporcionar als alumnes una formació artística de qualitat i garantir la qualificació dels futurs professionals de la música, de la

dansa, de l'art dramàtic i de les arts plàstiques, alhora que per a la música i la dansa fixa les característiques del currículum dels alumnes i del professorat dels centres d'ensenyament, alhora que preveu en el seu article 39.5 l'existència d'escoles específiques que seran regulades reglamentàriament per les administracions educatives.

I precisament referent a l'article 39.5 la Generalitat va aprovar el passat 27 de juliol el Decret pel qual es regulen les escoles de música i de dansa. En aquestes escoles els alumnes, sense limitació d'edat, podran cursar estudis de dansa o de música no adreçats a l'obtenció de títols amb validesa acadèmica i professional. Es pretén amb això establir dues formes diferenciades d'ensenyaments de música i de dansa: una via reglada, que comprèn diversos graus, que té un nivell d'exigència elevat en funció de la seva finalitat de facultar l'alumne per a la pràctica professional i, per tant, exigeix una forta dedicació difícilment compatible amb d'altres ensenyaments professionalitzadors, i una altra via, no reglada, per a aquelles persones que desitgin assolir un nivell de coneixements adequats per practicar la dansa i la música però sense perspectives professionals, a banda de les incorporades en els ensenyaments de règim general. Això no obstant, aquesta segona opció també permet descobrir i desenvolupar les potencialitats dels alumnes i apropar la formació professional i artística a un major nombre de ciutadans.

Aquesta diferència de règim no està present en la Proposició de llei, que estableix un règim general que, segons la proposta, ha d'assegurar uns objectius bàsics per a la totalitat de la població en edat escolar, i un règim especial que ha de permetre d'aprofundir en aquestes matèries tots els alumnes que ho desitgin.

Es confonen, per tant, les àrees de coneixements artístics que s'incorporen al règim general i els ensenyaments artístics de règim especial, ja siguin reglats o no. I aquí voldria remarcar que el paràmetre que la Proposició de llei fa servir en el seu article primer, quan diu «tots els estudiants que ho desitgin han de poder accedir a l'aprofundiment dels estudis de règim especial», a nosaltres no ens sembla correcte. Per què? Perquè nosaltres matisem, «tots els estudiants que ho desitgin, sí», però automàticament hi afegim: «que ho desitgin i que tinguin aptituds per seguir-los». I ho matisem perquè és important remarcar el risc que, en ser tan general l'oferta, el nivell d'exigència baixi, perjudicant d'alguna manera els alumnes que realment volen assumir un nivell altament professional.

I, per acabar, voldria subratllar una altra vegada que el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha demostrat una gran sensibilitat per aquest tema, i que ens sap greu d'haver de votar en contra de la seva proposta. Nosaltres estem segurs que el Govern, en el desplegament dels decrets corresponents, tindrà en compte aquesta sensibilitat, i és per això que, sumant-nos a la petició feta pel Grup dels Socialistes en boca del senyor Oriol Martorell, demanaria al senyor Ignasi Riera que fos tan amable de retirar la seva Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Capell. El senyor Riera vol dir alguna cosa? Sembla que ha estat convidat a això per dos portaveus...

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Com que justament un Parlament hem dit tantes vegades que és i ha de ser un lloc on puguem debatre els temes, escoltar-nos mútuament i, per tant, poder rectificar, que diuen que és propi de savis, jo, que no sóc savi, voldria en aquest cas acollir o recollir les propostes que m'han fet, després d'agrair les intervencions del senyor Simon Pujol; del senyor Josep Lluís Carod-Rovira, d'Esquerra Republicana, de la senyora Roser Capell, de Convergència i Unió, i molt especialment del senyor Oriol Martorell, una mica perquè ja fa molts anys d'ell vaig escriure que quan el 1976 en aquell Onze de Setembre de Sant Boi, mig clandestí, quan ens va ensenyar a cantar *Els segadors* als uns i als altres, es va convertir, per a nosaltres molt més que en una figura, gairebé en un símbol, diguem-ne, religiós, perquè era la persona que ens permetia de trobar nous referents en aquest país. Com que això està escrit, i aleshores, *verba volant*, però *scripta manent*, voldria recordar que això ha quedat dit.

Per tant, jo acceptaria la proposta, nosaltres no sotmetríem a votació aquesta Proposició de llei, però aleshores, sent fidels al que hem plantejat, al que hem dit i al que ens han estimulat a dir els altres grups, dir que sí que els demanarem que se sumin a la nostra proposta de continuar aprofundint el tema dels ensenyaments artístics a través de múltiples mecanismes parlamentaris, ja sigui per veure com s'aplica el Decret que jo ja he esmentat i que la senyora Capell ha tornat a citar, i jo l'he esmentat ja com a positiu, que podria haver estat en principi un element de modificació via esmena d'addició dins del nostre projecte de llei, i, alhora, a través de preguntes, proposicions no de llei, que ens permetin assegurar que hi ha molta més sensibilitat a Catalunya, i que aquest Parlament la recull, a favor dels ensenyaments artístics.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Queda, doncs, retirada aquesta iniciativa.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya

I passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya, presentada pels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula, com a signant de l'esmentada proposta i en representació d'Iniciativa per Catalunya, el diputat senyor Roc Fuentes; té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo he de començar explicant

quines són les motivacions que ens han portat a nosaltres, amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a presentar aquesta petició de creació d'una comissió per a estudiar els problemes de l'autogovern a Catalunya. No «principalment» —com es diu erròniament en el text—, sinó d'una manera exclusiva, els problemes importants que té l'aprofundiment del nostre autogovern.

Nosaltres hem presentat aquesta iniciativa perquè pensem que hi ha qüestions de tanta transcendència i de tanta importància per al nostre país que és molt desitjable —no diré que absolutament imprescindible..., per nosaltres, segurament, jo hauria de dir «imprescindible», però en qualsevol cas molt desitjable— el màxim consens possible.

Aquest matí ho dèiem —i ho dèiem tots plegats— en parlar de la llengua. Jo crec que també l'autogovern i la necessitat d'aprofundir-lo i d'incrementar-lo és un element en el qual hauríem de trobar el màxim consens possible, com lligar aquest àmbit d'una manera molt estreta al finançament de Catalunya. Alhora penso que el Parlament de Catalunya ha de jugar un paper que malauradament no està jugant en aquest i en altres àmbits, i això entenem nosaltres que essencialment és imputable al grup de la majoria.

He d'explicar que nosaltres, el dia 26 d'octubre —si no ho recordo malament—, vàrem presentar quinze iniciatives parlamentàries, però sobretot, i abans que aquestes iniciatives, vàrem presentar una petició per a la creació d'una ponència conjunta, a fi i efecte d'estudiar, debatre i arribar a conclusions a l'entorn del nostre autogovern i de les iniciatives que s'haurien d'emprendre des de Catalunya.

Tots sabem que la figura de la ponència conjunta és una figura que clarament no està pas establerta en el Reglament, però que si hi ha voluntat política es pot crear, s'ha creat, però que de bell antuvi aquesta possibilitat ja fou rebutjada. Nosaltres mantenim vives per al seu debat en el seu moment, si escau —que preferiríem que no haguéssim d'arribar-hi—, però mantenim vives aquestes proposicions no de llei que fan referència a tot un seguit d'aspectes en relació amb l'autogovern i que nosaltres voldríem que fossin la nostra aportació a aquest debat i a aquest treball. En cap cas nosaltres hem pretès ni pretenem que les nostres posicions s'hagin d'imposar, sí que pretenem que les nostres posicions, les nostres opinions serveixin perquè el Parlament prengui aquestes consideracions.

Quina és l'anàlisi que nosaltres fem, a grans trets, de la situació de l'autogovern a Catalunya? Nosaltres hem dit moltes vegades —i se'ns ha desmentit, curiosament se'ns ha desmentit i ara sembla ser que se'ns dona en molts aspectes la raó— que el nostre autogovern, la nostra autonomia estava bloquejada, que no solament no avançàvem, sinó que en molts aspectes estàvem retrocedint per molts motius.

El primer d'aquests motius és que tenim al voltant de vint-i-cinc transferències pendants de competències clarament —clarament— pertanyents a la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'Estatut, d'acord amb la Constitució, però que, bé, no s'han culminat encara tots aquests passos: competències amb organismes de treball, que tenim plenes com-

petències, amb instituts, etcètera. Altres competències que encara que taxativament puguin ser discutibles, però que són organismes que podríem tenir, com l'Inem, com determinats ports, aeroports, etcètera, i fins i tot qüestions tan curioses com és la titularitat dels monts i dels boscos de Catalunya ja acordada fa molts anys, però que realment encara fins i tot no s'ha arribat a materialitzar.

Alhora, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible anar a la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat. Això vol dir que tots aquells organismes de l'Estat a Catalunya amb competències que moltes vegades, que moltes vegades se «solapen» amb les que té la Generalitat –treball, etcètera– s'haurien de suprimir i passar, naturalment, tot això a la Generalitat de Catalunya.

He de dir –per matisar algunes de les afirmacions que s'han fet per part, fins i tot, del president de la Generalitat de Catalunya en aquests dies– que nosaltres entenem sempre que l'Administració a Catalunya ha de ser doble, és a dir, no una administració única, sinó dues administracions; bàsicament l'Administració autonòmica, però també l'Administració local. I dic això perquè a vegades sembla que quan es parla d'administració única s'està obviant o, com a mínim, pensem nosaltres que s'està menystenint l'Administració local.

És cert que pràcticament no s'han utilitzat –almenys no s'han utilitzat pel que fa a Catalunya– les possibilitats que permet l'article 150.2 de la Constitució quant a tot un seguit de competències que poden ser fins i tot pròpies de l'Estat en virtut de la Constitució i en virtut de l'Estatut, però que per aquesta via poden ser, perfectament i sense cap modificació estatutària ni constitucional, traspassades a la Generalitat de Catalunya. Alhora –i en això em sembla que hem coincidit moltes vegades–, per la via de les lleis suposadament de bases de l'Estat, en molts casos s'han retallat competències de la Generalitat de Catalunya. Hem de dir també que en molts casos aquestes lleis fins i tot han tingut el suport de Convergència i Unió, però en qualsevol cas tots sabem que des de les lleis de cossos i forces de seguretat, de bases de règim local, d'hisendes locals, de costes, etcètera, per aquesta via s'ha produït una retallada de les competències de Catalunya per la via, hi insisteixo, d'aquestes lleis.

Hi ha un altre aspecte que aquest sí que des del nostre punt de vista comportaria, naturalment, previ un estudi, previ als treballs corresponents, buscant el consens, buscant l'acord, però sí que comportaria una reforma constitucional, que és si realment volem que el Senat sigui la cambra de representació territorial, si volem que efectivament jugui el paper que ha de jugar a l'Estat, que s'està –o almenys nosaltres voldríem que fos així– prefigurant.

Per tant, com a mínim, a l'entorn de totes aquestes qüestions és imprescindible, pensem nosaltres, que el Parlament de Catalunya tingui posicions, i insistim que aquestes posicions podrien ser i haurien de ser al màxim de consensuades possible, en la línia del que han fet altres parlaments, i això pensem nosaltres que no solament no aniria en detriment del pes i de la força de Catalunya a l'hora de negociar aquestes

qüestions, sinó que, al contrari, ens donaria molta més força i molt més pes.

Hauríem de sortir, hauríem de fugir de la negociació exclusivament partidista, que tots sabem que en els últims temps ha portat a situacions de crispació, d'incomprensions i de problemes, perquè es confon, hi insisteixo, el que és el suport del Grup de Convergència i Unió al Govern del PSOE amb els interessos propis de Catalunya, i pensem que tots aquests aspectes els hauríem de treure d'aquesta negociació purament partidista, portar-los al Parlament de Catalunya, arribar a acords –que s'hi pot arribar, que hi podem arribar– al Parlament de Catalunya i això naturalment representaria molt més suport, molta més força per aquesta negociació, per aquesta tasca, per aquest treball, que en cap cas –en cap cas– ni va, ni ha d'anar, ni anirà en detriment de les legítimes competències que tenen el Govern de la Generalitat de Catalunya i el president de la Generalitat de Catalunya per tirar endavant aquestes qüestions.

Però el que pensem que és equivocat és menystenir el Parlament de Catalunya, no donar a aquest Parlament el protagonisme que pensem que li correspon en aquestes qüestions i, per tant, utilitzant moltes de les expressions que avui mateix s'han utilitzat en aquesta cambra en relació amb la necessitat del consens, de l'acord i del màxim suport de les forces polítiques del Parlament, nosaltres demanem la creació d'aquesta comissió. També acceptaríem, com és obvi, la creació d'una ponència conjunta, plenament disposats –si això es tira endavant– a retirar les nostres iniciatives parlamentàries «en ares», precisament, amb el desig –si se'm permet una expressió més correcta– d'anar a buscar aquest consens, aquest acord, perquè, hi insistim, la negociació, l'avenç, el gir autonòmic, l'aprofundiment de l'autogovern tinguin el suport de totes les forces polítiques de Catalunya o, com a mínim, de la majoria de les forces polítiques de Catalunya, que és perfectament possible en el dia d'avui.

Per tot això, els demanem la seva votació favorable per a la creació d'aquesta comissió, perquè puguem tirar endavant aquesta iniciativa, perquè tots plegats puguem treballar per l'autogovern de Catalunya i pel seu aprofundiment.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi ha possibilitat de torn en contra? (*Pausa.*) No sollicitant-lo ningú, passarem a la intervenció dels restants grups parlamentaris.

El Grup Parlamentari Popular... (*El senyor Reguant demana per parlar.*) Perdó, ja veig que hi ha el Grup Mixt que em demana la paraula i li ho concedirem, perquè em sembla que és menor que el Grup Popular.

El Sr. REGUANT: Relativament menor, senyor president, però moltes gràcies.

Per dir, només, anunciar el meu vot favorable, perquè m'ha semblat que l'exposició que ha fet el portaveu d'Iniciativa per Catalunya realment ha estat acurada i precisa i que realment val la pena recolzar-la.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Per anunciar l'abstenció del Grup Popular, senyor president, a la constitució d'esta comissió d'estudi objecte de la Proposta de resolució signada pels grups d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana.

I, des de la nostra opinió, alguna matisació, perquè entenem que millorar –tal com diu lo redactat– substancialment l'autogovern de Catalunya no dic que sigui una terminologia ambigua, però sí un objectiu d'alguna manera inconcret, «millorar substancialment l'autogovern».

Però és que, a més –com tots sabem–, en una comissió d'estudi encara que la finalitat és l'estudi i prou, no hi ha dubte que es pot arribar a produir una determinada votació sobretot si este estudi, esta comissió d'estudi arriba a unes determinades conclusions, i al final –tampoc no ens hem d'enganyar– este estudi s'imposarà, en este estudi s'imposaria, en lo supòsit que arribés a prosperar esta iniciativa, lo pes dels vots de la majoria, probablement en contra de la bondat de l'estudi al marge de consideracions objectives, fins i tot m'atreveixo a dir consideracions de raó natural.

Ens sembla més adequat –no sé si s'ha proposat aquí, però em sembla que sí– la via de la ponència conjunta o, en tot cas, que els grups ja hi estem d'acord, almenys els grups de l'oposició, la via de la reforma del Reglament.

Amb estos criteris, senyor president, reiterem, des del Grup Popular, la intenció de votar abstenció en este punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant –i des d'aquest escó estant, per acabar de desconcertar l'adversari–, el nostre Grup Parlamentari ha fet costat òbviament a aquesta iniciativa conjunta amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè, tal com ja va quedar reflectit quan es va commemorar el desè aniversari de l'entrada en vigor de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en les intervencions dels portaveus dels distints grups hi havia una consideració general d'una certa insatisfacció o, si més no, d'elements de reflexió en alguns dels aspectes relatius a l'aplicació i a la vigència de l'Estatut d'autonomia. Era, per exemple, l'existència de competències pendents encara de ser traspassades, era també la possibilitat d'assumir noves competències pel procediment de delegació perfectament constitucional i era també la necessitat de pensar ja a modificar determinades lleis d'àmbit estatal, que havien actuat d'una manera directa com a procediment absolutament antiestatutari, com no fa gaires setmanes recordava el president d'un dels dos partits polítics que configuren la coalició de govern avui a Catalunya.

Nosaltres creiem que una comissió d'aquestes característiques tindria el màxim interès en la mesura que podria ajudar a reflexionar sobre quin és en aquests moments el desenvolupament de l'Estat de les autonomies, fins a quin

punt hi ha hagut el que en podríem dir una involució o una recessió en el desenvolupament autonòmic, aprofitant recursos com poden ser el mateix recurs de la integració europea –no ens estem de dir, d'altra banda, que aquest mateix Estat de les autonomies per nosaltres és, en molts aspectes, francament inviable; malgrat tot, l'últim que es perd és l'esperança i la imaginació. Persisteix la malfiança de l'Estat al moment de cedir poder polític a les comunitats autònomes i persisteix sobretot una cosa insòlita des del punt de vista dels recursos econòmics i de les funcions de servei a la societat, com és la duplicitat d'estructures administratives.

Cal que des de Catalunya puguem participar i intervenir en el projecte europeu, cal que des de Catalunya puguem participar en el disseny de la política econòmica i social, i per això es fa imprescindible fer una pausa en el camí, aturar-nos per saber en el marc legal actual i en la conjuntura política d'aquests moments on som i on volem anar –es pot donar el cas que fins i tot resulti que vulguem anar a algun lloc– i aleshores això ens permeti pensar en un consens nacional, en un acord col·lectiu a l'entorn d'alguns temes essencials: la llengua i la identitat cultural, el finançament de l'autonomia i la política fiscal, el marc de seguretat pública, la projecció exterior i la participació, de Catalunya estant, a la construcció d'Europa són elements, al nostre entendre, que justifiquen plenament que el Parlament de Catalunya, malgrat tot, segueix tenint encara un àmbit d'actuació evident i que aquesta comissió ajudaria a enfortir, i si no a enfortir, almenys a reflexionar sobre l'estat actual de l'autogovern a Catalunya. Ja es faran càrrec que això d'«autogovern» no passa d'ésser en aquests moments un eufemisme estrictament literari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista coincideix amb la inquietud que ha manifestat el senyor Fuentes, que, de fet, ja va manifestar també el senyor Ribó fa gairebé dos anys en presentar en nom del seu Grup una iniciativa gairebé idèntica, encara que aleshores la necessitat de crear una comissió d'avaluació o d'estudi venia al mateix temps avalada per la necessitat d'adequar la situació actual de l'autogovern a Catalunya amb el futur immediat de la Unió Europea i, per tant, amb les conseqüències de Maastricht, etcètera, però, en tot cas, els propòsits d'aquella iniciativa i els d'aquesta jo diria gairebé que són idèntics. I compartim la inquietud –dic– des del punt de vista que s'enceti, hi hagi un debat, un debat on fóssim capaços d'involucrar tot el conjunt de la societat catalana, és a dir, un debat que depassés les parets estrictes d'aquesta cambra.

Coincidim amb aquest objectiu de debat. Després precisaré probablement aspectes matisadament diferents sobre els continguts d'aquest debat. L'objectiu sí que... En canvi,

discrepem del mètode i del procediment, que no és exactament el mateix. Del mètode, perquè, de veritat, creiem que el desenvolupament de la Constitució i de l'Estatut és el tema central del Parlament, i lògicament és el tema a què en principi tots els grups parlamentaris hi hem de dedicar —o hi dediquem, se suposa— més esforç i més temps. Difícilment —entenem nosaltres— pot ser tasca d'una comissió allò que correspon al conjunt de la cambra, i el conjunt de la cambra no en un sentit unitari ni de consens, sinó el conjunt de la cambra en funció de les seves prioritats, els seus aspectes programàtics i les seves necessitats.

Crec jo que quan fem el debat d'orientació política general, que quan fem el debat monogràfic sobre benestar social, que quan fem el debat sobre finançament, que quan fem totes aquestes..., sobre agricultura, sobre turisme, sobre política territorial, sobre ensenyament, etcètera, estem fent ja una avaluació de la situació de l'autogovern de Catalunya. Però, per tant, jo crec que aquesta tasca fonamental l'estem exercint. L'estem exercint com a grups parlamentaris en el conjunt del Parlament. L'està exercint el Parlament, per tant, i l'està exercint —i ha d'exercir-la també— el Govern de la Generalitat a través del conjunt d'autogovern de la Generalitat.

Per tant, des del punt de vista d'objectiu creiem en aquest debat; des del punt de mètode creiem que la comissió d'estudi no correspon a aquesta necessitat. La prova és que el senyor Fuentes, quan feia ús de la paraula en presentar aquesta iniciativa, ens deia quins són els aspectes que, des del punt de vista del seu Grup, era necessari estudiar, debatre i contrastar. Deia sobre l'Administració perifèrica de l'Estat, sobre..., etcètera. Bé, òbviament, cada grup tindrà les seves prioritats i, lògicament, en una comissió d'estudi no serà possible posar els punts o la plataforma de comú denominador sobre els elements, ja no als acords de l'estudi, sinó a estudiar. Per tant, jo crec que aquesta és una funció que correspon al conjunt del Parlament i que el conjunt del Parlament ja estem exercint a través dels debats i de les prioritats que com a iniciatives presentem en el seu debat, aquí a la cambra.

I finalment crec que el procediment tampoc és exactament l'adient perquè, tot i anunciant que el mètode ja no ens semblava satisfactori, crec que també una iniciativa d'aquesta naturalesa, quan el senyor Fuentes deia: «És que això ho hauríem de fer sobre la base d'un consens, d'un consens en el treball», també hauria sigut bo que aquesta iniciativa s'hagués pogut conèixer per part dels altres grups. No vull amb això, senyor Fuentes, justificar una votació que no hauria sigut d'una altra manera. Diguem, no vull que aquest element serveixi com una autojustificació. No es tracta d'això. Però de tota manera crec que hauria sigut bo, en el moment en què es vol fer un debat amb profunditat en el Parlament sobre les necessitats, prioritats legislatives i no legislatives, normatives de l'autogovern de Catalunya, hauria sigut bo que ho haguéssim pogut debatre inicialment conjuntament.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, que sí que està d'acord que és necessari un

debat aprofundit, enfoca aquest debat des d'un altre punt de vista, des del punt de vista no de les necessitats de l'autogovern de Catalunya, que són els fronts diferents que programàticament cada grup parlamentari i els partits corresponents anunciem en les campanyes electorals i que volem dur a terme en el debat parlamentari, sinó el paper de Catalunya en relació amb la unitat europea, en relació amb la vertebració de l'Estat —i recordo que aquest punt el Grup Socialista va formular una proposta oberta, no sols en el Parlament, oberta, sobre la vertebració federal de l'Estat, com un proposta socialista també per discutir, amb un document previ, ja elaborat i enviat a tots els grups parlamentaris. Aquest seria un debat.

I un altre debat és aquell necessari per fer que l'autogovern de Catalunya, que el Parlament de Catalunya fos la cambra de permeabilitat entre un debat constant i permanent entre la societat i els seus representants, i per tant, la Generalitat. És a dir, hauríem d'aconseguir que el debat polític sobre el futur, les perspectives de futur de l'autogovern de Catalunya, fos quelcom en què participés el conjunt de la societat. I quan parlo del futur i les perspectives de futur del Govern de Catalunya estic parlant de qüestions reals, naturalment, estic parlant de competència legislativa, etcètera, però estic parlant sobre de quina manera afecta la crisi econòmica a Catalunya, sobre de quina manera hem de bastir estructuralment Catalunya, sobre de quina manera hem de nodrir el camp, l'agricultura, la indústria, etcètera, sobre de quina manera ha de participar Catalunya en la unitat Europea, en la Unió Europea, etcètera; tots aquests elements, de quina manera participen les forces socials en fer front a aquesta situació de crisi econòmica.

Tot aquest debat, jo crec que responsablement hauríem de fer un esforç, senyor president, per tal que el Parlament pogués transmetre'l, traslladar-lo, involucrar el conjunt de la societat en les seves organitzacions representatives. Aquest sí que és un debat que nosaltres creiem que és absolutament fonamental. El que ens anuncia la iniciativa del senyor Fuentes, jo crec que és enormement important, però crec que, sincerament, forma part del posicionament que cada grup en funció dels seus establiments programàtics i les seves prioritats de govern, formulem ja cada dia aquí en el si del Parlament i que correspon al conjunt de la cambra i no a una comissió d'estudi.

Per aquestes raons, senyor president, nosaltres no donarem suport a aquesta iniciativa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Del meu escó estant, si m'ho permet.

Normalment tots els temes, senyores i senyors diputats, tenen dos aspectes: un contingut —un aspecte de fons— i una forma. I en aquest cas la forma, almenys als nostres ulls, té la seva importància, perquè aquí ens trobem amb una iniciativa parlamentària que porta un títol. Aquest títol m'imagino jo que no està elaborat pels grups presentants, sinó pels ser-

veis de la cambra. Si ens guiem pel títol, el tema és molt clar: el títol és una proposta per la qual es crea la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya. Ara, si mirem el text, que m'imagino que és el que han presentat de forma dual aquests grups parlamentaris, aquí es parla de la creació d'una comissió parlamentària que tindrà com a principal objectiu –com a objectiu principal– l'estudi de totes les mesures. Per tant, ja hi ha una inconcreció, aquí, important. L'objecte, n'hi ha un de principal i cal suposar uns altres de secundaris. Evidentment, el senyor Roc Fuentes, que se n'ha adonat amb la seva especial clarividència, d'aquest lapsus, doncs, verbalment ha dit: «No, aquí és un error. No volem dir "principalment" sinó "exclusivament"». D'acord, però és que hi ha una altra objecció per a mi encara molt més greu en el terreny formal, que és que el que demanen els dos grups parlamentaris és l'article 47, i l'article 47, si alguna senyora o senyor diputat no ho tingues fresc, és l'article que parla de la creació de comissions permanent de legislatura, no de les comissions d'estudi. Les comissions d'estudi, és l'article 49.

Per tant, el que estan demanant aquests dos grups parlamentaris no és una comissió d'estudi, sinó una comissió permanent de legislatura que podia fer el seguiment de tots els possibles moviments de negociació de l'aprofundiment autonòmic. Per tant, diguem clarament el que estem discutint. Per tant, aquí veiem una incoherència important, almenys en el terreny formal. Potser és aquella qüestió, en tractar-se de dos grups, una manca de coordinació dels interessos dels uns i els altres, potser corresponent a allò clàssic que es diu que un camell és un cavall dissenyat per un comitè. Doncs aquí és una comissió d'estudi permanent dissenyada per dos grups parlamentaris i no s'avé exactament a res.

A part d'aquesta incongruència que és important en el terreny formal, i que això sol justifica la votació negativa, hi ha uns temes de fons. Aquí cadascú –evidentment, no ens hem d'enganyar–, cadascú té uns fantasmes, té uns rerepensaments que han anat sortint. Cadascú aquí hi veu una sèrie de coses. Jo no vull veure-hi cap fantasma –i no em poso amb ningú–: nosaltres, de fantasmes, no en tenim. (*Remor de veus.*)

Aleshores, sí que, doncs, ja que tothom ha anat parlant que era una comissió d'estudi, una comissió d'estudi... Doncs, molt bé, parlem de la comissió d'estudi. Acceptem la correcció lingüística que ha fet el senyor Fuentes: ja no es tracta de parlar «principalment», sinó «totalment». Ja no es tracta –perquè aquí ningú n'ha parlat– d'una comissió permanent legislativa, sinó d'una comissió d'estudi. Aleshores, nosaltres ens preguntem: és que realment cal fer un estudi sobre l'autogovern de Catalunya? Nosaltres creiem que es disposa de centenars d'estudis sobre aquesta matèria. Per no anar més lluny, tenim a casa nostra una institució asèptica, neutra, científica, acadèmica, que és l'Institut d'Estudis Autonòmics. L'Institut d'Estudis Autonòmics, si no em falla la memòria –i espero que no i a vostès tampoc, perquè crec que tots la reben–, porta publicats quaranta-dos volums

d'estudis sobre les matèries autonòmiques més diverses, pròpies i comparatives, des de l'any 80 o 81, en la sèrie *Quaderns de treball*. Publica dintre de la seva sèrie principal vint volums exactament d'estudis. Els diversos departaments de la Generalitat, organismes autònoms, tot tipus, en porten publicats centenars. I bé, si algú no en disposés jo ja brindo des d'ara la col·laboració de la senyoreta Badia, que és la bibliotecària de la Biblioteca dels nostres grups parlamentaris, que molt gustosament els donarà, en servei de préstec, evidentment, tots els estudis publicats.

Ara, se'm podria dir –i és un tema que a mi no m'agrada gens–, vull dir: «No, és que aquí no es tracta de fer estudis tècnics, es tracta de fer estudis polítics.» Fer estudis polítics, fer aquesta diferenciació entre tècnic i polític, a mi no m'agrada perquè és donar la sensació que polític és igual a arbitrari, voluntarista, somiatruïtes. Un estudi polític ha de ser tan científic i tan objectiu com un estudi tècnic.

Però bé..., i si se'ns pogués dir: «No, no, aquí parlem d'estudis polítics de les forces polítiques aquí presents», el senyor Fuentes m'estalviarà de fer-li un elogi, perquè ell mateix ja ha explicat que en el seu moment, ja fa un temps, va presentar un conjunt d'iniciatives parlamentàries amb tota una sèrie de propostes molt detallades i molt elaborades i molt pensades –i la feina tindrem nosaltres en el seu moment, doncs, per fer un debat al nivell de les propostes que ens fa el senyor Fuentes, per intentar estar d'acord o discrepar dels seus parers– i, per tant, a nosaltres no ens cap al cap que vostès, senyors i senyores d'Iniciativa per Catalunya, no tenen estudis polítics i saben exactament el que vostès pretenen en el tema de l'aprofundiment del nostre Estatut d'autonomia.

En el cas d'Esquerra Republicana, ja no n'estic tan segur, però, en tot cas, un partit per al qual en aquests moments, si no estic mal informat, institucionalment l'única alternativa possible és la independència, la veritat, no sé què d'altres han d'estudiar sobre possibilitats d'aprofundiment autonòmic. Ho tenen molt clar. Són els que ho tenen més clar.

Quant a nosaltres, entre els estudis que realment hem fet i aquells que se'ns atribueixen pels mitjans informatius, disposem d'un gavadal també d'estudis. En definitiva, entenem, senyores i senyors diputats, que és supèrflua la creació d'aquest estudi, d'aquesta comissió pretesament d'estudi, per continuar aprofundint el tema purament conceptual de l'estudi.

Nosaltres entenem i intentem demostrar, si se'ns deixa, que ara és el moment no d'estudiar, sinó el moment d'actuar. I per actuar –per actuar– cadascú ha d'actuar com legítimament i lliurement cregui que és útil per al país i també per a la seva concepció de la política i del país i de la societat. Per tant, doncs, si nosaltres tenim molt clar quin és el nostre camí –una altra cosa seran els resultats que en puguin resultar–, si nosaltres ja hem vist que formalment té una presentació molt insuficient, aquesta comissió que no se sap ben bé què és ni exactament què estudiarà, crec que no descobriré cap secret dient-los que el nostre vot serà, doncs, ne-

gatiu a la constitució d'aquesta comissió demanada en aquesta iniciativa parlamentària conjunta d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els que i les que hi estiguin en contra?

Les i els que s'abstinguin?

La proposta de constitució de la Comissió d'Estudi de l'Autogovern de Catalunya ha quedat rebutjada per 10 vots a favor, 78 en contra i 3 abstencions.

Designació de dos membres del Consell Consultiu

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la designació pel Parlament de dos membres del Consell Consultiu —article 3.1.a de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat. Una senyora secretària de la Mesa llegirà l'esmentat article.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Llei 1/1981, del 25 de febrer, de creació del Consell Consultiu de la Generalitat.

»Article tercer: 1. El Consell Consultiu és format per set membres electius, nomenats pel president de la Generalitat entre juristes de reconeguda competència que gaudeixin de la condició política de català i amb més de set anys de dedicació a la funció o activitat professional respectiva.

»a) Cinc seran designats pel Parlament de Catalunya, per majoria de tres cinquenes parts de diputats.

»2. Els membres del Consell Consultiu són nomenats per a un període de quatre anys, i la meitat es renouen cada dos anys.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. En compliment d'aquesta Llei, cessen el senyor Robert Vergés i Cadanet i el senyor Francesc de Carreras i Serra. Correspon, per tant, procedir a l'elecció de dos nous membres.

Un secretari de la Mesa procedirà a llegir el nom dels candidats proposats.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Propostes de candidats per a ser elegits membres del Consell Consultiu de la Generalitat.

»Proposta presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Raimon Escudé i Pladellorens, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, presenta la següent candidatura per a cobrir una plaça de membre del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, en la pendent renovació parcial de la seva composició: il·lustre senyor Robert Vergés i Cadanet.

»Proposta presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. El Grup Socialista al Parlament de Catalunya proposa per a formar part de l'esmentat Consell Consultiu l'il·lustre senyor Francesc de Carreras i Serra.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha de ser secreta, mitjançant paperetes, i, d'acord amb l'apartat a del punt 1 de l'article 3 de la Llei, és necessària la majoria de les tres cinquenes parts, o sia, 81 vots.

Ara, un senyor secretari o secretària anomenarà els il·lustres senyors diputats i senyores diputades perquè dipositin a l'urna llur vot.

Comença la votació.

(El secretari segon crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Hi ha algun diputat o alguna diputada que no hagi estat anomenat? Doncs es procedeix al recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Robert Vergés, 93 vots; senyor Francesc de Carreras, 93 vots; en blanc, 1, i nuls, 5. Com que els vots sobrepassen la majoria de tres cinquenes parts queden proclamats com a membres del Consell Consultiu el senyor Robert Vergés i el senyor Francesc de Carreras.

Passem al sisè punt de l'ordre del dia; no hi ha tramitacions pel procediment d'urgència.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència

Per consegüent, setè punt: Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència, presentada per la diputada senyora Maite Utgés del Grup Socialista; té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la legislatura passada vam aprovar, en aquest Parlament, el Projecte de Llei de modificació de la Llei 20/85, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Aquesta modificació pretenia arbitrar tot un conjunt de mesures per combatre el consum de drogues i l'abús de substàncies com el tabac i l'alcohol. Així, aquest Projecte de llei estableix tota una sèrie de limitacions a la promoció de la publicitat i a la venda i consum de begudes alcohòliques i de tabac i, precisament s'adreça a l'ampliació dels supòsits de control i limitació de venda.

Aquesta modificació es va realitzar perquè el tema de les drogodependències —ho hem comentat ja en diverses ocasions— és un problema que preocupa..., que més preocupa la societat catalana i tenim l'obligació de fer complir aquelles mesures polítiques i legislatives que aconseguixin de forma eficaç pal·liar aquesta problemàtica.

En aquesta interpel·lació vull posar en evidència que quasi tots els articles de la Llei són, en major o menor mesura, incomplets. Els anirem repassant un cop —i sense ganes de fer-me pesada—, repassant cada un d'aquests articles; per

exemple, començarem per l'article cinquè: en el seu punt primer diu que «la promoció pública de begudes alcohòliques mitjançant fires, exposicions, mostres i activitats similars ha de ser feta en espais diferenciats quan té lloc dintre d'altres manifestacions públiques». I també diu que «es prohibeix la promoció de begudes alcohòliques realitzada mitjançant concursos o consums incontrolats». Doncs mirin, és força coneguda la quantitat de fires i festes en què això no es compleix: des de premis que es donen a qui begui en el mínim de temps possible més de cinc gerres de cervesa a la Bisbal, fins a festes en les quals un dia l'any surt vi o cava d'alguna font en lloc de l'aigua habitual, o la festa de Ribes de Freser on es celebra el que es diu «viacrucis» i que consisteix a recórrer, amb vehicles sense motor i disfressats, un itinerari de divuit bars, de divuit bars del poble, i recollir en cada un d'ells un got de vi, o les àmpliament esteses festes de la cervesa, per exemple, de Platja d'Aro on es van inaugurar, l'alcalde inaugura totes aquestes festes amb una punxada del primer barril de cervesa, etcètera. Per tant, podríem posar, diríem, molts exemples d'aquestes festes que són públiques, patents i que cada dia molt sovint llegim en els mitjans de comunicació.

En el seu article setè, un altre dels articles incomplets, es diu que «no es pot subministrar cap mena de beguda alcohòlica als menors de setze anys, ni begudes alcohòliques de més de vint-i-tres graus als menors d'edat majors de setze anys». Aquest article també és incomplet de forma sistemàtica i majoritària. Es subministren begudes alcohòliques als menors en molts supermercats, en botigues i bars. L'edat d'inici al consum d'alcohol continua essent, evidentment, dels catorze als quinze anys i, per tant, vol dir que continuen tenint disponibilitat i facilitats per aconseguir-ho. I, a més, el senyor conseller també sap que últimament s'està instaurant el que se'n diu la «cultura de la "litrona"», no?, que s'està posant de moda entre els joves viure d'alguna manera col·locat, no? Una cultura que se centra en la idea que és millor aquest estat, diguem-ne, semidistorsionat, una certa embriaguesa que no pas una situació normal.

En el seu article 8, d'aquesta Llei, es diu que «no es poden prendre ni consumir begudes alcohòliques de més de vint graus en els centres sanitaris, esportius, etcètera ni en les àrees de serveis i de descans de les autopistes». També és un article incomplet. No tan sols és possible consumir begudes alcohòliques, si es demanen a les àrees de les autopistes, sinó que al costat de la cafeteria hi ha botigues que a moltes s'hi venen begudes alcohòliques i, per més gresca, algunes d'elles tenen allò, com forma de biberó, per acabar de confondre, diguem, els ciutadans.

L'article 9 fa referència a la publicitat de begudes alcohòliques, que és, evidentment, la forma més visible de promoció del consum de qualsevol substància, i aquí sí que, en el terreny de la publicitat, m'agradaria estendre-m'hi una mica més perquè és evidentment on clarament es pot demostrar la voluntat política de fer complir les normatives que es legislen des del Parlament o bé el de preferir determinats interessos econòmics que afavoreixen les empreses

comercialitzadores d'alcohol o de tabac. Perquè en el terreny de la publicitat hem de dir que canviar, ja sabem que canviar estils és molt complicat i que això no és fàcil; però sí que és fàcil de trencar determinats interessos, no? I aquí sí que podem veure en tots els carrers o en molts carrers de les nostres ciutats, diguem, publicitat en què es pot veure Gin Larios, diverses marques de tabac, etcètera. Per tant, és difícil acceptar la idea que, per exemple, fumar pot ser un assumpte personal quan evidentment tot això va acompanyat d'un hàbit que molts cops és conseqüència de campanyes publicitàries curosament preparades i que ha estès, últimament, el consum a altres col·lectius com, per exemple, la dona i els joves.

Jo els he portat aquí un exemple d'aquesta publicitat perquè puguin veure fins on, d'alguna manera, pot arribar la imaginació d'aquestes empreses. (*L'oradora mostra un anunci publicitari.*) Poden veure aquí una paleta, no? i diuen: «Si no vienen» —aquest és de la revista *Cambio*— «si no vienen las musas, confia en el genio de la botella», i llavors, una sofisticació de tal manera que llavors diu, «aquí tirar», aquí hi ha un quadre que no hi ha en absolut res pintat i després el «tirar», es tibia i diu: «y ésta es la única botella que tiene un auténtico genio», no? Muntar una manera per veure la imaginació i la importància d'aquesta problemàtica.

En el mateix article, es diu que «la publicitat de begudes alcohòliques de menys de vint graus pels mitjans de comunicació dependents de la Generalitat i de l'Administració local no ha de suggerir» —eh?, no ha de suggerir— «que el consum d'aquestes begudes contribueixi a l'èxit social o sexual», no? Vostès podran recordar, senyores i senyors diputats, també, un anunci que surt a TV3, d'una marca de cervesa, no?, en el qual hi havia... un noi molt musculós i agraciat que salta al mar, fa cap a un vaixell, agafa una dona, se l'emporta cap a la costa i diu que «no totes les cerveses són iguals». (*Rialles.*) Per tant, missatges molt subjectius, no?

L'article 10, l'article 10 diu que «no es poden vendre productes del tabac en els centres locals o establiments d'atenció social, als casals o als esplais». Hi han molts casals a Catalunya on es venen aquests productes i on es fuma, i molts d'aquests casals són competència de la Generalitat de Catalunya, i per tant hi té gent que hi treballa, i per tant no seria tampoc tan difícil que s'acomplís la normativa en aquests indrets.

En l'article 11 es pot llegir: «No es pot fer publicitat dels productes del tabac en els carrers, places, parcs, en els mitjans de transport públic i en tots els llocs on és prohibit consumir tabac.» De nou també, evidentment, ens trobem amb un article incomplet; en els carrers i les places hi ha publicitat, hi ha propaganda de tabac i, per exemple, al metro —i denunciem una qüestió que ja va fer una diputada d'Iniciativa per Catalunya en l'anterior legislatura— hi continua havent allò, grans rètols que continuen dient: «Ha de deixar de fumar» en entrar al metro, per exemple, amb uns grans cendrers per apagar les cigarretes, i en baixar a baix a l'andana,

doncs, hi han missatges tals com diu: «Vuelve Bisonte. ¿Te suena?»

Finalment –i perquè veig que el temps s'acaba–, l'article 13, encara que diu que també no es pot fumar en alguns llocs públics, encara que ha disminuït lleugerament aquest percentatge, també pensem que es continua encara fumant en llocs de l'Administració pública destinats a l'atenció directa al públic.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Per contestar, en representació del Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyores i senyors diputats, senyor president, he escoltat la seva exposició. Jo sincerament em creia que aquesta exposició seria una exposició més dirigida a com podem fer nosaltres perquè aquesta Llei s'acompleixi més, no? És evident que l'aplicació d'una llei que jo crec que al seu dia va ser pionera a nivell de l'Estat espanyol, i crec que és una bona llei, i que és una llei que a més nosaltres vam variar l'any 85 i que després es va variar en el 91, és una llei que jo crec que té les seves dificultats d'aplicació. Ho sabem quan fem aquesta Llei; aquesta Llei va tenir un consens elevadíssim aquí, a nivell del Parlament, però, evidentment, aquesta Llei nosaltres sabem que tenia unes dificultats. Dificultats que són les que van portar, precisament, a la correcció d'aquesta Llei l'any 91, a fi i efecte de poder posar unes sancions més grans per induir la gent que la transgredeix, doncs, que la complís més estrictament.

A vostè no l'ha d'estranyar que en un país com el nostre, en què, per exemple, l'ús del tabac està estès a tots llocs, doncs, costa aconseguir que això minvi i que els hàbits, que en molts casos són insaludables, disminueixin. Nosaltres sempre hem dit que aquesta Llei no és una llei només de prohibicions. És una llei sobre les substàncies que poden generar dependència que no té només una finalitat sancionadora, sinó que va emmarcada dintre d'una política global de prevenció i d'educació del Departament de Sanitat de la Generalitat, però també de tot el Govern, perquè, evidentment, afecta moltes altres conselleries i moltes altres administracions locals. I jo puc dir que crec que després d'aquests anys podem dir que, a nivell de totes les administracions locals i a nivell de la Generalitat –i jo diria que també de l'Estat espanyol–, s'està fent un grau de conscienciació molt important sobre les substàncies que poden generar dependència. És a dir, que se'n parla, que el grau de conscienciació que aquestes substàncies poden fer mal no té res a veure, la idea que es té avui dia, de la de fa uns anys. Per tant, jo crec que s'està fent un esforç important a tots nivells, a nivell –com li deia– de les administracions locals, a nivell de moltes entitats que col·laboren estretament, a nivell de les escoles, a nivell de molts centres d'assistència primària s'està creant una situació de conscienciació respecte als perills d'aquestes substàncies que generen dependència.

Encara no fa massa anys, doncs, ens hauríem trobat molta gent que molt seriosament hauria defensat que el tabac no feia mal; avui dia crec que tothom és conscient que el tabac perjudica. Jo crec que fa uns anys molta gent encara hauria defensat que l'excés d'alcohol no feia mal; avui dia jo crec que tothom està d'acord que l'alcohol en excés és una substància que genera una dependència que porta alteracions socials i físiques realment gravíssimes i que, per tant, doncs, hi ha un grau de conscienciació important.

Perquè vostè agafa els articles només sancionadors, i llavors diu: «Home, sobre aquests articles sancionadors, realment, doncs, no es fa tot el que es pot fer.» No la Generalitat: totes les administracions, perquè s'ha dit que moltes de les actuacions que s'han de fer no pertanyen exclusivament a la Generalitat, sinó que són les administracions.

Nosaltres tenim l'obligació de controlar i de veure, no?, i d'intentar fer el màxim perquè aquesta normativa es compleixi i veure per què no es compleix i posar-hi els mecanismes perquè es compleixi. Vostè sap, perquè ja ho vaig dir i ho repeteixo, que nosaltres, aquesta Llei, després d'aprovar-la es va decidir un període de temps d'informació, d'obligació de retolació, d'informació a professionals, bars, hotelaria a nivell de tots els centres perquè ens semblava que només a través d'un gran esforç d'informació, de senyalització, a més, nosaltres, només a través d'això, aconseguiríem després poder aplicar les sancions.

Per tant, és cert i vostè pot dir: «Home, durant un període de temps vostès han tingut una actitud més aviat informativa que sancionadora», i és veritat, és veritat. Nosaltres hem fet durant un temps important un treball d'informació a la població general, d'informació a diferents sectors professionals implicats com hosteleria, discoteques, bars, hospitals, centres d'assistència... S'han fet campanyes informatives en col·laboració amb diferents entitats; s'han distribuït rètols senyalitzadors –i vostè no veurà, jo crec, avui dia, un lloc on no hi hagi un rètol–; s'han editat fulletons, que s'han distribuït.

Jo crec que aquestes intervencions han sigut efectives perquè jo crec que s'ha aconseguit un cert grau de convenciment i jo diria que un alt compliment d'aquesta Llei, malgrat que vostè pot treure tants casos concrets o puntuals d'alteració o de gent que es pot saltar aquesta Llei.

L'any 1991 vam publicar el Decret 269/1991, en què es va regular la capacitat sancionadora prevista a la Llei, i és veritat que s'han fet un conjunt d'accions sancionadores importants, molt importants. L'any 93 s'han incoat un total de 29 expedients sancionadors, s'han realitzat un total de 223 inspeccions i s'ha intervingut en 148 denúncies.

Al llarg de l'any 94 el nombre d'expedients és molt important, perquè és evident que nosaltres hem començat a fer un conjunt d'accions molt concretes a través de la col·laboració estreta amb els Mossos d'Esquadra, i en aquest moment hi han, només en l'any 94, 17 expedients sancionadors per manca de rètols senyalitzadors referents al tabac i les begudes alcohòliques, 2 expedients sancionadors per màqui-

na de tabac a fora de l'establiment, 1 expedient sancionador per promoció pública de tabac, 7 expedients sancionadors per venda de beguda alcohòlica a menors i per manca de rètols senyalitzadors referents al tabac i les begudes alcohòliques. Per tant, el nombre d'expedients són 29 només en l'any 94.

D'informacions prèvies, que han sigut a través d'actes que s'han produït al 93 i que s'ha fet un conjunt d'informacions prèvies, s'han fet 24 expedients relatius a les celebracions de la nit de Cap d'Any de 1993. Hi ha un conjunt d'expedients sancionadors pendents d'incoar, que s'estan valorant a fi i efecte de posar-los en funcionament, dels quals n'hi han 45 per manca de rètols senyalitzadors envers el tabac i les begudes alcohòliques; 32 expedients sancionadors per màquina expenedora de tabac ubicada en un lloc no tancat, 6 expedients sancionadors per manca de rètols i per tenir la màquina expenedora de tabac en un lloc no tancat; 29 expedients sancionadors per venda de beguda alcohòlica a menors; dos expedients sancionadors per venda de beguda alcohòlica en la cafeteria d'un centre esportiu; 47 expedients sancionadors per publicitat de beguda alcohòlica i de tabac en suports de publicitat exterior, i tres expedients sancionadors per promoció d'establiments mitjançant la promoció de beguda alcohòlica o consum incontrolat, que fa que en aquests moments hi ha pendent la incoació definitiva de 164 expedients sancionadors en aquests últims mesos.

Aquesta és la línia que nosaltres tindrem i mantindrem, que ha sigut una política legislativa, una política informativa i, evidentment, en el cas que no es compleixi, una política sancionadora. Però —hi insisteixo— és una política sancionadora que no ha de fer només la Generalitat de Catalunya, que han de fer totes les administracions públiques, que entenc que és difícil, no és que entengui que és fàcil, és difícil, és complicat, hi ha molts casos que per substanciar aquests expedients aquest no és un procés fàcil, vostè ho sap perfectament.

És veritat que amb això fem una lluita complicada; la nostra Llei, evidentment, continua tenint unes limitacions i unes mancances, aquesta és una veritat; és una llei que permet segons quin tipus de publicitat a nivell, doncs, del tabac o de les begudes alcohòliques, és veritat que ho permet, i a mi m'agradaria anar més enllà, però jo crec que és una llei que al seu dia vam explicar que era una llei possibilista, no?, i una llei que nosaltres hi posàvem tot l'esforç, es podia aplicar i, evidentment, jo crec que la visió tan pessimista que fa vostè no és certa. Jo crec que estem millorant molt en aquest darrer temps, jo crec que es millora molt en l'aplicació d'aquesta Llei, però, evidentment, s'exigeix la col·laboració i l'esforç de totes les forces socials i, evidentment, l'aplicació de sancions per part de tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica la senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. El senyor conseller ens ha explicat moltes coses, evidentment aquesta era, és una llei pionera, és una bona llei; nosaltres estàvem

d'acord, vam estar-hi d'acord, vam donar suport a aquesta Llei i, per tant, el que nosaltres demanem en aquesta interpellació —i és justament del que el senyor conseller no ha parlat— és de l'aplicació, del compliment d'aquesta Llei. Ens ha explicat moltes coses sobre la prevenció, sobre l'alcohol, però sobre l'aplicació d'aquesta Llei no ens ha dit quines mesures pensa fer, portar a terme en el futur per fer complir aquesta Llei.

Evidentment, aquesta era una llei que augmentava d'una forma important la capacitat sancionadora i avui ens acaba de dir el senyor conseller que, justament, l'objectiu que pretén la Conselleria no és posar sancions; per tant, aquí hi ha una clara contradicció que caldria, d'alguna manera, aclarir.

Miri, el que hem tingut fins ara no és una actitud informativa; el que hem tingut fins ara és una actitud permissiva. Perquè en el terreny de la publicitat és força evident: només cal passejar-se pels carrers de qualsevol ciutat per veure l'actitud permissiva que ha tingut el Govern de la Generalitat en el compliment d'aquesta Llei; per tant, no és una actitud informadora sinó justament al contrari, una actitud permissiva.

També ens ha demanat el senyor conseller l'esforç, diguem, de totes les forces socials. Miri, saben com col·laboren, vostès, quan es fa aquest esforç de les forces socials? Sap què passa quan algú fa una denúncia de coses concretes, d'algun incompliment de la Llei? Sap com respon, el Govern de la Generalitat? El Síndic de Greuges sí que ho sap, i en el seu Informe hi ha un apartat que denuncia la desatenció de la Direcció General de Salut Pública, en no atendre satisfactòriament una denúncia que s'hi va cursar exigint el compliment de la normativa vigent en aquesta matèria. Després de la denúncia, la Direcció General va contestar en el sentit d'haver acordat el simple enviament d'un escrit al president de l'Audiència Provincial; aquesta és la capacitat sancionadora. I s'hi diu que, «de conformitat amb el que anteriorment s'ha exposat, s'ha considerat que és el president de l'excel·lentíssima Audiència la màxima autoritat per prendre mesures encaminades a fer efectiu el compliment de la normativa vigent»; aquesta és la col·laboració. Per tant, quan un ciutadà o una associació fa un tipus de denúncia i es troba amb aquesta resposta, evidentment, la seva motivació per continuar fent aquesta tasca es veu afeblida d'una forma considerable. Per tant, els esforços que s'han posat en el compliment d'aquesta Llei són clarament —clarament— insatisfactoris. Per tant, demanaria al senyor conseller que en la segona rèplica ens pogués dir què és el que pensa fer en el futur per garantir el compliment d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. El senyor conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, molt honorable president, senyora diputada, senyores i senyors diputats, doncs, el que pensem fer és continuar fent el que fem; li ho dic molt sincerament. És a dir, nosaltres tenim uns mecanismes de control, que portem

a terme amb una molt bona col·laboració amb moltes entitats, i nosaltres, evidentment, continuarem fent una política de col·laboració estreta de l'àrea de salut pública de la Conselleria, amb la de Joc i Espectacles, amb el cos de policia, amb els Mossos d'Esquadra, a fi i efecte de perseguir aquells aspectes d'aquesta Llei que no es compleixen.

Jo insisteixo que vostè dona un plantejament terrorífic de l'incompliment d'aquesta Llei, i jo dic que aquesta Llei, doncs, s'està aplicant d'una manera que jo crec que..., no crec que sigui veritat aquest plantejament que vostè fa que s'incompleix absolutament a tots llocs. Hi ha llocs on hi ha dificultat, és veritat; hi ha casals d'avis en els quals hi han discussions i es barallen..., quan jo vaig a algun casal d'avis, doncs, hi ha ocasions en què em trobo situacions de baralles a nivell dels casals d'avis. I és evident que nosaltres continuarem aquesta línia d'informació, d'educació sanitària i sancionadora.

Jo crec que vostè té una obsessió que té molta gent, i és que la gent es creu que les lleis són fetes per sancionar; si no es compleixen, hem de sancionar. Però les lleis estan fetes per fer prevenció, sobretot; és a dir, això és una obligació que té tothom de complir, i la sanció ve només en els casos d'incompliment.

Vostè diu que..., i posa un cas d'un exemple a nivell del Síndic de Greuges. Jo he de dir que nosaltres, moltes denúncies d'incompliment d'aquesta Llei, no és veritat que les tinguem; moltes denúncies, no és que les tinguem. És més: pel que vostè em diu, coneix molts casos d'incompliment, i jo li demanaria que me'ls plantegés, perquè sancionarem les persones aquestes que incompleixen d'aquesta manera flagrant. És a dir que..., però no és veritat –no és veritat– que en aquest país hi hagi una situació d'incompliment absolut d'aquesta Llei, malgrat que –ja li ho dic– és una llei no fàcil –és una llei no fàcil– i és una llei que en algunes ocasions, doncs, és difícil de demostrar aquest incompliment.

Però nosaltres continuarem aquesta línia endegada, com li deia, que és una línia –lamento dir-li-ho– de continuïtat, que és d'informació i de sanció en aquells casos en què descobrim que s'incompleix la Llei. No li puc dir que farem una cosa diferent, perquè això és el que farem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que constitueix el Grup Mixt. Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, en rebre l'ordre del dia del present plenari, la primera idea que vaig tenir fou que tal vegada la interpel·lació era sobrerera en l'hora present,

idea probablement compartida per un bon nombre de diputats de la cambra. Observem, si els plau, però, els fets següents.

L'esquarterament de la víctima pel seu assassí produeix un impacte emocional damunt la societat d'una intensitat incomparablement superior a la que produeix el monòton i sistemàtic anunci de cada dilluns en relació amb els deu, quinze, vint morts haguts durant el cap de setmana per accidents de circulació; no cal dir que el fet puntual colpeix més, per bé que té una significança infinitament menor que el problema estructural que representen les morts d'accident. Així mateix, l'incendi del Liceu, per exemple; la Llei de normalització lingüística pel que fa a la seva impugnació pel Tribunal Superior en relació amb la seva constitucionalitat; el monarquisme tractat a TV3, per exemple, són tres fets puntuals que tenen un valor emocional molt superior al que des del meu punt de vista és l'epicentre cabdal de la convivència a Catalunya i a l'Estat ara, que és la vaga del 27-G i el nou marc de relacions laborals imposat pel Govern i ara tractat en el plenari del Congrés.

És per aquesta raó, doncs, per aquestes raons, per aquests exemples que he volgut mantenir aquesta interpel·lació, perquè em sembla que l'acord que es va signar –vostè, de manera condicionada; jo no el vaig signar, ni Iniciativa tampoc el va signar– el 20 de gener del 92, condicionat perquè el 15% de l'IRPF arribés, i després es va aprovar en la Comissió de Política Fiscal i Financera del 7 d'octubre del 93, em sembla, des del meu punt de vista, que va ser un gest més formal, més puntual, ben vestit, ben guarnit, que no pas resoldre el problema de fons del finançament de Catalunya, des del meu punt de vista.

Per tant, el fet puntual de la cessió del 15% de l'IRPF, per molt bé que s'hagi volgut magnificar, en realitat fou un ajornament de la negociació del model de finançament que cal a Catalunya des de l'òptica política de l'autogovern. Aquest és el meu punt de vista.

No hi pot haver cap mena d'autonomia sense unes finances pròpies, àmplies i suficients; sobre aquesta afirmació, no crec que cap diputat tingui el més mínim dubte. L'autonomia no tan sols és configurada per la possibilitat de legislar, de jutjar, d'organitzar l'ensenyament o l'ordre públic d'una manera lliure, o de tenir uns òrgans de govern més o menys autònoms, sinó també –i sobretot– per les possibilitats econòmiques de dur a terme d'una manera real i eficaç aquests drets, que, d'una altra manera, esdevindrien teòrics.

Cal aquí recordar que en el Projecte d'Estatut català del 31 s'establia que Catalunya contribuiria al pagament dels serveis generals de la República amb el producte de les contribucions indirectes, amb el rendiment de les propietats i els drets de l'Estat que aquest no li transmetia, amb els beneficis que s'obtinguessin dels monopolis i amb els arbitris per serveis contribuïts. En canvi, les finances del Govern de la República cedirien a les catalanes les contribucions directes i evitarien en el futur imposar noves contribucions directes a Catalunya. La Generalitat també podria utilitzar tots els recursos de les antigues quatre diputacions per a la for-

mació dels seus pressupostos i substituiria les finances republicanes en la recaptació dels impostos; aquest aspecte em sembla cabdal. Com veiem, Catalunya es quedava íntegrament l'import de les contribucions directes, el podia distribuir o en podia disposar lliurement, sense necessitat de comptabilitzar despeses concretes per a les quals demanés una subvenció estatal quantificada i determinada.

La Comissió encarregada d'estudiar i dictaminar l'Estatut de Catalunya, en el seu moment, en el primer Dictamen, ja va bescanviar tot el contingut esmentat del projecte, en què, en definitiva, la iniciativa del finançament de Catalunya passava una altra vegada a mans de l'Estat; exactament tal i com ara succeeix, que el model de finançament acceptat pel Govern de la Generalitat reforça el centralisme polític i econòmic i afebleix l'autogovern per via de la dependència financera. És a dir que el gir o impuls autonòmic que es planteja el president González o exigeix el president Pujol per a les autonomies de l'article 151 de la Constitució, per via de la delegació de competències que correspon a l'Estat, tot i ésser un progrés..., en cas d'obtenir-se delegacions de competències pròpies de l'Estat, amb els seus corresponents recursos, envers l'increment de l'autogovern, el model de finançament devaluaria el resultat final de la transacció política possible.

Diguem-ho encara d'una altra manera: més competències sense recursos directes equival a incrementar el dèficit de l'autogovern per via del condicionament econòmic i polític. Cal estar d'acord que, per molt bé que es desenvolupés la corresponsabilitat fiscal del 15% de l'IRPF –vull dir, que es confirmés el creixement del producte interior brut per al 94 de 0,8 a 1,1 o 1,5, segons com es vulgui, i que el 1995 aquest creixés encara–, l'increment diferencial dels recursos obtinguts per l'aplicació de l'esmentada corresponsabilitat resultaria absolutament insuficient en relació amb les necessitats econòmiques que Catalunya precisa per al seu autogovern.

Amb el pas dels mesos i amb l'acord de cedir el Govern de l'Estat el 15% de l'IRPF a determinades autonomies, com a torna d'un procés de pacte postelectoral, es consumà tancar la porta a qualsevol tipus d'intent del Govern de la Generalitat de treballar per assolir més recursos per a Catalunya, almenys fins al 1996, data en què es tornarà a obrir la negociació del finançament de l'Estat de les autonomies.

Quines són les conseqüències, des del meu parer, polítiques, de l'acord CiU-PSOE en matèria de finançament? Primer, consolidació de la concentració fiscal tributària, per bé que la Generalitat pugui participar en l'agència tributària de l'Estat a Catalunya; segon, acceptació de la descentralització administrativa –feble, diguem-ho– de la despesa, cosa que reforça la dependència hipotecadora de l'autogovern del país; tercer, la instal·lació del sistema de finançament en una via lenta i de mínims de participació de Catalunya en els recursos generals de l'Estat, aspecte traduïble en l'assumpció d'una baixa quota de capacitat de decisió política autònoma, és a dir, que el Govern de la Generalitat assumeix el paper que li assigna el Govern de l'Estat, d'Estat, a Catalunya,

però per a l'administració de les decisions del mateix Estat, no per a la presa de les pròpies decisions.

Aquesta insuficiència financera volguda i acceptada pel Govern de la Generalitat comporta el deficient finançament per a dos pilars bàsics per a la cohesió social: això és, la sanitat i l'ensenyament. Cal aquí recordar els crèdits-pont amb interessos multimilionaris –7.500 milions de pessetes per al 93-94– amb què ha de treballar el Departament de Sanitat, o la paràlisi del desenvolupament de la LOGSE a Catalunya per manca de recursos, així com també la reducció, pel que fa a la transferida formació professional ocupacional, de 23.000 a 15.000 milions del 92 al 93.

Una altra conseqüència és que, en una hora on els departaments productius han de ser necessàriament «primats» en el seu finançament, resulta que la suma total dels seus increments és inferior a l'increment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aspecte que evidencia, des del meu parer, dues conclusions: la manca de recursos i la inacceptable distribució i prioritització d'aquests. El sistema de finançament que avui s'ha donat a Catalunya cal recordar que no fou signat ni per Iniciativa per Catalunya, que defensava un concert solidari, ni per Esquerra Republicana, que defensava un concert econòmic. També puc afirmar aquí que el 15% de l'IRPF, presentat en primera instància pel Partit Socialista, tenia per a aquest partit no tan sols un valor tècnic i econòmic de corresponsabilitat fiscal, sinó que també hi adjuntava un valor polític de signe federal davant d'alguns dirigents del PSOE de l'Estat que no renunciarien a la centralització dels recursos fiscals a fi de garantir-ne la solidaritat interregional.

És a dir que, en definitiva, tan sols Convergència Democràtica i el Partit Popular, juntament amb el PSOE, defensen el desenvolupament d'un estat de les autonomies però sense autonomia financera. Unió Democràtica, des del primer moment, des de la discussió de l'Estatut, està a favor del concert econòmic, per bé que ara ha fet un altre tipus d'estimacions, però vull dir que en el seu moment pensava també, quan fou refusat per la majoria, que era socialista, llavors, a Catalunya..., caminava en aquesta direcció.

Amb l'actual sistema de finançament la nostra capacitat d'autogovern s'estabilitza a la baixa, ja que seguim dependent de manera desproporcionada de les subvencions i les necessitats pressupostàries del Govern de l'Estat. Malgrat el nou sistema de finançament, aquest es fonamenta en les subvencions del Govern central, i això resta autonomia política als governs de les comunitats. Així veiem que, mentre el pes de les subvencions dins del total dels recursos de les comunitats autònomes a la República Federal Alemanya, a Suïssa o als Estats Units se situa a l'entorn del 8%, a l'Estat espanyol aquest percentatge fou del 90% fins al 1988, i en el present es mou encara entre el 70 i el 80%.

La coexistència de diferents nivells d'autonomia dificulta l'exercici de l'autogovern a les comunitats amb més competències. L'actual sistema no respecta encara el principi d'igualtat; allò lògic seria que totes les comunitats disposessin d'igual nivell de provisió de béns públics per càpita. Pel

que fa al finançament per càpita, Catalunya se situa en el furgó de cua, després d'haver estat fins a l'any 88 la pitjor finançada. També cal recordar que el Fons de compensació interterritorial, per càpita, es distribueix molt desigualment entre comunitats.

Tots aquests conceptes han sofert, alguns d'ells, variacions a l'alça mai no substancials i sempre incloses dins d'aquest model de finançament que obliga el Govern de Catalunya a anar a raó del Govern de l'Estat, i pel que sembla de manera còmoda, ja que li dóna recolzament i estabilitat sense que es faci palès què hi guanya Catalunya. Les afirmacions d'aquells que diuen que allò que és bo per a Espanya és bo per a Catalunya, o les d'aquells altres que es manifesten des de l'òptica de «nosaltres sols» —posicionaments polítics no cal dir que respectables—, fan abstracció inconscient o voluntària dels grans paràmetres mundialistes que condicionen les polítiques locals, però que, malgrat tot, es pot repensar Espanya, l'estructura de l'Estat, i avançar mitjançant el diàleg per un camí on la solidaritat no s'hagi d'imposar des de la negació de la realitat política de l'altre. Caldrà orientar la política general de l'Estat envers un sistema, almenys des del meu punt de vista, federal o confederal, on el nacionalisme i la tolerància, els recursos propis i la solidaritat siguin matèria de negociació i acords davant de confrontacions perilloses i estèrils.

El finançament és per al nacionalisme el cordó umbilical per al seu desenvolupament. El concert econòmic dóna més afirmació nacional i autogovern i podria donar més justícia i cohesió social que el nacionalisme del Grup de la majoria, fidel i coherent amb els seus principis conservadors, que es mostra radical pel que fa al nou marc, per exemple, de relacions laborals, marc patronal, i poc enèrgic pel que fa a l'autogovern i al seu finançament, és a dir, molt radical per afavorir un determinat sector social i tremendament flexible i tolerant quan ha d'exigir més autogovern al nou sistema de finançament, cosa que seguirem amb atenció.

Per tot això que acabo d'exposar, li pregunto al conseller, a banda del que hagi pogut entendre que li preguntava (*rialles i remor de veus*), amb quines xifres absolutes, senyor conseller, podria vostè provar que l'actual sistema de finançament beneficia Catalunya en relació amb el finançament que tenen, per exemple, les comunitats de règim foral o, per exemple, en relació amb el total del nostre pressupost d'un any per l'altre, el 93-94, amb quina xifra absoluta s'ha vist incrementat el finançament de Catalunya, per exemple. Per quines raons polítiques accepta el Govern de vostè l'actual sistema de finançament més enllà de l'hipotètic guany dinerari, vull dir en termes polítics. Per exemple, en què ha millorat fins ara el nivell de competències de la Generalitat en relació amb les competències que té el Govern basc, per exemple.

Donat el seu pes en el si del Govern de l'Estat, i atès que Catalunya no arriba encara a un finançament satisfactori, quins elements pensen introduir en les futures negociacions?, o de moment ja han tancat la porta d'explorar més possibilitats fins que es torni a obrir el període de negocia-

ció del nou finançament del 96?, o pensen explorar vostès altre tipus de sistema que desencalli aquest de dependència?, que podria ser un tipus de concert on es contemplés no pas literàriament el que tenen al País Basc, però que realment, per exemple, la recaptació, almenys amb un percentatge, recaigués en una agència tributària pròpia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, i per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que la intervenció del diputat senyor Reguant més que una interpellació ha estat una aportació a la reflexió del finançament autonòmic, és un tema important, però és una aportació que l'haurem de llegir amb molta calma i meditar. Jo intentaré, senyor Reguant, contestar el que és la interpellació en si, que és el capteniment sobre el finançament autonòmic del Govern de la Generalitat.

Bé, aquest acord del 20 de gener de 1992 —vostè en aquells moments era membre de la Comissió Mixta de Valoracions, en representació del seu ex-partit, Esquerra Republicana de Catalunya— va ser complementat després del nostre vot condicionat amb un acord del 7 d'octubre de 1993, que establia una cessió del 15%, de la participació del 15% a l'IRPF per als anys 94 i 95 d'una manera provisional i com a prova per veure la seva evolució i establir el sistema de la corresponsabilitat fiscal d'una manera més definitiva a partir del primer de gener de 1996.

En aquell moment jo vaig informar el Parlament, hi va haver una sessió d'informació també en la comissió corresponent, que va durar unes quatre hores, hi van haver les preguntes..., aquest ha estat un tema molt debatut i estic segur que el senyor diputat —estigués present o no en aquelles sessions— ha llegit —i veig que té els documents—, la qual cosa m'estalviarà de repetir tota una sèrie de temes que han estat dits, sobretot que em sembla que després de l'acord del 7 d'octubre, que va en la línia de la corresponsabilitat fiscal, hi va haver una resolució del Parlament com a conseqüència del debat de política general, que aquest any, l'any anterior, vull dir, el 93, va tenir lloc el mes de novembre, que expressava sobre aquest tema l'opinió majoritària del Parlament de Catalunya.

Per tant, a mi m'interessaria més parlar de futur, perquè vostè ha parlat d'una posició d'ajornament per part nostra i aleshores jo li volia dir que no és un ajornament, el que passa és que estem en un període provisional els anys 94 i 95 i, per tant, en funció dels resultats obtinguts..., i, per tant, tampoc li contestaré la seva pregunta sobre les xifres, perquè les xifres dependran de l'evolució de la renda en el 94 i en el 95, i precisament si es fa aquest període provisional és per veure què representa això. Però sí que li vull dir que la gran lluita —i vostè se'n recordarà— va ser que aquesta participació en el 15% no representés un pur nominalisme, sinó que representés que l'evolució real de la quota líquida de la qual s'havia de deduir l'evolució normativa en funció de

l'ITAE, de la despesa estatal equivalent, del PIB, etcètera, representés un guany per a Catalunya en funció de l'esforç fiscal que fessin els ciutadans de Catalunya. (*Remor de veus.*)

Jo crec que ha estat molt important políticament aquesta introducció del concepte de corresponsabilitat fiscal, perquè realment cada vegada estem més convençuts que aquesta és la via per la qual hem de continuar en el futur. Només —com ens deia el Parlament de Catalunya— fent que els ingressos de la Generalitat cada vegada i progressivament depenguin més dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i cada vegada menys de les transferències que ens vénen de l'Administració central podem resoldre el tema del finançament de Catalunya i de totes les autonomies i acostar-nos al finançament per càpita de les comunitats forals. I aquest és un camí que s'ha emprès, aquesta participació del 15%, jo m'estalvio de descriure-li a vostè la batalla política que ha representat, una batalla política extenuant, que alguns poden considerar que ha estat una batalla política massa forta si la comparem amb els resultats, però que introdueix uns elements qualitatius de corresponsabilitat fiscal que em sembla que són enormement importants.

Però a l'acord del 7 d'octubre hi ha una sèrie d'altres elements, que són els que m'interessaria a mi destacar en la resposta a la seva interpellació.

En primer lloc, a l'acord es parla del finançament de la sanitat. Vostè coneix aquests temes perquè ha fet interpellacions sovint sobre aquest tema que l'interessa d'una manera especial, potser degut a la seva professió, i vostè sap que la sanitat, que representa el 34% del pressupost de la Generalitat, és per a nosaltres un element essencial en el finançament de la nostra autonomia.

En aquest aspecte ja s'han emprès unes converses, a les quals participen el Departament d'Economia i Finances i el Departament de Sanitat, i em sembla que estem avançant en un tema que és quasi tan important o tan important com el finançament general. En aquest aspecte, tota la problemàtica que les desviacions entre l'Insalud i les autonomies, el pagament d'aquestes desviacions, corregir els retards en els pagaments i el que representa d'endeutament a curt per part de la Generalitat, fins i tot els conceptes futurs del sistema sanitari, tot això són temes que estan sobre la taula i jo li vull dir que en aquest aspecte els criteris entre l'Administració central i l'Administració autonòmica de la Generalitat de Catalunya són bastant coincidents en aquest moment; hi ha una reunió —em sembla que demà— per continuar en aquesta línia.

Per altra banda, el tema de la participació de la Generalitat en l'agència tributària. Tant la participació de les autonomies en l'agència tributària central com la participació de la Generalitat en la delegació territorial de l'agència tributària, aquest és un tema molt important, perquè permet fixar els plans d'inspecció i permet tenir informació i poder incidir sobre la recaptació, encara que sigui d'una manera no directa, però sí a través d'una Comissió mixta Administració central - Generalitat de Catalunya, i en aquest aspecte, mal-

grat que s'ha tardat molt a posar en marxa i s'hagués hagut de fer abans aquesta conseqüència de l'acord del 7 d'octubre de 1993, li haig de comunicar que en aquest mes de febrer —li ho dic de memòria, però em sembla que és el 22 de febrer— hi ha la primera reunió per posar en marxa aquest acord sobre l'agència tributària.

L'altre tema és l'elaboració d'un llibre blanc sobre el finançament de les comunitats autònomes. Aquest, senyor Reguant, és un tema enormement important. S'està a punt de nomenar quatre experts, representant el Consell de Política Fiscal i Financera, per a l'elaboració d'aquest llibre, que ens permetrà tenir un diagnòstic exacte, no discutit, de quin és el sistema de finançament a tot l'Estat i de les diferències entre el que representa per càpita el finançament a les comunitats de règim foral, a les comunitats del 151, a les comunitats del 143.

Vostè sap que la Generalitat ha encarregat estudis d'aquest estil —un a uns professors de la Universitat Autònoma, de prestigi— i aquests estudis rarament són reconeguts per l'Administració central o per les administracions de les altres comunitats autònomes, i sempre que parlem d'aquests temes, de les diferències entre el finançament per càpita a Euskadi, o a Catalunya, o a Andalusia, entrem en una guerra de xifres que és enormement dolenta.

Jo crec que aquest llibre blanc ens permetrà tenir un diagnòstic i que a partir d'aquest diagnòstic s'assenyalaran unes vies d'evolució. I amb les converses que he tingut amb alguns dels experts que han estat ja designats i que probablement seran nomenats, jo tinc l'esperança que aquest llibre blanc aprofundirà les seves recomanacions en el sentit de la corresponsabilitat fiscal, i per això li deia que estic més convençut ara que quan vaig venir aquí a explicar l'acord del 7 d'octubre que la línia que hem emprès és positiva, perquè veig que la corresponsabilitat fiscal ha entrat en els conceptes i alguns experts que havien escrit articles en contra, una vegada aprovat aquest 15% pensen anar en la línia d'aprofundir i de tirar-lo endavant.

Per tant, jo crec que aquest llibre blanc —que també es comença massa tard, però que es comença ara, i el nomenament d'aquests experts es farà probablement aquest mes de febrer, segons les meves informacions— ens permetrà d'avançar. I, finalment, això ens permetrà també —el llibre blanc o abans, si podem— veure de quina manera fem els canvis legislatius per permetre la capacitat normativa de les comunitats autònomes sobre els tributs cedits o almenys sobre determinats tributs cedits, els que es puguin territorialitzar d'una manera clara i que no siguin traslladables, i també, perquè aquest és un plantejament que va fer la Generalitat de Catalunya, sobre el tram del 15%.

És a dir que sobre el tema del finançament jo li agraeixo la seva intervenció, però a mi personalment més que debat amb vostè el tema del 15%, que ha estat àmpliament debatut i on les posicions estan molt fixades i ni vostè les canviarà, probablement, ni jo les puc canviar, doncs m'interessava assenyalar-li quina era l'evolució dels altres aspectes de l'acord de finançament, sobretot de l'últim acord, del 7

d'octubre de 1993, que són temes importants, com el llibre blanc, l'agència tributària, la capacitat normativa, la sanitat i l'evolució que estan tenint aquests temes avui dia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant té cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies, honorable senyor conseller, per la seva amable resposta..., tinc la impressió que en realitat –tal com vostè deia– no hi ha motiu per al debat, perquè vostè el que ha fet en el seu torn de rèplica és llegir-nos el document que jo tinc a les mans, que és el que vostè en el seu dia va portar a aquest Parlament com a explicació i justificació de l'evolució de les negociacions i dels acords a què havien arribat, i que tot això, vist tal com vostè ho llegeix, i que és el posicionament del Govern que vostè representa, tinc la impressió que també dona molt poc sostre, des d'un punt de vista tècnic, o en tot cas jo podria argumentar més discrepància, des de més subjectivitat, que tampoc portaria a gran cosa.

Però fixi's bé, senyor conseller, en el que vostè ha explicat, diu: «bé, estem en un període provisional, que ja sabem, 94-95», que les xifres no les pot donar, perquè encara és d'hora, doncs, per fer una avaluació perquè depèn d'altres factors que faran variar els resultats finals, però creu que la introducció de la línia de la responsabilitat fiscal és positiva i creu que aquest és el camí, doncs, ja per seguir endavant en la relació del sistema de finançament de Catalunya amb l'Estat. Jo aquí discrepo per una cosa que em sembla que és fonamental, i ja quan estava en la Comissió Mixta vostè recordarà que li havia fet notar alguna vegada que la qüestió en què nosaltres divergíem més –i que jo divergeixo encara ara– és que tinc la impressió –i més ara que no pas abans– que, donat el pes que té el Grup de la majoria a Madrid, podria forçar una negociació de signe diferent, podria explorar un altre tipus..., podria anar almenys a un ritme menys lent; per exemple, senyor conseller, quan vostè diu que el finançament de la sanitat és tan important –i ho és–, que representa el 34% del nostre pressupost; que té converses, i les té avançades, i estan bastant, en posicionaments, d'acord, però, en canvi, no hi ha una concreció de quanties i temporalitats, i, mentrestant, som nosaltres, tots, els que paguem els interessos dels crèdits-pont, per exemple, en la sanitat. I això, doncs, no ho sé, vull dir..., vostè està en condicions de dir-me, diguéssim, amb quina temporalitat sembla que aquest tema es resoldrà, que és un tema a mi em fa l'efecte que cabdal, d'alguna manera; vostè mateix ho ha dit, i jo ho reconec.

Pel que fa a la participació de l'agència tributària de l'Estat, doncs, certament, tindrem tots aquests avantatges que es desprenen d'aquest document, a nivell d'informació, de participació, de gestió, etcètera; però, en definitiva, sempre tindrem d'estar..., de la decisió última de qui realment, doncs, fa la recaptació del recurs. Perquè la via que vostè diu: «Hem de procurar cada vegada més dependre menys de subvencions i menys de l'esforç fiscal»..., té raó en això que diu, però, d'alguna manera, tot l'esforç fiscal primer se

n'anirà i després tornarà i serà negociat –jo crec– de manera multifactorial. I, per tant, jo no sé exactament, vull dir, quins seran els *quantum* i els resultats finals de tot això. I em sembla que vostès estan avui en millor condició que no pas..., de portar aquest ritme de negociació amb el centre. Que el llibre blanc daixò i que els estudis que fan a la nostra universitat després no són tinguts en compte és cert; això ho conec bé perquè en dispo i els he pogut llegir; són realment valuosos, no?, per veure la manera en què hi ha greuge comparatiu en el tracte que hem rebut fins ara del centre, degut a l'aportació que fa Catalunya a les finances de l'Estat i el que rebem. Això és una cosa evident, però no es té en compte, i no es té en compte –que és el fons de la interpellació que jo li feia– perquè, des del meu punt de vista, el posicionament que vostès tenen és de poca exigència, de molta claudicació, de poca energia, i que més aviat estan per acords de tipus més de partit que no pas acords de país. És a dir, vostès estan negociant, però negocien dins d'una temporalitat i uns paràmetres que, realment, vull dir, és possible que a vostès els satisfacin, però jo crec que molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya aspirarien a un altre tipus de gestió política i financera en relació amb Madrid.

De moment, li ho repeteixo, jo ja vaig veient clar algun tipus de cosa quan a voltes em pregunto què guanyen vostès, què és el que troben vostès d'aquest gran suport i d'aquest esforç que fan, generós, de garantir l'estabilitat de l'Estat o de les majories parlamentàries del Govern. Doncs, home, de moment han guanyat una cosa, no?: és un marc de relacions laborals a mida, fet a mida de la patronal. Això sí, i aquí és una cosa claríssima, i això, realment..., els seus vots i la seva clientela electoral es nodreix en bona mesura d'aquest sector i per a aquests negocien molt bé, però li asseguro que a Catalunya hi ha molts d'altres sectors que necessiten un altre tipus de coses i que no crec que vostès estiguin en condicions de donar-los fent aquest tipus de política, que ja dic que em sembla que és més de partit i no de coalició, de partit que no pas de país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller... (Pausa.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge

Doncs, passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política general d'habitatge, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament, juntament amb altres cinc diputats. Té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com vostès tots saben, existeix un pla d'habitatge que està en exercici, en vigència en aquest moment, és quadriennal, i fa ja dos anys que està en vigència i que s'ha aplicat. Per tant, jo crec que és una ocasió molt propícia, molt convenient per fer un balanç i saber exacta-

ment si s'han complert els objectius i, en qualsevol cas, modificar-ho i corregir-ho en tot allò que calgui, perquè sí que encara es pot fer, ja que manquen encara dos anys.

Per tant, centraré el debat d'aquesta interpellació en el Pla d'habitatge, i l'abordaré en tres parts. És a dir, la primera part serà parlar de l'estructura del Pla d'habitatge a Catalunya i la seva concordança o no concordança amb les necessitats reals de la societat catalana; la segona part serà el desenvolupament i execució del Pla a l'equador de la seva vigència, així com les actuacions complementàries de promoció pública i sòl residencial públic, i la tercera serà la necessitat d'un canvi, si es vol complir amb l'objectiu essencial, que és eminentment social, i es donaran les pautes del que nosaltres considerem que ha de ser aquest canvi, en la direcció que ha d'anar, doncs, la política d'habitatge d'aquí en endavant.

L'estructura del Pla a Catalunya. Bé, bàsicament, es basa en el conveni que es va signar entre la Generalitat i l'Administració central, i es compon d'una sèrie d'ajuts a diferents modalitats d'habitatge, i, segons l'estructura d'aquests ajuts, d'aquestes modalitats, veurem nosaltres quina és la direcció que la Generalitat, doncs, o el Govern de la Generalitat ha donat a la seva política d'habitatge.

El conveni, dins les limitacions del nombre global d'actuacions que naturalment té, marca les preferències i prioritats del Pla d'habitatge a Catalunya, i podríem dir que és el seu instrument bàsic. És molt important retenir, senyores i senyors diputats, que el conveni va ser negociat lliurement per la Generalitat i que, per tant, podria ser un altre conveni i no precisament aquest, podria tenir una altra estructura. I la segona part del que s'ha de tenir en compte és que encara pot ser modificat —encara pot ser modificat—, perquè així s'estableix en alguna de les seves clàusules.

Quina és, doncs, l'estructura resultant d'aquest Pla d'habitatge després de la negociació que el Govern de la Generalitat va fer amb l'Administració central? Sobre el total d'actuacions en habitatge del pla estatal a nosaltres, a Catalunya, ens ha tocat el 14,3% de tot el pla —i és molt important retenir aquesta xifra, perquè aleshores veurem les diferents modalitats, si estem per sobre o estem per sota d'aquesta mitjana.

Règim especial de protecció oficial, que és la modalitat que va adreçada a les persones de rendes més dèbils: doncs, només el 7,2%. Règim general de protecció oficial que va adreçat, també, a persones de rendes més baixes, amb uns pisos que són, o uns habitatges que són més limitats quant a superfície, que gaudeixen de més subvencions i de més protecció: només el 8,8%; veiem, doncs, que estem a la meitat de la mitjana del pla.

En canvi, a preu taxat, que són els habitatges que van a rendes més superiors, que van a rendes de tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional fins a cinc vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i que a més a més poden ser habitatges fins a 120 metres quadrats, que gaudeixen de menys protecció però que sí que tenen també certs beneficis importants, doncs, aquí el 32,7%, és a dir, el

dobte de la mitjana del pla. Vull dir, a més a més, que això representa el 33%, és a dir, la tercera part de tot el preu taxat de tot Espanya.

Aleshores, es veu d'una manera molt clara que es «prima» de manera brutal el preu taxat, en detriment de l'habitatge social; de tal manera que, de cada set ajuts —de cada set ajuts—, únicament un va dirigit als adquirents d'ingressos inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional.

Si hi hagués una demanda que fos, precisament, aquesta la real, i únicament aquesta, poca cosa podríem nosaltres dir. Però és que hi ha una contradicció flagrant amb les necessitats reals expressades en el mateix Pla, en el Pla de Catalunya que se'ns va presentar aquí, en aquest Parlament. Per què? Bé, fixin-se vostès que el Govern estima que el 34,65% de la demanda d'habitatges correspon a nivells de renda inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i ho quantifica en 32.000 habitatges en els quatre anys. I com respon el Govern a aquesta demanda? Respon a aquesta demanda amb un pla on sols es preveuen ajuts per a aquest tram de renda corresponents a 4.250 habitatges, és a dir, només el 13% d'aquest tipus, d'aquest tram de demanda. En canvi, consigna sols en preu taxat 29.860 ajuts per a les rendes de més de tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional fins a cinc vegades i mitja de l'SMI, com abans ja he dit. En aquest tram sí, senyores i senyors diputats, que es cobreixen de sobra les necessitats previstes.

És un pla, doncs, per concloure aquesta primera part, adreçat a satisfer les demandes d'habitatge dels nivells de renda més alts, oblidant els més necessitats; diametralment diferent del pla estatal, en el seu conjunt, i dels plans de les altres comunitats autònomes —que, si després el senyor conseller vol, doncs, li ho podré demostrar amb xifres—; contradiccions, també, amb les necessitats expressades en el mateix Pla —la qual cosa ja és una contradicció molt important i molt profunda, com es pot veure en la lectura del mateix Pla—, i tot això ens condueix a dir d'una manera contundent, però també d'una manera precisa i d'una manera justificada, que és el pla menys social —el pla menys social— de tot Espanya.

El Pla i la seva execució —i amb això entro en la segona part—, a l'equador, naturalment, de la seva vigència. He de dir primer que res que el Pla té un excel·lent nivell d'execució en el preu taxat, naturalment, i no ha d'estranyar ningú, si es té en compte que la modalitat del preu taxat facilita la venda d'habitatges que ja estan construïts i que els adquirents de rendes més altes tenen major poder adquisitiu, òbviament, que no pas els de rendes més baixes, i que també tenen —i això és molt important recordar-ho— més facilitat per obtenir crèdits.

El Pla, en canvi, està per sota en règim especial. Fixin-se vostès que ja estava per sota en el moment que es va signar i es va convenir, però és que, a més a més, només s'ha aconseguit el 50% del finançament de totes aquelles peticions que hi han hagut; per tant, encara estem al 50% de compli-

ment d'aquest *escàs* objectiu que s'havia plantejat el mateix Govern –malgrat, ho repeteixo, el seu reduït objectiu inicial. Això és degut, senyores i senyors diputats, al poc incentiu econòmic, a l'escassetat de sòl apropiat i a les dificultats de finançament. Hem de tenir en compte que molts d'aquests adquirents, quan se'n van a una caixa d'estalvis o a algun banc, doncs, com que tenen pocs recursos i, lògicament, les seves garanties són escasses, acaben no donant-los o no concedint-los el crèdit que han sol·licitat.

D'altra banda, pràcticament no s'ha construït durant aquests dos anys cap casa o cap habitatge en règim de lloguer, o com a mínim no s'ha destinat cap casa construïda a règim de lloguer; ha millorat una mica –això sí– la promoció pública, però encara estem sota mínims, i, sobretot, manca sòl residencial adequat per cobrir aquesta necessitat de construcció d'habitatge de protecció oficial en els dos règims.

Conclusions d'aquesta situació: el Pla –ho repeteixo– està satisfent una part de la demanda existent; el Pla oblida i deixa de banda els segments de població més necessitats, i, de tot això, se'n dedueix que és precís un canvi si es vol aconseguir l'objectiu d'una política d'habitatge, que és facilitar l'accés a la «vivenda» als que no poden fer-ho en les condicions de mercat.

I entro, senyores i senyors diputats, en la tercera part, que és que cal canviar; crec que es dedueix de la meua intervenció i de la meua explicació la necessitat de canvi. Però nosaltres, els socialistes, quan fem una crítica, fem una crítica constructiva, i fer una crítica constructiva significa donar també la nostra alternativa. S'ha de canviar, doncs, l'actual política d'habitatge. S'ha d'adequar la política d'habitatge i l'actual Pla de la Generalitat a la demanda real –aquest és l'objectiu bàsic. Per què? A part de tot el que he dit i he esmentat, a més de tot el que ha estat dit –ho repeteixo–, cal subratllar que el 60% de les persones que busquen habitatge a les àrees de l'entorn de Barcelona no poden superar un cost de 10 milions de pessetes. Això vol dir, senyores i senyors diputats, potenciar decididament els règims de protecció oficial, la promoció pública i el règim de lloguer. Això vol dir prendre un seguit de mesures concordants amb aquests objectius, que signifiquen: incrementar les inversions i els estímuls a la construcció d'habitatge públic; adequar la política urbanística, la de l'Incasol, a la creació prioritària de sòl residencial per a protecció oficial; impulsar el règim especial mitjançant l'oferiment de sòl adequat, una subvenció especial pròpia, i la creació d'un fons de garantia que fianci els crèdits atorgats a aquesta modalitat; garantir que un tant per cent important de la promoció pública i de la protecció oficial construïda en terrenys cedits per l'Administració pública, és a dir, en terrenys públics o requalificats per a aquesta finalitat, sigui destinada a lloguer.

Naturalment, senyores i senyors diputats, senyor conseller, cal corregir el conveni, incrementar el règim de protecció oficial, reduir el preu taxat... Perquè, mirin, el preu taxat ha d'anar..., últimament s'ha acotat pràcticament a les grans ciutats, perquè a la resta del territori la conjuntura ha fet que

el seu preu sigui similar al lliure. Com que vostès saben que hi ha hagut una crisi en la construcció i també, doncs, hi ha hagut una aturada en el progressiu augment dels preus dels habitatges..., ha resultat que en algunes zones de Catalunya –no en les grans ciutats, però sí en la resta– el preu dels habitatges de preu taxat s'ha anat anivellant amb els de mercat lliure. I, per tant, aleshores caldria, doncs –ho repeteixo– rebaixar el preu taxat i anar-lo acotant i concentrant en les grans àrees urbanes.

Acabo amb això, senyores i senyors diputats, senyor conseller. Miri, senyor conseller, en expressar-li aquest desig i aquesta necessitat de canvi i emfasitzar el caràcter poc social de l'actual política, vull recordar, en benefici seu, que el Pla d'habitatge del Govern no va ser elaborat per vostè i que per això potser li costarà menys esforç modificar-lo; molt més quan vostè, senyor conseller, ha estat sempre un paladí públic de l'habitatge social, l'ha defensat en moltíssimes ocasions; tinc molts retalls d'aquestes manifestacions seves. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Espero la seva resposta, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullell): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, no entrarem aquí en una controvèrsia de xifres; si vol, senyor Oliart, amb tota llibertat, quan vulgui, podem discutir-les. Dic que no hi entrarem perquè fixi's vostè que a la darrera reunió que vam tenir –em refereixo al grau de compliment d'un sector i d'un altre–, a la reunió que vam tenir a Sant Sebastià, sectorial, dels consellers, en referència a les competències d'habitatge, ningú es va posar d'acord, allà, perquè el grau de compliment està en funció exactament de quina xifra agafes; si agafes el que les caixes comuniquen al Ministeri respecte a les peticions de crèdits; si agafes..., és a dir, depèn de... I això, per exemple, vol dir que va amb tres mesos de retard. Per tant, no entraré en la qüestió aquesta.

Jo li diré, sincerament, el que jo penso; vostè m'ho pregunta, i jo li diré quina és la nostra política, la política que jo penso que s'ha de portar a terme, i després, potser en el torn de rèplica, li diré les coses que també penso que potser cal millorar o que cal rectificar.

Jo crec que vostè ho diu molt bé, que la política d'habitatge que ha de tenir el Govern de la Generalitat és assegurar a la població d'aquest país que disposi d'allotjament suficient i digne per satisfer les seves necessitats, tant quantitatives com..., en fi, qualitatives, i tot això en funció d'una evolució, doncs, demogràfica i sociològica. Això vol dir que, al marge de la intervenció reguladora de les desviacions del mercat lliure, per aconseguir que la producció privada d'habitatges sigui suficient i adequada, la política d'habitatge ha d'assegurar el proveïment directe d'habitatges per part del sector públic, i per a aquella part de la població, bàsicament, com vostè deia, que es troba en una situació d'impossibilitat d'accedir als habitatges que s'ofereixen en el mercat.

La promoció pública, tal com l'entenc jo, constitueix una parcel·la de la política social i assistencial dels governs, i des del punt de vista econòmic entronca amb el principi de subsidiarietat del sector públic, segons el qual l'Administració ha d'actuar quan el sector privat no troba estímuls econòmics suficients per a produir i comercialitzar determinats béns necessaris per a la collectivitat. La promoció, producció i adjudicació pública d'habitatges, que pot estar pensada per a la venda o per al lloguer –un 40%, li ho recordo, un 40% del total, segons el Pla de l'habitatge de Catalunya 92-95–, té com a particularitats importants, ultra el fet que el promotor sigui el sector públic, que el finançament també és públic, amb recursos als pressupostos del sector públic o amb una molt elevada subsidiació, i que la venda no es produeixi pel sistema habitual en el mercat lliure, sinó que es segueixi un procediment de concurs o sorteig per a l'adjudicació d'aquest bé entre tots els sol·licitants acceptats.

En els darrers anys, aquest concepte de promoció pública ha estat ampliat, crec jo, en introduir-se la possibilitat que les administracions o els promotors públics puguin promoure habitatges fent recurs al finançament privat, sota la modalitat de protecció oficial, bé en règim..., sigui en règim especial, i en determinats supòsits de règim general.

La similitud de les característiques exigides als receptors d'aquests habitatges respecte dels receptors de promoció pública directa –ingressos per sota de 2,5 vegades el salari mínim interprofessional–, la similitud de la part del preu de venda ajornada, al voltant d'un màxim de sis milions per a l'any 94, per exemple, la similitud en el termini d'amortització dels préstecs –vint, vint-i-cinc anys–, la similitud en el tipus d'interès aplicat als pagaments ajornats –5%– i, en definitiva, la similitud entre les quotes mensuals de pagament per accedir a les dues modalitats d'habitatges –per sota dels sis milions de pessetes per cada milió de préstec– fan que la protecció oficial en règim especial pugui incloure's totalment, jo diria, dins de la promoció pública com un instrument alternatiu a la promoció directa.

Dic això..., i recordi-ho, després, perquè després faig una comparació respecte a de quina manera podem proveir en el mercat..., podem satisfer les necessitats amb els recursos, sempre insuficients, que tenim.

Per contra, el recurs del sector públic a la modalitat de protecció oficial en règim general s'hauria de limitar a supòsits concrets, generats arran de sol·licituds expressos formulades per ajuntaments i sempre que l'actuació pública supleixi la manca d'iniciativa privada i no entri, per tant, en una dinàmica de competència deslleial amb els privats.

Voldria destacar també que, des que el règim especial ha estat obert als promotors privats, la presència d'aquests ha estat pràcticament insignificant: menys del 10% –menys del 10%– del sector privat s'ha ficat en operacions de protecció oficial en règim especial. I encara, aquest 10, ho és, part, de les societats sense ànim de lucre, cooperatives. Es demostra així ben clarament que aquest és un camp, com el de la promoció directa, en el qual només s'hi pot arriscar el sector públic.

Hi ha un element, també, de caire econòmic que hem de tenir en compte, abans de seguir amb aquesta exposició, d'ençà dels traspassos de competències en matèria de promoció pública d'habitatges, l'any 1982: el finançament d'aquesta modalitat de promoció recau exclusivament sobre els pressupostos de la Generalitat. Aquesta conseqüència –lògica, si vostè vol, des del procés dels traspassos de competències– no hauria de fer perdre de vista, sense perill de caure en el cinisme, que no n'hi ha prou de traspassar competències per desentendre'ns d'un problema social, quan els sistemes de finançament autonòmic general no estan perfeccionats i no són encara totalment potents per a fer front, per ells mateixos, a totes les exigències socials que abans eren cobertes amb recursos estatals.

En aquest sentit, hem de recordar que en l'elaboració dels traspassos no es van incloure partides per a inversió en obra nova. A partir de l'any 1986, que va ser excepcional en virtut de l'AES, es varen pactar unes transferències econòmiques concretes. L'actitud de l'Administració de l'Estat ha estat la d'un gairebé sistemàtic oblit de la importància de la política de promoció pública dins de la política de l'habitatge. No només no ha estat possible tornar a signar cap tipus de conveni semblant al de l'AES, ni en els moments en els quals el reforçament de l'habitatge protegit es mostrava imprescindible, sinó que, en tot cas, en fi, en tot el procés de la negociació del Pla de l'habitatge 92-95, en tota la negociació del 92-95, la modalitat de promoció pública ni tan sols ha estat esmentada. De fet, tan sols en actuacions molt concretes, molt puntuals –com és, per exemple, Sant Cosme; com és, per exemple, les «vivendes» del Governador–, i després d'una forta pressió –i vostè ho sap– a nivell parlamentari, que hem fet els del nostre Grup i han fet els del seu Grup, a Madrid, ha estat possible d'aconseguir recursos, i encara condicionats a les disponibilitats pressupostàries anuals.

Una altra demostració d'aquesta manca d'interès per la promoció pública l'hem trobada recentment en l'aprovació de la Llei i el reglament de revisió de l'impost sobre el valor afegit, en els quals la implantació d'un tipus d'IVA superreduït –el 3%– ha estat contemplada només per a la modalitat d'habitatge de protecció oficial en règim especial, s'ha oblidat l'objectiu molt més prioritari de reduir costos en l'habitatge de promoció pública, i ha calgut una forta pressió des de les comunitats autònomes per tal d'aconseguir que, finalment, en la Llei de pressupostos de l'Estat de 1994 –finalment, aquest any– s'hagi recollit aquest tipus d'IVA superreduït, del 3%, per a la promoció pública.

Li dic tot això perquè, en fi, a l'hora de fer l'examen que si hem sigut curosos o no hem estat curosos, a l'hora de fer suficient o de posar l'accent en el que és promoció pública, a tot arreu, i en tot cas, caldria distribuir les culpes o la falta de sensibilitat –que és el que vostè ha vingut a dir– una mica per tot arreu.

Voldria també dir-li una altra cosa, des del punt de vista del que ha sigut la política de la Generalitat des del punt de vista de la política del sòl, que em sembla que és important

dins del que és la promoció pública, justament, de l'habitatge. Com en qualsevol altra vessant de la política d'habitatge, també per poder dur a terme una política de promoció pública resulta imprescindible disposar d'aquest sòl urbanitzat a un cost raonable, que no absorbeixi una part excessiva del marge estret que el preu de venda o la renda del lloguer màxima permesa ofereixen. I les vies habituals per a l'obtenció d'aquest sòl a Catalunya són dues: o bé a partir dels mateixos ajuntaments, que sol·liciten o accepten la intervenció de la Generalitat, o bé a partir de la gestió urbanitzadora directa de l'Institut Català del Sòl.

La política, per tant, de promoció pública d'habitatge, en el moment present, es caracteritza en aquests moments, a Catalunya, jo li diria, pels següents trets definidors —em refereixo encara a la pública—: cobrir, en primer lloc, uns objectius fixats en el Pla 92-95, de vuit mil habitatges, amb aplicació d'uns recursos per part de la Generalitat de 40.000 milions de pessetes; augmentar, en segon lloc, significativament la proporció d'habitatges en règim de lloguer fins a arribar a un 40% del total; en tercer lloc, modificar els criteris d'adjudicació per donar més facilitats d'accés a les parelles joves; en quart lloc, basar la major part de la promoció nova en les modalitats de promoció pública directa i en la de protecció oficial en règim especial; en cinquè lloc, reforçar la línia d'establiment de convenis amb ajuntaments per operar de comú acord.

Jo diria que és un fet clar, em sembla, que la política de promoció pública d'habitatges constitueix, des de l'òptica de la Generalitat, un mecanisme més de l'engranatge de la política d'habitatge global. De fet, el manteniment d'una política activa en aquest subcamp troba la seva justificació, com hem vist, dins de l'àmbit de les capes de la societat amb menys recursos i, per tant, no admet cap discussió sobre la seva necessitat. Si consideréssim, però, l'optimització quantitativa de la *ratio* import dels ajuts públics pel nombre de famílies beneficiades, veuríem com cal tenir molta cura a l'hora de distribuir els recursos, i potser de fer algunes afirmacions que vostè ha fet, entre promoció directa —inversió— i ajuts a les famílies per a l'accés a l'habitatge protegit; és a dir, entre capítol 6, per entendre'ns en termes pressupostaris, i capítol 7, «Transferències de capital».

En efecte, si analitzem l'estructura del Pla de l'habitatge, veurem com, amb el 41% dels recursos —uns 48.000 milions de pessetes—, s'atenen necessitats del 12,5 de les famílies, amb promoció pública, mentre que amb un altre 32% dels recursos —uns 39.000 milions de pessetes— s'ofereixen ajuts al 48% de les famílies previstes amb subvencions per a l'accés. Vull dir, em sembla que, això, cal veure-ho; cal veure exactament com la nostra política pot ser més eficaç i pot arribar a més gent.

La política de promoció pública és la més costosa per a la societat, i, per tant, tota política que aconsegueixi la promoció privada actual en els preus i en les condicions més properes a les possibilitats de les rendes mitjanes de les famílies, i ofereixi complementàriament subsidis públics per acabar d'aconseguir l'ajust entre preu i capacitat financera

de les famílies, obtindrà una major rendibilitat dels recursos pressupostaris disponibles.

És per aquesta raó que el Pla de l'habitatge del 92-95 s'ha plantejat a Catalunya com un *mix* de totes les tipologies, el qual intenta respondre amb les diverses modalitats a l'estructura de rendes de les famílies catalanes i intenta resoldre no només els problemes primaris d'allotjament, sinó també els de manteniment de la qualitat de vida a través de l'habitatge.

Des del vessant de la promoció privada d'habitatges, el sentit d'una política d'intervenció sectorial ve determinat per la necessitat de corregir les deficiències del mercat lliure a l'hora de satisfer les necessitats reals d'habitatge de la població, tant pel que fa al nombre d'habitatges produïts com a les característiques físiques i econòmiques d'aquests habitatges.

Per poder dur a terme una política completa en aquest camp, caldria, òbviament —i a vostè no se li escapa—, disposar dels instruments de política monetària, disposar d'instruments de política fiscal; disposar també dels instruments d'una política de rendes, i, òbviament, d'una política de sòl, que aquesta sí que la tenim. Però la manca de connexió entre aquests instruments, molt sovint, no només impedeix realitzar una política completa, sinó que fins i tot limita el grau d'eficàcia dels instruments que es dissenyen dins la política de l'habitatge.

En el moment present, a Catalunya, la política de l'habitatge està constituïda per un conjunt d'ajuts directes als compradors o als promotors d'habitatges, consistents en subvencions a fons perdut o amb subsidiacions de tipus d'interès, de préstecs privilegiats adreçats selectivament a la població segons els nivells d'ingressos i estructures en el marc del Pla de l'habitatge 92-95, que va ser convingut amb l'Administració de l'Estat i aprovat el mes de gener del 92. Com és ben sabut, el Pla de l'habitatge 92-95 preveu la concessió d'ajuts a més de 97.000 famílies, amb una inversió inicialment prevista de 160.000 milions de pessetes de recursos públics: 115.000 aportats pel Govern de la Generalitat i 45.000 aportats per l'Administració de l'Estat. Al marge de la promoció pública d'habitatges, de la modalitat de protecció oficial en règim especial i de la política de sòl, que ja hem comentat, el Pla es basa també en la concessió d'ajuts per a la promoció i compra d'habitatges de protecció oficial en règim general, per a la compra d'habitatges de preu taxat i inversions directes i ajuts per a la rehabilitació pública i privada d'habitatges.

La marxa del Pla, en el període d'un any i vuit mesos de funcionament efectiu, des del mes de maig del 92 —perquè es va començar el mes de maig del 92—, en què van ser signats els convenis, fins al mes de desembre del 93, nosaltres creiem que s'està caracteritzant per unes *ratio* de compliment d'objectius molt elevades. El nombre de sol·licituds rebudes —de prop de 54.000— marca un ritme de 2.700 mensuals, i el nombre de resolucions d'ajuts —que ja superen els 44.600— assenyalen una franca recuperació del tram d'habitatges protegits i de la rehabilitació.

Pel que fa al còmput d'ajuts convinguts amb l'Estat, els 37.000 resolts positivament fins al 30 de desembre fan superar les quotes previstes d'un 161%. D'aquesta manera, Catalunya, contràriament al que vostè deia, ha passat a ser la comunitat autònoma amb un compliment més elevat del Pla i amb una ampliació més gran de quotes per al mateix any 1993.

Pel que fa a la protecció oficial en règim general, els ajuts aprovats abasten 9.200 habitatges, amb un 124% de la quota convinguda per a la totalitat dels anys 92 i 93 i, en el cas del preu taxat, el nombre d'ajuts aprovats puja 22.000, que és un 185% del total convingut, dels quals gairebé el 50% corresponen, gairebé, a habitatges de segona mà.

Cal assenyalar que dins d'aquest conjunt d'ajuts al preu taxat s'hi compten prop de 9.500 corresponents a sol·licitants joves, amb menys de trenta anys. En aquest cas, les subvencions es dupliquen fins arribar –com vostè ja sap– al 10% del preu de venda dels habitatges.

Un altre aspecte que voldria assenyalar és la política de manteniment del parc d'habitatges. El manteniment de la qualitat de vida de la població a través de l'habitatge comporta la necessitat de procurar que el parc d'habitatges els mantingui en les millors condicions de conservació i que, a poc a poc, vagi incorporant les millores que l'avenç de la societat fa exigibles. Com ja ha estat dit, dins del marc del Pla de l'habitatge, el 92-95, hi ha previstes també –cosa que vostè no ha citat– unes línies potents per fomentar la rehabilitació privada d'habitatges, provinents en uns casos directament de l'Administració de l'Estat i en d'altres de l'Administració de la Generalitat. Fins al moment present –i cal subratllar-ho i cal que en quedi constància–, les sol·licituds d'ajuts ratllen les deu mil i les resolucions emeses superen les vuit mil nou-centes, cosa que significa un impuls molt notable a una activitat que escassament superava els tres mil expedients en els anys 89-90.

En el camp de l'habitatge públic, la política de manteniment, reparació, posada al dia i millora dels habitatges resulta del tot ineludible. El parc obtingut del procés de traspàs de competències, l'any 85, constituït per més de seixanta mil habitatges, construïts massivament entre els cinquanta i els setanta, pateix defectes molt importants derivats de la manca de cura en la construcció, però també d'una certa manca d'interès per assegurar el seu manteniment, àdhuc per part del mateixos usuaris.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER de POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Acabo de seguida. La detecció de les patologies estructurals, tant en el parc de la Generalitat gestionat per Adigsa com en els parcs d'habitatges públics municipals, ha exigut el redoblament dels esforços públics. La detecció d'aquestes patologies en edificis administrats per Adigsa –un tema que vostè no ha citat, tot aquest tema de les patologies– ha estat la base d'un programa de reparacions que abasta de l'ordre de nou mil habitatges. Crec que això s'ha de tenir en compte en examinar també la política de l'habitatge de la Generalitat.

Voldria citar-li finalment, també, pel que fa al parc públic administrat pel Patronat Municipal d'Habitatge de Barcelona, el procediment de detecció similar al de la Generalitat per bé que a uns ritmes jo crec que una mica més lents, però que també ha permès situar les necessitats d'intervenció entre els quatre mil i sis mil habitatges, prop d'uns mil cinc-cents dels quals haurien de ser substituïts.

En iniciar l'any 94 i, per ajustar-nos al que és el Pla de l'any 92-93, és evident que, atès el ritme d'ajuts donats tant en règim especial com en règim general, com en règim de taxat, cal, realment, fer una sèrie de modificacions per tal de poder..., és a dir, que el Pla, amb el ritme actual, se'n acaba a finals del 94. I, en aquest sentit, nosaltres ja hem demanat de començar a discutir el nou pla per tal de poder-lo posar en marxa abans del 1995.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart, per fer la rèplica, té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, senyor conseller, en primer lloc i abans d'entrar en tot aquest dallò de qüestions que vostè ha citat, bé, lògicament responant a la meua interpellació, he de fer una matisació sobre el tema de la rehabilitació i de les patologies estructurals, que no m'hi he referit en aquesta primera intervenció per una raó: perquè tinc presentada una altra interpellació sobre aquest tema precisament, perquè és un tema de suficient importància com perquè ho debatem en una sola..., en una reunió, diguem-ne, específica o en un debat específic sobre aquesta qüestió.

Únicament li avançaré, senyor conseller, perquè no sigui vostè tan triomfalista que, d'acord amb el conveni que la Generalitat té signat amb l'Administració central, només, només s'ha cobert, només s'ha complert un 15% de les inversions que estaven previstes. Per tant, no deu anar gaire bé tot això de les patologies estructurals i de la rehabilitació dels edificis que estan en aquesta situació perquè, realment, la situació és aquesta.

Vostè ha començat dient que no volia entrar en xifres –després hi ha entrat, de totes maneres, no?–, però bé, jo crec que és lògic que vostè no vulgui entrar en xifres perquè quan les xifres, diguem-ne, ens són contràries, lògicament, no hi volem entrar. Jo tampoc no hi entraré gaire perquè, entre d'altres coses, si s'entra massa en xifres, doncs, aleshores els conceptes queden així com una mica «desvaïts».

Jo volia escoltar de vostè, per això, una cosa important i no l'he escoltada. És a dir, jo volia sentir que vostè anava a modificar el conveni, perquè en una de les clàusules es pot fer, i que li anava a donar, doncs, com més potència en el règim especial i en el règim general de la protecció oficial. Però jo no ho he sentit, això. Jo li repeteixo que l'estructura actual del conveni i, lògicament, del Pla d'habitatge de Catalunya està molt lluny de les necessitats de Catalunya. Vostè ha dit en la seva intervenció que calia i que el Pla el que vol precisament és satisfer tota la demanda, jo li repeteixo

que satisfà una part de la demanda, però que no la satisfà tota. Vostè ha dit que hi ha un alt grau de compliment d'aquest Pla en comparació amb els altres plans de les altres comunitats autònomes a nivell de tot Espanya. I vostè m'ha dit: «li desmenteixo això, senyor Oliart, de l'afirmació que ha fet». Jo no he fet una afirmació en el sentit que el Pla de Catalunya no estigués cobrint els seus propis objectius, és a dir, els marcats en el conveni, tot al contrari. I ho he dit, i a més he dit: «ha satisfet, lògicament...» –bé, lògicament no, però sí, lògicament en el sentit que aquest era un dels objectius i que era el del preu taxat. És a dir, el Pla ha cobert els seus propis objectius però, el problema de fons, el problema de fons, i vostè naturalment amb una bona pràctica parlamentària, vostè se'n va, diguem-ne, cap a un cantó, vostè no vol entrar en el fons de la qüestió que és que la mateixa estructura del conveni no és l'adequada. És aquest el tema principal, no que es cobreixin o no es cobreixin els objectius. Vostès es marquen uns objectius però aquests objectius, segons la nostra consideració, no són els adequats i, per tant, s'han de canviar. Això és el que s'ha de fer i això és el que no he escoltat i m'agradaria, en tot cas, que, en el segon torn, vostè em rectificqués.

Miri, vostè m'ha dit del compliment i tot això de les xifres de protecció oficial i del preu taxat. Jo ho tinc aquí, perquè vostès m'ho van enviar en una pregunta, per tant, són xifres de vostès: en el mes de setembre de l'any 1993, és a dir, molt recent, què és el que havia passat l'any 1992 i l'any 1993. Doncs, miri, de protecció oficial, és a dir, sumant tant el règim especial com el règim general, doncs, l'any 1992, s'havien concedit 4.927 ajuts, mentre que de preu taxat, 7.360. I, l'any 1993, 4.300 ajuts de protecció oficial i 11.836 ajuts de preu taxat. És això del que jo em queixo i del que demano una rectificació. És a dir, molts ajuts en els trams superiors de les rendes; molts ajuts en el preu taxat i menys ajuts a protecció oficial. I això és el que s'hauria de canviar.

Espero senyor...

El Sr. PRESIDENT: No li dic res..., tranquil.

El Sr. OLIART: Bé, vostè aleshores ha centrat el seu..., la seva resposta, la seva contestació en la promoció pública. És indubtable i estic completament d'acord amb vostè i amb el que ha dit que és necessària molta promoció pública, sobretot per arribar en aquests nivells de rendes, doncs, que no poden arribar al preu taxat, ni poden arribar en el mercat i que, per tant, s'ha de fer un esforç importantíssim de l'Administració pública en la promoció pública. Molt bé. Vostè ha dit que, segons el Pla, volen construir vuit mil habitatges amb una inversió de quaranta mil milions de pessetes. Jo, naturalment, nosaltres considerem això, de totes maneres, insuficient; sempre he dit que s'havia, com a mínim, de doblar i buscar els quatre mil habitatges de mitjana anual, però jo li ho vull, a vostè, especificar –i vostè els té millor que jo–, però, naturalment, les senyores i els senyors diputats, segurament, que m'escolten no els tenen i no tenen el nivell d'informació que té vostè, però miri, en els últims quatre anys, no..., els últims cinc anys, s'han construït només, no-

més –i els últims quatre anys estan fins al setembre de 1993– 4.859 habitatges de promoció pública. És a dir, una mitjana de 971 habitatges. Una mitjana de 971 habitatges que està per sota de totes les comunitats autònomes d'Espanya, per sota.

Mirin, perquè tinguin vostès una xifra comparativa, la mitjana d'Andalusia s'acosta als quatre mil habitatges de promoció pública anuals. Però, en règim especial, que vostè, senyor conseller, m'ha dit que, naturalment, doncs, des de la promoció pública s'havia de promoure i d'estimular més, doncs, a l'any 92 –que és del que tinc les xifres només– sols 52 habitatges, de 1.308 habitatges, han estat de règim especial.

Això són unes xifres que jo crec que són bastant més explícites que qualsevol concepte que es pugui donar. Tot i estant d'acord que vostès, en el pressupost de l'any 1994 han incrementat les partides corresponents a promoció pública i això, naturalment, va en favor de vostè, senyor conseller, malgrat que, en el total del pressupost d'inversions de l'Incasol hi ha hagut una rebaixa d'un 10%, però, en fi, no entrem ara tant en detall, que no estem en un debat pressupostari.

Política de sòl residencial, també; li dono tota la raó del món, sí senyor! Si no hi ha una política de sòl residencial públic per part de l'Administració serà impossible tirar endavant la protecció oficial, sigui del règim general o sigui del règim especial, sobretot del règim especial. Però, anem a veure què és el que ha fet l'Incasol. A mi em sembla que això sí que cal veure-ho, per veure si el que vostè està dient i els objectius que vostè aquí es marca estan d'acord amb la política realitzada.

Adquisicions de l'Incasol dels quatre darrers anys: un total de 282 hectàrees. Però, saben vostès que solament tres hectàrees i mitja, és a dir, l'1,5% de tot això està situat en el Barcelonès, que és precisament la zona on, naturalment, i no solament i exclusivament aquesta, però és una de les zones en què més necessitat d'habitatge hi ha?, però és que, a més a més, hi ha hagut una disminució de les adquisicions els darrers anys. Posaré un exemple: any 90, 100 hectàrees de compra; any 91, 69 hectàrees de compra; és a dir, l'any 91, que encara la situació era molt més greu, i a l'any 92, també 60 hectàrees de compra... És a dir, en el moment ja que comença i s'inicia el Pla d'habitatge, aleshores resulta que disminueixen les compres de sòl residencial. Com es pot entendre això i com concorda amb el que vostè, senyor conseller, ens està dient?

Les inversions de sòl residencial de l'Incasol els quatre darrers anys –fixi-s'hi vostè, eh?–, inversions en sòl residencial, és a dir, aquí no solament està l'adquisició de sòl sinó també les urbanitzacions: un total de vuit mil milions de pessetes, que representa sols el 30% de les inversions en sòl que estaven pressupostades, que eren de 24.399 milions de pessetes. Però és que després, després –oh, miracle!, oh, meravella!–, desviacions pressupostàries en alguns exercicis de quasi el 50%, de quasi el 50%. És a dir, que vostès, a nosaltres –ho dic d'una manera molt clara i molt rotunda–,

ens enganyen perquè, és clar, cada vegada que presenten el pressupost de l'Incasol ens diu: «invertirem deu mil milions de pessetes en adquisició i urbanització del sòl», però després només en revisen cinc mil i, això, l'any següent, ens tornen a dir el mateix. Bé, una mica de serietat suposo que sí que és possible exigir-la, no?

Desviacions, doncs, del 50% i li posaré un exemple perquè no es creguin vostès que això m'ho invento jo, eh?, està en els pressupostos i totes les senyores i els senyors diputats en tenen tots els toms i, per tant, ho podran comprovar:

Any 1991, pressupost: 5.000 milions de pessetes; realitzat: 2.800.

Any 1992, pressupost: 8.000 milions de pessetes; realitzat: 4.379.

En el pressupost de 1994, disminució de 3.696 milions, respecte de 1993, del programa de sòl residencial. Hi havien 10.000 milions de pessetes l'any 93 i només hi ha 6.304 milions en el 94.

I això és la política del sòl residencial que vostè vol fomentar i vol estimular. Home, per favor!, en tot cas després, si les xifres em donessin..., bé, li donessin la raó a vostè, jo, naturalment, no les hi citaria. Però, lògicament, me l'estan donant i són el major argument. Són el major argument, de la mateixa manera que ha fet vostè no citant xifres perquè li són contràries.

Necessitat, doncs, d'adquirir més sòl residencial i de dedicar-lo quasi en exclusivitat a protecció oficial. Això és el que han de fer vostès. I tampoc no m'ho ha dit. A veure si ara, en el torn de resposta, vostè, senyor Culler, m'ho diu. I diré que és un moment propici. I, per què és un moment propici de comprar ara el sòl residencial? Bé, perquè ara el sòl ha caigut de preu i, per tant, en aquest moment és el moment propici que amb menys inversions vostès compraran més sòl, i, per tant, tindran un bon patrimoni de sòl, una bona reserva de sòl pel dia de demà, doncs, continuar construint promoció pública i protecció oficial; sí, senyor, això és el que han de fer. I, per tant, no em disminueixin, per favor, les partides, sinó que les han d'augmentar.

I una altra cosa que vostès han de fer, i tampoc no me n'ha parlat, és que les urbanitzacions privades acollides al Pla d'habitatge; és a dir, aquelles que volen gaudir de tot aquest tipus de subvencions i de subsidiació d'interessos, haurien de dedicar el sòl preferentment a protecció oficial i —com he dit abans— a reservar-ne una bona part per al règim de lloguer.

Acabo, senyores i senyors diputats, mirin, el Pla..., el president de la Generalitat ha reconegut aquí, no fa gaire, en l'últim debat, que el problema de l'habitatge no ha estat resolt. Estic completament conforme amb ell, i em sembla que tots els que coneixen una mica la qüestió ho hauran d'estar. Per tant, el que s'ha de fer és posar d'acord les paraules amb els fets i, aleshores, fer, i enfilat, dissenyar, una política d'habitatge que sigui concordant amb aquesta finalitat bàsica.

Som, senyores i senyors diputats, a la meitat del camí del Pla i encara hi som a temps, ho repeteixo, de corregir la po-

lítica adoptada. No de corregir-la totalment, però sí com a mínim de fer aquelles correccions i aquelles modificacions que d'una manera, doncs, important puguin traçar un camí nou, un camí nou, doncs, que pugui donar satisfacció a tota la demanda però, sobretot, sobretot, sobretot, concentrant-ho en aquests trams de rendes més dèbils que són en aquests moments els que no han pogut encara accedir en el seu habitatge i els que estan en pitjor situació per poder-hi arribar.

Vostè ha parlat abans, si me'n recordo, de dir: «Bé, és que en el moment dels traspassos no hi van haver les suficients dotacions», etcètera; «la Generalitat ha de carregar amb tota la promoció pública»... Hi ha un fet que jo no em cansaré de repetir tantes vegades com surti un senyor conseller i em digui que hi han problemes de finançament: el tema de l'habitatge i el tema de la compra i l'adquisició de sòl i urbanització d'aquest són inversions recuperables, i aquest és un fet essencial i importantíssim que s'ha de tenir en compte; són inversions recuperables. Per tant, si vostès, des d'un primer moment, fan un pla d'inversions adequat, vostès, al cap d'uns anys, vostès no hi han d'invertir pràcticament res de nou perquè s'està recuperant tota la inversió i s'hi està tornant a posar. Ah!, sí, home, senyor Camps, vostè pot posar-se aquí sobre el cap tot el que vostè vulgui, però és indubtable que això és una realitat, i vostè, és indubtable que, encara que surti aquí, no me la podrà rebatre. (*Remor de veus.*)

Política a seguir, en línies mestres...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant...

El Sr. OLIART: Més habitatge social —ho repeteixo—, més habitatge social, més habitatge de lloguer, més promoció de sòl i més promoció pública.

I li faig cas, senyor president; moltes gràcies per la seva benevolència. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, és el seu torn.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Té la paraula el senyor conseller per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, moltíssimes gràcies, senyor president. Jo voldria dir només quatre coses. Primer punt: senyor Oliart, miri, jo no acabo de veure massa això de..., és a dir, el maniqueu, una mica, entre pública, oficial, règim especial i, per exemple, el preu taxat. De fet, el Pla d'habitatges del 92-95, a nivell de tot l'Estat, introdueix la figura del preu taxat, com vostè sap, perquè és una cosa que aquí, a Catalunya, funcionava, i de fet s'introdueix a la resta d'Espanya.

Per què, de fet, jo crec que no...? Home, perquè a mi em dóna la impressió que no és de cap manera cert que els ajuts per al preu taxat siguin tan diferents —tan diferents— dels de la protecció oficial. És a dir, les subvencions a fons perdut, per exemple, per un percentatge idèntic del preu de venda, entre el 5 o el 10%; les subsidiacions dels mateixos punts del tipus d'interès dels préstecs protegits, fins al 6,5 o el 7,5%. Per tant, les estadístiques que tenim disponibles dels ajuts concedits assenyalen, a més a més, que els nivells de renda que es dirigeixen, com a demandants potencials, tant

al sector de la protecció oficial de règim especial com al sector del preu taxat gairebé són idèntics entre els compradors de protecció oficial i els de preu taxat, per sota sempre de les 3,5 vegades del salari mínim interprofessional, i també els preus mitjans de comercialització s'assemblen molt perquè es troben, doncs, els de nou milions per als de nova construcció i de sis milions per als de segona mà –i subratllo «per als de segona mà». Perquè em sembla que, per fer justícia, senyor Oliart, al que són els ajuts de tota la dinàmica del preu taxat, hauríem de reconèixer que gràcies al preu taxat s'ha dinamitzat el parc usat i el mercat d'habitatges de segona mà; el 50% dels ajuts, per exemple, que nosaltres hem concedit han anat adreçats a aquesta modalitat –aproximadament uns 12.000 ajuts.

Per tant, jo crec que en el futur cal pensar en una coexistència de les dues modalitats, del preu taxat i de la protecció oficial, i la pervivència de la protecció oficial no dependrà tant del reforç del preu taxat com de la seva pròpia capacitat per adaptar-se també a les condicions reals del mercat. Ara jo voldria fer, sense fer aquí una apologia del preu taxat..., sinó dir-li sincerament que jo crec que hi ha unes condicions reals de mercat aquí, a Catalunya –que potser no hi són en una altra comunitat autònoma, però que poden ser aquí–, que realment justifiquen, crec jo..., i de fet, amb tota sinceritat, vull dir, és que el percentatge de peticions, per dir-ho així, de preu taxat, en fi..., ens hem menjat, per dir-ho així, tots els ajuts del preu taxat.

Segona qüestió: política de sòl. No, jo vull dir una cosa, en la qual jo crec que hi ha una bona col·laboració –i, en fi, fins i tot, jo diria, extensible a tots els municipis–, però és evident que també en aquesta política de sòl no solament hi ha l'Incasol, que ha de fer les seves inversions –i que després les llegiré, les inversions que s'han fet en política de sòl els darrers anys–, sinó que també hi ha tot el que fa referència a la política d'obtenció de sòl municipal, no? I en aquest sentit vostè coneix millor que jo, també..., perquè la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, d'acord amb la Comissió de Programació d'Habitatges de Promoció Pública, que és una comissió que està integrada pels representants de l'Incasol, del Departament de Benestar Social, de la Federació de Municipis, de l'Associació Catalana de Municipis i de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, s'adreça normalment als 260 principals municipis de Catalunya, de més de dos mil habitants, oferint-los la possibilitat de signar convenis d'acció conjunta en base a l'aportació de sòl per part del municipi i de la construcció per part de l'Incasol, o, excepcionalment, amb l'aportació de sòl i la promoció, també, per part del municipi, amb finançament de l'Incasol. Em dóna la impressió que aquesta és una vessant que també és important des del punt de vista del que és una política de sòl, una política de sòl concertada, en aquest cas, a través, diguem-ne, d'aquesta Comissió de Programació d'Habitatges, amb els municipis.

I això, doncs, ha portat uns èxits, i uns èxits importants, a través d'una sèrie de convenis, que jo crec que, amb les seves dues modalitats –la de finançament directe de l'Incasol

al municipi perquè construeixi, o construint directament l'Incasol, prèvia cessió del sòl–, ha portat al fet que municipis com Rubí, Sant Joan Despí, Terrassa, Hospitalet –no li llegiré pas tota la llista–, Cornellà, Granollers, Vic, Olesa de Montserrat, Vilanova i la Geltrú, Martorell..., i pendants, en aquests moments, d'una signatura que em sembla que es fa la setmana que ve amb els alcaldes de Sabadell, Santa Coloma de Gramenet, Barcelona –que hem arribat pràcticament també a un acord–..., em dóna la impressió que tampoc és cert del tot; sigui amb una fórmula, la fórmula directa de comprar sòl nosaltres, sigui amb una fórmula a través de concertació amb els municipis, també s'ha aconseguit tenir sòl al que és –que vostè ha dit que no s'havia fet res–, al que és l'àrea del Barcelonès o l'àrea metropolitana de Barcelona.

I, finalment –bé, li podria llegir les xifres d'inversió pública en sòl, però no ho faig perquè, si vol, ja les hi passaré–, i, finalment, jo li reconec que, de cara al futur, hi ha una sèrie de limitacions –que no són pas exclusives del conveni firmat amb nosaltres, que em sembla que en aquesta reunió que es va tenir a Sant Sebastià tothom les va admetre una mica–: que cal revisar els convenis, que tothom revisarà –em sembla– els convenis firmats amb el Ministeri, i que, per tant, que van des de la línia de fer menys complexa tota l'organització administrativa, evitar una sèrie de disfuncions en els terminis establerts per a diferents tipus d'ajuts, les dificultats, fins i tot, per a un ajust real dels preus a les diverses modalitats protegides –els mòduls estan, a vegades, mal fixats, i per això potser la protecció oficial no acaba d'arrencar, i arrenca més el preu taxat–..., en tot això, evidentment, jo crec que vostè té raó: s'ha de corregir i s'ha de fer.

Però, de totes maneres, també en la línia –i també, per part nostra, exclusiva, no pas de modificació del conveni–, també amb la voluntat d'anar millorant l'aplicació pràctica del Pla, en aquests moments nosaltres tenim sotmès a consulta, està sotmès a consulta un projecte de decret de la Generalitat, que ha de tenir una aprovació immediata, que planteja tres punts fonamentals, que són –també amb tota sinceritat, senyor Oliart–: millora del control dels requisits dels beneficiaris dels ajuts; segona, reforça la necessitat de l'atorgament del crèdit per part de les institucions financeres, i, tercera, incentiva la producció –crec jo–, aquest decret incentiva la producció d'habitatges de règim especial –i en aquesta línia suposo que coincidíem vostè i jo– oferint uns ajuts per a la redacció, també, de projectes que vénen a significar entre el 6 i el 8 del cost de la promoció, és a dir, potenciar i incentivar aquesta línia del règim especial.

Bé, és evident que aquest no és un tema resolt; jo no en sóc gens, de triomfalista, senyor Oliart, de veritat; si li he donat aquesta impressió, no la volia donar. Jo, la sensació que vaig tenir en una reunió conjunta de totes les autonomies és que tothom tenia els seus problemes, i que, en tot cas, el problema nostre és que ens havíem passat amb segons què dels ajuts concedits, i, evidentment, nosaltres requeríem altra vegada..., en fi, el 95 ens trobarem sense pla; haurem esgotat totes –totes– les nostres possibilitats a finals

del 94, cosa que, evidentment, obliga a anar a la revisió de les condicions del conveni.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, nosaltres interpel·lem el Consell Executiu, en aquest moment, en relació amb els seus propòsits de capteniment per a l'aplicació dels fons europeus, sens dubte per la importància que tenen aquests fons, pel moment en què ens trobem, perquè s'han modificat aspectes substancials dels fons —els reglaments han estat aprovats el mes de juliol passat, els sis reglaments que modificaven la normativa que regia des de 1988—, i, encara que som conscients que és difícil esgotar —i no ho pretenem pas— aquest tema amb una interpellació i que, per tant, caldrà, amb altres actuacions parlamentàries, i sobretot des de la mateixa Comissió, continuar d'una manera ja potser molt més concreta i més pormenoritzada alguns d'aquests aspectes, sí que ens sembla que en aquests moments és important veure quins són, com deia, els propòsits del capteniment del Govern.

Primerament, parlarem dels fons estructurals; després, espero tenir temps per parlar una mica també dels fons de cohesió. Però els fons estructurals —que, com tots sabem..., el Feder, Fons social europeu, el FEOGA, d'orientació, i ara també tenim l'IFOP— tenen com a objectiu genèric i fonamental intentar acostar, des del punt de vista econòmic i des del punt de vista social, aquelles zones, aquelles regions —que se'n diu en terminologia europea— menys desenvolupades d'Europa a aquelles que ho estan més.

En els nous reglaments, i a partir de l'experiència que ja es tenia, es va insistir en alguns dels objectius, es van modificar alguns d'aquests també, es van marcar també els principis que els han de guiar, recollint molts dels principis que ja s'aplicaven però introduint-ne de nous, i també es van fixar nous procediments i formes de gestió per fer molt més efectius aquests fons i, sobretot, per donar cabuda a mecanismes de control i de participació que abans potser no estaven contemplats amb la mateixa intensitat.

Per tant, els nous reglaments reforcen els principis de participació de les regions, el de programació en la gestió de les ajudes comunitàries, la protecció del medi ambient —que ja hi era—, l'addicionalitat —és a dir, el caràcter sempre complementari dels fons europeus, que han d'ajudar i ajuden, però, a iniciatives dels estats, de les regions, dels ajunta-

ments, dels agents socials, etcètera, però que tenen aquesta funció— i també la necessitat que els programes tinguin..., que els fons es gestionin amb programes específics i concrets.

Es van introduir, per això, nous principis, que jo crec que són molt importants, com són els del desenvolupament sostenible, la prioritat de facilitar la inserció de les dones en el món del treball, la participació dels agents socials i, alhora, reforçar el paper dels poders locals, el principi de cooperació i el comitè de seguiment dels programes Estat - Unió Europea - regions —en aquest cas, la Generalitat.

A nosaltres, a Catalunya, ens afecten d'una manera directa els objectius 2, 3, 4 i 5b. Hem de dir que, encara que el conjunt dels fons europeus estructurals és de 141.000 milions d'ecus, el 70% ja va per a les regions del grup 1 —això és per a tot Europa—, i, evidentment, les xifres en què ens mourem seran, sens dubte, molt més reduïdes, però, en qualsevol cas, importants per al conjunt de l'Estat, però importants també per al que ens afecta, per a Catalunya.

Bé, ara ens trobem que ja s'han establert les zones elegibles; per exemple, els de l'objectiu 2, a Catalunya ja tenim assenyalades comarques de Barcelona, Tarragona i Girona per al període 94-96, amb un import, per al conjunt de l'Estat, de 1.130 milions d'ecus. Però, és clar, ara ve la segona part, que possiblement és la més important, que és omplir això de contingut, negociar i establir el marc comunitari de suport..., per tant, veure els programes, establir aquests programes, controlar l'execució d'aquests programes i els resultats d'aquests programes, d'aquests projectes, i de l'aplicació d'aquests fons.

També s'han fixat ja els imports corresponents als objectius 3 i 4, i també s'han assenyalat les zones 5b. Els objectius 3 i 4, com és obvi, tenen una aplicació més general perquè van directament a ajudar els aturats de llarga durada, o també a la reconversió professional dels que tenen dificultats per trobar feina... Ho dic sintetitzant molt; naturalment, el senyor conseller sap més bé que jo que tenen uns objectius més amplis, però que, sintetitzats, són aquests i que, per tant, no estan regionalitzats en aquest sentit estricte. De tota manera, ara, forçosament, en analitzar i en demanar els propòsits de capteniment, hem de preguntar a la Generalitat com participa en aquesta negociació del marc comunitari de suport, com hi participa la Generalitat? Com hi participen els ajuntaments? Com hi participen els agents socials? És a dir, quins mecanismes ha establert la Generalitat per a aquestes participacions? Quins mecanismes per garantir la transparència de tot el procés, per després contemplar-ne els resultats? Com s'informa el Parlament, o com es pensa que el Parlament pugui participar en tot aquest procés, sobretot si tenim en compte que els fons comunitaris, per la seva mateixa naturalesa, no tenen una traducció exacta en els pressupostos de la Generalitat, ni de bon tros. Vull dir..., per què? Doncs, òbviamment, quan es fa el pressupost els fons comunitaris encara no s'han establert, no s'han negociat, etcètera, i per tant cal buscar altres mecanismes de responsabilitat, de participació, de control de tots —hi insisteixo—,

de tots aquests agents que hi participen, però també del Parlament.

Hem de parlar també de les iniciatives comunitàries, i jo li demanaria també al senyor conseller..., és a dir, d'aquells programes propis de la Comunitat europea —el Retex, l'Interreg, el NOW, etcètera— que en aquests moments, en aquests moments, encara estan pendents d'aprovació. Hi va haver un llibre verd en virtut del qual s'ha demanat als governs dels estats, de les regions, als agents socials, la seva opinió per analitzar els resultats dels programes que s'han realitzat i per veure si cal repetir exactament els mateixos o cal introduir-ne de nous. El llibre verd ja apunta la possibilitat d'altres programes nous. És clar, aquí també hem de demanar què ha fet la Generalitat en relació amb les demandes aquestes del llibre verd; també com hi han participat els agents socials, els ajuntaments, és a dir, el poder local —hi insisteixo, essent plenament conscient que potser estic plantejant en aquest moment moltes coses i també ja he dit al començament que crec que una interpellació no pot ni ha d'esgotar el tema. En tot cas, ho podrem continuar. Però, en qualsevol cas, sí que voldria transmetre al senyor conseller la nostra inquietud per l'aplicació de tot això i, en qualsevol cas, el nostre desig que això es conegui, que el Parlament hi participi per veure, efectivament, quina és la política que està aplicant la Generalitat.

Aleshores hem de parlar també dels fons de cohesió que, evidentment, tenen unes característiques pròpies molt particulars i, des del nostre punt de vista, bastant discutibles, i crec que en això fins i tot podem coincidir en algunes de les nostres apreciacions. Perquè els fons de cohesió pretenen impulsar el desenvolupament dels estats més pobres de la Comunitat —dit d'una manera clara i ràpida, crec—; és a dir: Espanya, Portugal, Grècia i Irlanda, i se'ls destinen unes quantitats importants que per a l'Estat espanyol, per al període del 94 al 99, són aproximadament 7.500 milions d'ecus. Naturalment, això es fa mitjançant actuacions estructurals ajustades ja als criteris del desenvolupament sostenible.

I, per tant, en dues branques, que són les infraestructures de transport, o els transports, i el medi ambient. Aleshores, els fons de cohesió, en principi, són gestionats pels estats, són gestionats pels estats, però hem de dir que a l'Estat espanyol, per exemple, les dades que jo tinc ara, del 28 de gener, dels programes que ja hi ha compromesos, que pugen més de mil milions d'ecus, n'hi ha més d'un 70% que són d'infraestructures de transport i només un 29% de medi ambient, la qual cosa contrasta amb el que tenen establert els altres països —des de Grècia, que té vora d'un 70% de medi ambient, és a dir, que inverteix els termes en relació amb Espanya, i qualsevol altre país, que té un plantejament molt més equilibrat. Per tant, aquesta és una primera crítica que nosaltres fem a aquesta aplicació, com a mínim a aquest intent d'aplicar aquests fons per part Govern en el sentit de no incidir, precisament, en el desenvolupament sostenible i en el medi ambient, tal com assenyalen els objectius dels fons de cohesió.

Per altra part, nosaltres creiem que és absolutament imprescindible una regionalització dels fons; hem assistit a aquesta polèmica que hi ha hagut entre la Conselleria de Medi Ambient i el Ministeri d'Obres Públiques, amb uns criteris del Govern que nosaltres no compartim en el sentit que, bé, Catalunya, que té competències en medi ambient —jo, almenys, ho he llegit: s'ha arribat a dir—, doncs, per tant, no hauria de ser beneficiària d'aquests fons; ens sembla absolutament inacceptable aquest criteri i, per tant, nosaltres insistim que això s'ha de regionalitzar però amb la participació i la presència dels ajuntaments, que tenen competències —i obligacions— en medi ambient. I, per tant, nosaltres pensem que aquesta proposta que ha fet el senyor Borrell, de fer un pla de medi ambient a nivell de l'Estat i, per tant, a partir d'aquí sembla reconduir l'aplicació d'aquests fons d'una manera més completa per al conjunt de l'Estat i, per tant, d'alguna manera, regionalitzada, nosaltres pensem que des de Catalunya s'hauria —bàsicament— de destinar al compliment del pla de residus i al PEIN; això, naturalment, en relació amb els ajuntaments, amb la participació dels ajuntaments, i en definitiva, participar en aquests fons amb aquests criteris.

He de dir també que els reglaments del Fons de cohesió encara no estan aprovats. Per tant, encara crec..., i això pregunto també al Consell Executiu de la Generalitat, si està treballant en aquesta direcció, penso que tots plegats —també des del Parlament Europeu els qui hi som— hauríem d'intentar que aquests criteris tan estatals dels fons de cohesió es modifiquessin en el sentit de donar entrada a les regions per a la seva gestió, fins i tot en l'establiment d'aquests fons, i als ajuntaments i als municipis. Veig que se m'ha encès el llum vermell; demano disculpes si m'he excedit en el temps, i en tot cas, espero i demano que el senyor conseller m'expliqui els propòsits de capteniment del Govern en relació amb aquestes qüestions que jo només he pogut apuntar —hi insisteixo, perquè em sembla que el tema dona per a molt més—, però en qualsevol cas, en el segon torn i en tot cas també en la Comissió, o en altres moments, jo crec que serà bo que continuem tractant aquest tema.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes.

L'honorable conseller Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els avantatges o desavantatges de pertànyer a la Unió Europea, evidentment, no surten d'una anàlisi de l'aplicació a Catalunya dels fons estructurals; ja sé que el senyor Fuentes no ha dit això, el senyor Roc Fuentes no ha dit això, però sí que volia fer aquesta consideració d'entrada, perquè si examinem els fluxos financers de Catalunya en la generalitat, hem de dir d'entrada que són negatius per a Catalunya. En aquest aspecte voldria recordar el llibre de l'Institut d'Estudis Autonòmics, del 1993, sobre les relacions financeres de Catalunya amb la Comunitat Econòmica Europea, i

són també més dolentes, quasi, que les nostres relacions amb l'Estat espanyol, no? De cada cent pessetes aportades pels habitants de Catalunya al pressupost comunitari, se'n retornen entre 56 i 64, en virtut de l'aplicació aquí dels fons regionals. I això és perquè aquests recursos dels fons regionals fan referència, sobretot, a la política agrícola, i Catalunya no és un país amb un pes específic important del sector agrícola, i fan referència també a corregir els desequilibris estructurals, i Catalunya, per sort, és una part d'Espanya que té un nivell de desenvolupament que no és gaire inferior a la mitjana europea; està molt a prop de la mitjana europea. Aquestes dues condicions —el pes del sector agrícola i aquest apropament a la mitjana europea— fan que, realment, la nostra participació en els fons comunitaris més importants sigui més aviat petita. En aquest aspecte m'estalviaré de descriure el que és l'objectiu 1, que és per al desenvolupament de les regions menys desenvolupades i en el qual no entra Catalunya perquè estem per sobre del 75% i, per tant, aquí, els objectius 3 i 4 —també ho ha dit el senyor Fuentes— van per a temes més generals comunitaris, i aleshores, realment, els fons estructurals en els quals participa Catalunya i que tenen caràcter regional són el 2 i el 5b. En aquest aspecte —després ho veurem—, amb la reforma del 93 i amb la negociació que hi ha hagut ara, hi ha hagut una millora. Per obtenir els ajuts provinents dels fons estructurals s'han de fer els plans de reconversió regional i social per a l'objectiu 2, i els plans de desenvolupament de les zones rurals per a l'objectiu 5b. Però s'ha de dir que, aquests plans, qui els presenta a Brussel·les, són el Ministeri d'Economia i el Ministeri d'Agricultura, respectivament.

Aquests són temes amb els quals estem d'acord però sí que voldria dir que, entre la nostra participació i els fons, hi ha un *décalage*, per dir-ho en termes francesos, si se'm permet, i que per exemple l'any 92 la Generalitat va aprovar 18.000 milions de pessetes, i els cobraments van ser de 10.597, però això forma part que els cobraments vénen posteriorment.

Sí que volia donar una informació: fins a l'any 92 la Generalitat ha ingressat, per accions de la seva competència i de participació en els fons estructurals europeus, 34.589 milions de pessetes; 21.000 milions del Feder; 10.800 del Fons social europeu i 2.677 del FEOGA, orientació.

Reformes introduïdes l'any 93. Aquestes reformes ja les ha descrit el senyor Fuentes, i en definitiva és un increment considerable dels fons estructurals dins del pressupost de la Comunitat, la introducció de l'Ifop, orientació per a la pesca, que també l'ha citat el senyor Fuentes, i després, tot el tema —importantíssim quant a recursos— del Fons de Cohesió. Aleshores, en relació amb les noves zones, el Departament d'Economia i Finances va presentar el mes de juliol del 93 a l'Administració central una proposta de zones elegibles, com a punt de partida de la negociació, i va ser incorporada íntegrament en la proposta que el Ministeri d'Economia va presentar el mes de setembre a la Comissió.

Aquesta proposta era objectiu 2, província de Barcelona, tota la província; província de Girona, tota, excepte la Cer-

danya; Tarragona, unes comarques, l'Alt Camp, el Baix Camp, el Baix Penedès, Tarragonès, Ribera d'Ebre, municipis de Tortosa i Roquetes; província de Lleida, uns municipis: Balaguer, Oliana, Organyà i Solsona. Això és l'objectiu 2; com vostès saben, són les zones en declivi industrial. I l'objectiu 5b era la província de Lleida —tota la província, excepte els municipis incorporats en l'objectiu 2—; la província de Girona, només la comarca de la Cerdanya, perquè totes les altres comarques estaven en l'objectiu 2; la província de Tarragona, les altres comarques que no estaven en l'objectiu 2; i la província de Barcelona, res, perquè tota ella estava en l'objectiu 2.

Aleshores és bo dir que aquestes zones elegides definitivament i aprovades per la Comissió europea abasten 469 municipis i el 64 i mig per cent de la població per a l'objectiu 2 —el declivi industrial—, i pel que fa referència a l'objectiu 5b, 372 municipis i el 7,6% de la població. Això representa una continuïtat per a l'objectiu 2 i una ampliació significativa per a l'objectiu 5b, que representava el 2 i mig per cent de la població aproximadament, i que passa a representar el 7,6% de la població; per tant, en aquest aspecte multipliquem per tres. En aquests moments estan en fase de preparació les propostes dels plans de reconversió regional i social, dels plans de desenvolupament de les zones rurals, com també les dels programes operatius corresponents als objectius 3 i 4, que s'enviaran a l'Administració central.

I aleshores, el propòsit del Govern de la Generalitat és, evidentment, continuar desenvolupant aquesta tasca informativa del que representen aquests fons —i també formativa— per als diversos agents i molt especialment en relació amb les corporacions locals. En aquesta tasca d'informació i de formació i de coordinació participen especialment els departaments d'Economia, de Treball, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'Escola d'Administració Pública i el Patronat Català Pro Europa.

Fons de cohesió. Ho ha dit el senyor Fuentes: els fons de cohesió són, bàsicament, per cofinançar projectes d'infraestructures i medi ambient en els quatre països menys desenvolupats de la Comunitat econòmica europea.

El mes de març del 93 el Departament d'Economia i Finances va lliurar a l'Administració central set projectes de competència de la Generalitat per ser cofinançats pels fons de cohesió. L'Administració central, finalment, no ha presentat aquests projectes a Brussel·les i ha presentat només projectes del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, evidentment, alguns dels quals —d'aquests projectes— afecten Catalunya. Però s'ha considerat, hi ha hagut aquesta visió que els fons de cohesió eren per a competències i actuacions de l'Estat, de l'Administració central.

Que consti que ja serà molt important si en els fons de cohesió no s'hi estableix el criteri de la solidaritat; és a dir, el criteri de la solidaritat existeix en la nostra Constitució i s'aplica a través del Fons de compensació interterritorial, s'aplica molt sovint en la decisió d'inversions directes de l'Estat. Hem vist que en el moment en què parlem del finançament de les comunitats autònomes s'introdueix també

el principi de solidaritat, perquè està a la LOFCA, i en Fons de cohesió nosaltres hem expressat a l'Administració central que aquí no havia de jugar el criteri de solidaritat, sinó que hi havia de jugar el criteri de necessitat i d'eficàcia; perquè segurament, com que es refereix a l'Estat, un dels estats menys desenvolupats de la Comunitat Econòmica Europea, hi ha determinades obres d'infraestructura o de medi ambient que són necessàries en una part del territori i que tenen conseqüències per al territori de tot l'Estat; no forçosament la inversió que es fa en una de les zones menys desenvolupades de l'Estat té conseqüències de millora per a tot l'Estat, sobretot, si el tema és d'infraestructures i el fons és de cohesió, em sembla que totes aquelles comunicacions que ens lliguen amb Europa tenen una prioritat.

Però sí que val la pena dir que el mes de setembre del 93 el Congrés de Diputats de Madrid, de l'Estat, va aprovar una moció instant el Govern central a establir el procediment per a la participació de les comunitats autònomes al Fons de cohesió. Fins ara el Govern central no ha establert cap procediment, i, per tant, des de la Generalitat seguim insistint que es trametin els projectes tramesos fa ja gairebé un any, entre els quals hi havia temes del TGV, la comunicació amb la frontera, hi havia temes de l'eix del Llobregat, hi havien temes de l'eix transversal, hi havien temes de medi ambient... I, de fet, de medi ambient, en el pressupost —em sembla— de la Junta de Sanejament preveiem una partida dels fons de cohesió, perquè creiem que durant aquests mesos arribarem a algun acord. De fet, les relacions amb el Ministeri en aquest aspecte són molt intenses i creiem que potser per la via del conveni podrem participar en aquests fons de cohesió.

En tot cas, pot considerar el senyor Roc Fuentes que dins de tots aquests comentaris dels mitjans de comunicació, avui dia, sobre el gir autonòmic, i sobretot de mitjans de comunicació de la premsa madrilenya sobre les exigències autonòmiques del Govern de la Generalitat, i documents que apareixen en algun mitjà de comunicació i que no són, per cert —aprofito per aclarir-ho— documents en absolut de la Generalitat —no són documents de la Generalitat—, però, sí que li puc dir al senyor Roc Fuentes que dins dels cinc o sis temes que s'han de seleccionar per tractar amb l'Administració central un dels temes segur que serà —i no ho sé, però ho intueixo— els fons de cohesió, perquè són molts recursos i seria absolutament injust que tractant de temes d'infraestructures on les comunicacions amb Europa passen en bona part per Catalunya, i temes de medi ambient on la comunitat autònoma de Catalunya, precisament per ser una regió industrial, té problemes seriosos de medi ambient, seria absurd que aquests fons de cohesió no s'apliquessin en gran part a Catalunya.

Les actuacions mediambientals, per altra banda, i d'infraestructures resulta que en bona part a Catalunya són competència de la Generalitat. Per tant, senyor Roc Fuentes —a mi també se m'ha encès la llum—, tant en els fons estructurals típics, els més importants dels quals són per nosaltres, a part del Fons social europeu, l'objectiu 2, FEBER, i el 5.b,

els Fons de cohesió esdevenen un dels temes prioritaris de la nostra actuació política durant aquest any 94.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Roc Fuentes pot fer la rèplica.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé, el senyor conseller ha començat parlant que, realment, el balanç amb Europa de Catalunya no és positiu per a nosaltres en aquest sentit estrictament d'intercanvi de recursos. Jo no n'havia parlat d'això, però, evidentment, és molt cert. Però crec que això precisament encara ens obliga a tots plegats a ser més curosos, aprofitar millor aquests recursos, establir molt bé les nostres prioritats i, per tant, treure'n el màxim profit social i econòmic d'aquests fons que ens vénen. Jo sé que a Catalunya ens trobem en una situació diferent a la d'altres comunitats autònomes, que per altra part són la majoria de l'Estat, que sí que estan incloses dintre de l'objectiu b.

I això nosaltres, fins i tot, a Catalunya ho patim d'una manera molt clara i molt directa en comarques frontereres amb altres comunitats autònomes que sí que estan —per exemple el País Valencià—, que sí que estan dintre l'objectiu b i que tenen unes avantatges, i comarques nostres que estan en el cantó de cap aquí del riu, aquestes no tenen aquestes avantatges. Per tant, això és perfectament cert, que estem en una situació diferent i en cap moment jo no ho he discutit, això.

Però jo, de tota manera, sí m'han faltat algunes coses en la resposta del conseller, essent conscient —com ja ho he dit de bon començament— que moltes coses ens quedaran, sens dubte, en el tinter, perquè això dóna per molt més, però sí que m'agradaria saber, en el moment en què ens trobem, com participen, com poden participar, com estan participant els ajuntaments i els agents socials, perquè el reglament marc —que no ho establí tan clarament— ara sí que estableix aquest principi de coordinació a l'hora d'establir els programes, a l'hora de realitzar-los i després a l'hora de treure'n els resultats. I aquesta és una qüestió que a mi em preocupa especialment, i em preocupa especialment per això que deia abans, perquè crec que hem de garantir..., cadascú té les seves responsabilitats i les seves competències, jo no les vull pas negar, i el Govern té les seves, però em sembla que aquesta voluntat europea, que per altra part també reforça l'aplicació del principi de subsidiarietat de la participació d'aquests agents socials —hi insisteixo— i del poder local en tot el tràmit, s'hauria de plasmar, i aquest és un aspecte que m'agradaria que el senyor conseller m'expliqués.

Perquè jo, en relació també amb els fons de cohesió, he parlat de la necessitat que aquesta regionalització en l'aplicació i, per tant, superar aquest criteri que nosaltres considerem absurd, que perquè tenim competències resulta que no tenim els fons, a mi em sembla que efectivament això s'ha de modificar, però que s'ha de modificar —hi insisteixo— amb la participació dels ajuntaments, que tenen obligacions en medi ambient, i que a més a més a Catalunya tenim aprovada una llei que hi ha un pla de residus, que hi ha..., és a

dir hi ha tota una sèrie d'actuacions que han de donar entrada als ajuntaments en aquesta programació, per tant, en el que estem negociant ara, perquè el marc comunitari de suport i els plans aquests no són ni més ni menys que omplir tot això que s'ha acordat, és a dir que hi ha uns recursos de tantes pessetes per a aquestes zones o per a aquests programes, per a aquests objectius, i per tant això s'ha d'omplir. Aleshores, la Generalitat té unes competències per omplir això, però aquestes competències que té, que naturalment no solament no les hi nego, sinó que estic plantejant i demanant que en tingui més, però crec que també en certs graus han d'estar compartides amb els ajuntaments i els agents socials, i aquest és l'aspecte que a mi sí que m'agradaria que el senyor conseller em contestés.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en els fons estructurals regionals en l'objectiu 2 els ajuntaments hi participen; presenten els seus projectes i els fa arribar a Brussel·les el Ministeri d'Economia o el Ministeri d'Agricultura, depèn dels casos.

Dins dels recursos que s'estableixen per a Catalunya, que es reparteixen entre les diverses comunitats autònomes o territoris dins els recursos que vénen per a l'Estat espanyol, hi ha un repartiment dins de Catalunya entre el que va a l'Estat, el que va als ajuntaments i el que va a la comunitat autònoma. Aquest repartiment normalment el fa l'Estat. Hi han negociacions, hi han converses i nosaltres sempre hem adoptat una posició de mai discutir amb els ajuntaments, sinó al contrari, de fer un bloc comú Generalitat-ajuntaments, i algunes vegades d'intentar retallar —la veritat és aquesta— els recursos que de l'objectiu 2, per exemple, són atribuïts a l'Estat per a actuacions a Catalunya. Fins ara en aquest tema no hi ha hagut problemes majors, ni amb l'Estat tampoc, ni amb els ajuntaments, ni amb la Generalitat, és a

dir les tres administracions que participen dels fons estructurals regionals europeus. Nosaltres pensem continuar en aquesta línia i —ho he dit— intensificant la informació, la formació i la coordinació i la participació amb els ajuntaments, que crec que ha funcionat bé, però que, evidentment, sempre és millorable i sempre es pot fer més.

Quant al Fons de cohesió, la veritat és que per nosaltres l'objectiu ara és la participació de la Generalitat en els fons de cohesió, i no hem plantejat el tema dels ajuntaments, però sí que una vegada que, per via de conveni, nosaltres tinguem una part important d'aquests recursos per a temes d'infraestructures i de medi ambient a Catalunya, crec que aleshores és el moment de, dins el paquet que vingui a Catalunya, pensar en quines són les competències dels ajuntaments sobretot en temes de medi ambient, més que d'infraestructures de transport, òbviament, per veure quin repartiment o quina col·laboració i quina coordinació es pot fer amb els ajuntaments.

Tenim molt presents les observacions que ens ha fet el senyor Fuentes, crec que estan en una bona línia, però la veritat, si li haig de contestar amb sinceritat, en aquests moments la discussió és Fons de cohesió-Estat-comunitat autònoma, i dic «comunitat autònoma» perquè nosaltres el que intentarem —i en aquests moments ho puc dir— és que sigui un conveni Estat-Generalitat, no té per què ser un conveni que, forçosament, com tantes vegades malauradament passa amb les iniciatives que surten de Catalunya, s'hagi de generalitzar, perquè aleshores molt sovint fa impossible aquest acord Administració central-Generalitat. Però una vegada això ho tinguem resolt —i jo estic segur que ho resol·drem, perquè ja he dit que era un dels nostres temes prioritaris dins de tota aquesta negociació del gir autonòmic— serà el moment de pensar seriosament amb les competències que tenen els ajuntaments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

